
shrImadbhAgavataM - ekAdashaskandhaH

श्रीमद्भागवतं - ऐकादशस्कन्धः

Document Information

Text title : shrImadbhAgavatam - 11 - ekAdashaskandhaH

File name : bhagpur-11.itx

Category : purana, shrImadbhagavatam, vyAsa, krishna

Location : doc_purana

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : July 4, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

May 15, 2025

sanskritdocuments.org

shrImadbhAgavataM - ekAdashaskandhaH

श्रीमद्भागवतं - अेकादशस्कन्धः

श्रीमद्भागवतं - अेकादशस्कन्धः

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकादशस्कन्धः ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः - १ ॥

श्रीभादरायणिरुवाच

कृत्वा दैत्यवधं कृष्णः सरामो यदुभिर्वृतः ।
भुवोऽवतारयद्भारं जविष्ठं जनयन् कलिम् ॥ १ ॥

ये कोपिताः सुभङ्गुपाण्डुसुताः सपत्नै-
र्दुर्धतुलनकयत्राडणादिभिस्तान् ।
कृत्वा निमित्तमितरेतरतः समेतान्
उत्वा नृपान् निरडरत्क्षितिभारमीशः ॥ २ ॥

भूभारराजपृतना यदुभिर्निरस्य
गुप्तैः स्वभाङ्गुभिरयिन्तयदप्रमेयः ।
मन्येऽवनेर्ननु गतोऽप्यगतं छि भारं
यथादवं कुलमडो अविषड्यमास्ते ॥ ३ ॥

नैवान्यतः परिभवोऽस्य भवेत्कथञ्चि-
न्मत्संश्रयस्य विभवोन्नतस्य नित्यम् ।
अन्तःकलिं यदुकुलस्य विधाय वेणु-
स्तम्भस्य वह्निमिव शान्तिमुपैमि धाम ॥ ४ ॥

अेवं व्यवसितो राजन् सत्यसङ्कुल्य षश्वरः ।
शापव्याजेन विप्राणां सञ्जड्रे स्वकुलं विभुः ॥ ५ ॥
स्वमूर्त्या लोडलावण्यनिर्मुक्त्या लोचनं नृणाम् ।

गीर्भिस्ताः स्मरतां चित्तं परैस्तानीक्षतां क्षियाः ॥ ६ ॥

आस्थिध कीर्तिं सुश्लोकां वितत्य ज्यञ्जसा नु कौ ।

तमोऽनया तरिष्यन्तीत्यगात्स्वं पदमीश्वरः ॥ ७ ॥

राजोवाय

ब्रह्मण्यानां वदान्यानां नित्यं वृद्धोपसेविनाम् ।

विप्रशापः कथमभूद्दृष्टीनां कृष्णयेतसाम् ॥ ८ ॥

यन्निमित्तः स वै शापो यादृशो द्विजसत्तम ।

कथमेकात्मनां भेद एतत्सर्वं वदस्व मे ॥ ९ ॥

श्रीशुक उवाच

बिभ्रद्भृपुः सकलसुन्दरसन्निवेशं

कर्मायन् भुवि सुमङ्गलमामकामः ।

आस्थाय धाम रममाण उदारकीर्तिः

संलर्तुमैच्छत् कुलं स्थितकृत्यशेषः ॥ १० ॥

कर्माणि पुण्यनिवहानि सुमङ्गलानि

गायज्जगत्कलिमलापडराणि कृत्वा ।

कालात्मना निवसता यदृष्टेवगेडे

पिण्डारकं समगमन्मुनयो निशृष्टाः ॥ ११ ॥

विश्रामित्रोऽसितः कण्वो दुर्वासा भृगुरङ्गिराः ।

कश्यपो वामदेवोऽत्रिर्वसिष्ठो नारदादयः ॥ १२ ॥

कीऽन्तस्तानुपप्रज्य कुमारा यदुनन्दनाः ।

उपसङ्गुल्य पप्रश्चुरविनीता विनीतवत् ॥ १३ ॥

ते वेषयित्वा स्त्रीवेषैः साम्बं जाम्भवतीसुतम् ।

अेषा पृच्छति वो विप्रा अन्तर्वत्यसितेक्षणा ॥ १४ ॥

प्रष्टुं विलज्जती साक्षात्प्रभूतामोघदर्शनाः ।

प्रसोष्यन्ती पुत्रकामा किं स्वित्सञ्जनयिष्यति ॥ १५ ॥

एवं प्रलब्धा मुनयस्तानूयुः कुपिता नृप ।

जनयिष्यति वो मन्दा मुसलं कुलनाशनम् ॥ १६ ॥

तश्चुत्वा तेऽतिसन्त्रस्ता विमुष्य सलसोदरम् ।

साम्भस्य दृष्टुस्तस्मिन् मुसलं भव्ययस्मयम् ॥ १७ ॥

किं कृतं मन्त्रभाग्यैर्नः किं वद्विष्यन्ति नो जनाः ।

एति विह्वलिता गेहानादाय मुसलं ययुः ॥ १८ ॥

तस्थोपनीय सदसि परिभ्वानमुभश्रियः ।

राज्ञ आवेदयाञ्चक्रुः सर्वयादवसन्निधौ ॥ १९ ॥

श्रुत्वामोघं विप्रशापं दृष्ट्वा य मुसलं नृप ।

विस्मिता भयसन्त्रस्ता बभूवुर्द्वारकौकसः ॥ २० ॥

तथ्यूर्णयित्वा मुसलं यदुराजः स आडुकः ।

समुद्रसलिले प्रास्यल्लोडं यास्यावशेषितम् ॥ २१ ॥

कश्चिन्मत्स्योऽग्रसील्लोडं यूर्णानि तरलैस्ततः ।

उड्यमानानि वेलायां लज्जान्यासन् किर्लैरकाः ॥ २२ ॥

मत्स्यो गृहीतो मत्स्यद्वैर्जलेनाचैः सडाण्वि ।

तस्योदरगतं लोडं स शल्ये लुब्धकोऽकरोत् ॥ २३ ॥

भगवान् ज्ञातसर्वार्थं ईश्वरोऽपि तदन्यथा ।

कर्तुं नैच्छद्विप्रशापं कालवृष्यन्वमोदत ॥ २४ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्थां

संछितायां अेकादशस्कन्धे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः - २ ॥

श्रीशुक उवाच

गोविन्दभुजगुमायां द्धारवत्यां कुडुद्धल ।

अवात्सीन्नारदोऽभीक्ष्णं कृष्णोपासनलावसः ॥ १ ॥

को नु राजन्निद्रयवान् मुकुन्दथरणाभुजम् ।

न भजेत्सर्वतो मृत्युरुपास्यममरोत्तमैः ॥ २ ॥

तमेकदा तु देवर्षि वसुदेवो गृडागतम् ।
अर्थितं सुभमासीनमभिवाद्यैकमब्रवीत् ॥ ३ ॥
वसुदेव उवाच
भगवन् भवतो यात्रा स्वस्तये सर्वदेहिनाम् ।
कृपणानां यथा पित्रोरुत्तमश्लोकवर्त्मनाम् ॥ ४ ॥
भूतानां देवचरितं दुःभाय य सुभाय य ।
सुभायैव हि साधूनां त्वादृशामभ्युत्तात्मनाम् ॥ ५ ॥
भजन्ति ये यथा देवान् देवा अपि तथैव तान् ।
छायेव कर्मसन्निवाः साधवो दीनवत्सलाः ॥ ६ ॥
ब्रह्मंस्तथापि पृच्छामो धर्मान् भागवतांस्तव ।
यान् श्रुत्वा श्रद्धया मर्त्यो भुञ्जते सर्वतोभयात् ॥ ७ ॥
अहं किल पुरानन्तं प्रजार्थो भुवि मुक्तिदम् ।
अपूज्यं न मोक्षाय मोहितो देवमायया ॥ ८ ॥
यथा विचित्रव्यसनाद्भवद्भिर्विश्वतोभयात् ।
भुञ्जेम ङ्यञ्जसैवाह्ना तथा नः शाधि सुव्रत ॥ ९ ॥
श्रीशुक उवाच
राजन्नेवं कृतप्रश्नो वसुदेवेन धीमता ।
प्रीतस्तमाह देवर्षिर्दरेः संस्मारितो गुणैः ॥ १० ॥
नारद उवाच
सम्यगेतद्द्व्यवसितं भवता सात्वतर्षभ ।
यत्पृच्छसे भागवतान् धर्मास्त्वं विश्वभावनाम् ॥ ११ ॥
श्रुतोऽनुपठितो ध्यात आदृतो वानुमोदितः ।
सधैः पुनाति सद्गर्भो देवविश्वद्रुडोऽपि हि ॥ १२ ॥
त्वया परमकल्याणः पुण्यश्रवणकीर्तनः ।
स्मारितो भगवानद्यै देवो नारायणो मम ॥ १३ ॥
अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
आर्षभाषां य संवाहं विदेहस्य मडात्मनः ॥ १४ ॥
प्रियव्रतो नाम सुतो मनोः स्वायम्भुवस्य यः ।

तस्याग्नीध्रस्ततो नाभिरृषभस्तत्सुतः स्मृतः ॥ १५ ॥

तमाडुर्वासुदेवांशं भोक्षधर्मविवक्षया ।

अवतीर्णं सुतशतं तस्यासीद्ब्रह्मपारगम् ॥ १६ ॥

तेषां वै भरतो ज्येष्ठो नारायणपरायणः ।

विष्यातं वर्षमेतद्यन्नाम्ना भारतमद्भुतम् ॥ १७ ॥

स भुक्तभोगां त्यक्त्वेमां निर्गतस्तपसा हरिम् ।

उपासीनस्तत्पदवीं लेले वै जन्मभिस्त्रिभिः ॥ १८ ॥

तेषां नव नवद्वीपपतयोऽस्य समन्ततः ।

कर्मतन्त्रप्रणेतार ऐकाशीतिर्द्विजातयः ॥ १९ ॥

नवाभवन् मडाभागा मुनयो ऽयर्थशांसिनः ।

श्रमणा वातरशना आत्मविद्याविशारदाः ॥ २० ॥

कविर्हरिन्तरिक्षः प्रबुद्धः पिप्पलायनः ।

आविर्होत्रोऽथ द्रुमिलश्चमसः करभाजनः ॥ २१ ॥

त अेते भगवद्रूपं विश्वं सदसदात्मकम् ।

आत्मनोऽव्यतिरेकेण पश्यन्तो व्ययन्मडीम् ॥ २२ ॥

अव्याडतेष्टगतयः सुरसिद्धसाध्य-

गन्धर्वयक्षनरकिन्नरनागलोकान् ।

मुक्ताश्चरन्ति मुनिचारणभूतनाथ-

विद्याधरद्विजगवां भुवनानि कामम् ॥ २३ ॥

त अेकदा निमेषे सत्रमुपजग्मुर्यदृच्छया ।

वितायमानमृषिभिरजनाभे मडात्मनः ॥ २४ ॥

तान् दृष्ट्वा सूर्यसङ्घाशान् मडाभागवतान् नृप ।

यजमानोऽग्रयो विप्राः सर्व अेवोपतस्थिरे ॥ २५ ॥

विद्येडस्तानभिप्रेत्य नारायणपरायणान् ।

प्रीतः सम्पूजयाञ्चके आसनस्थान् यथार्हतः ॥ २६ ॥

तान् रोचमानान् स्वरुथा ब्रह्मपुत्रोपमान् नव ।

पप्रच्छ परमप्रीतः प्रश्रयावनतो नृपः ॥ २७ ॥

विद्येड उवाच

मन्धे भगवतः साक्षात्पार्षदान् वो मधुद्विषः ।
विष्णोर्भूतानि लोकानां पावनाय यरन्ति हि ॥ २८ ॥

दुर्लभो मानुषो देहो देहिनां क्षणभङ्गुरः ।
तत्रापि दुर्लभं मन्धे वैकुण्ठप्रियदर्शनम् ॥ २९ ॥

अत आत्यन्तिकं क्षेमं पृच्छामो भवतोऽनघाः ।
संसारेऽस्मिन् क्षणार्धोऽपि सत्सङ्गः शेषधर्नृणाम् ॥ ३० ॥

धर्मान् भागवतान् भ्रूत यदि नः श्रुतये क्षमम् ।
यैः प्रसन्नः प्रपन्नाय दास्यत्यात्मानमायुजः ॥ ३१ ॥

श्रीनारद उवाच
अेवं ते निमिना पृष्टा वसुदेव मलत्तमाः ।
प्रतिपूज्याभ्रुवन् प्रीत्या ससदस्यत्विजं नृपम् ॥ ३२ ॥

कविरुवाच
मन्धेऽकुतश्चिद्दुर्लभयमथ्युतस्य
पादाम्बुजोपासनमत्र नित्यम् ।
उद्विन्नभुङ्क्तेरसदात्मभावा-
द्विश्वात्मना यत्र निवर्तते भीः ॥ ३३ ॥

ये वै भगवता प्रोक्ता उपाया ह्यात्मलब्धये ।
अञ्जः पुंसामविदुषां विद्धि भागवतान् हि तान् ॥ ३४ ॥

यानास्थाय नरो राजन् न प्रमाद्येत कर्त्तवित् ।
धावन् निभीत्य वा नेत्रे न स्पलेत्र पतेद्विह ॥ ३५ ॥

कायेन वाया मनसेन्द्रियैर्वा
बुद्ध्यात्मना वानुसृतस्वभावात् ।
करोति यद्यत्सकलं परस्मै
नारायणायैति समर्पयेत्तत् ॥ ३६ ॥

भयं द्वितीयाभिनिवेशतः स्था-
दीशादपेतस्य विपर्ययोऽस्मृतिः ।
तन्माययातो बुध आभजेत्तं
भक्त्यैक्येशं गुरुदेवतात्मा ॥ ३७ ॥

अविद्यमानोऽप्यवभाति हि द्वयो

ध्यातुर्धिया स्वप्नमनोरथौ यथा ।
तत्कर्मसङ्कल्पविकल्पकं मनो
बुधो निरुन्ध्यादभयं ततः स्यात् ॥ ३८ ॥

शृण्वन् सुभद्राणि रथाङ्गपादो-
र्जन्मानि कर्माणि य यानि लोके ।
गीतानि नामानि तदर्थकानि
गायन् विलज्जो विचरेदसङ्गः ॥ ३९ ॥

अेवंप्रतः स्वप्रियनामकीर्त्या
जातानुरागो द्रुतचित्त उच्यैः ।
उसत्यथो रोदिति रौति गाय-
त्युन्मादवन्त्यति लोकबाह्यः ॥ ४० ॥

भं वायुमग्निं सखिलं मर्डी य
ज्योतीषि सत्त्वानि दिशो द्रुमादीन् ।
सरित्समुद्रांश्च उरैः शरीरं
यत्किं य भूतं प्रणमेदनन्यः ॥ ४१ ॥

भक्तिः परेशानुभवो विरक्ति-
रन्यत्र यैष त्रिक अेककालः ।
प्रपद्यमानस्य यथाश्रतः स्यु-
स्तुष्टिः पुष्टिः क्षुधपायोऽनुधासम् ॥ ४२ ॥

धृत्यय्युताङ्घ्रिं भजतोऽनुवृत्त्या
भक्तिविरक्तिर्भगवत्प्रभोधः ।
भवन्ति वै भागवतस्य राज्ञ-
स्ततः परां शान्तिमुपैति साक्षात् ॥ ४३ ॥

राज्ञेवाय
अथ भागवतं भूत यद्भूमौ यादृशो नृणाम् ।
यथाऽऽचरति यद्भूते यैर्लिङ्गैर्भगवत्प्रियः ॥ ४४ ॥

उरिरुवाच
सर्वभूतेषु यः पश्येद्भगवद्भावमात्मनः ।
भूतानि भगवत्यात्मन्येषु भागवतोत्तमः ॥ ४५ ॥

ઈશ્વરે તદધીનેષુ બાલિશેષુ દ્વિષત્સુ ચ ।
પ્રેમમૈત્રીકૃપોપેક્ષા યઃ કરોતિ સ મધ્યમઃ ॥ ૪૬ ॥

અર્ચાયામેવ હરયે પૂજા યઃ શ્રદ્ધયેહતે ।
ન તદ્ભક્તોષુ ચાન્યેષુ સ ભક્તઃ પ્રાકૃતઃ સ્મૃતઃ ॥ ૪૭ ॥

ગૃહીત્વાપીન્દ્રિયૈરર્થાન્ યો ન દ્વેષ્ટિ ન હૃષ્યતિ ।
વિષ્ણોર્માયામિદં પશ્યન્ સ વૈ ભાગવતોત્તમઃ ॥ ૪૮ ॥

દેહેન્દ્રિયપ્રાણમનોધિયાં યો
જન્માપ્યયક્ષુદ્ભયતર્ષકૃચ્છૈઃ ।
સંસારધર્મૈરવિમુહ્યમાનઃ
સ્મૃત્યા હરેર્ભાગવતપ્રધાનઃ ॥ ૪૯ ॥

ન કામકર્મભીજાનાં યસ્ય ચેતસિ સમ્ભવઃ ।
વાસુદેવૈકનિલયઃ સ વૈ ભાગવતોત્તમઃ ॥ ૫૦ ॥

ન યસ્ય જન્મકર્મભ્યાં ન વર્ણાશ્રમજાતિભિઃ ।
સજ્જતેઽસ્મિન્નહમ્ભાવો દેહે વૈ સ હરેઃ પ્રિયઃ ॥ ૫૧ ॥

ન યસ્ય સ્વઃ પર ઇતિ વિત્તેષ્વાત્મનિ વા ભિદા ।
સર્વભૂતસમઃ શાન્તઃ સ વૈ ભાગવતોત્તમઃ ॥ ૫૨ ॥

ત્રિભુવનવિભવહેતવેઽપ્યકુણ્ઠ-
સ્મૃતિરજિતાત્મસુરાદિભિર્વિમૃગ્યાત્ ।
ન ચલતિ ભગવત્પદારવિન્દા-
લ્લવનિમિષાર્ધમપિ યઃ સ વૈષ્ણવાઝ્યઃ ॥ ૫૩ ॥

ભગવત ઉરુવિક્રમાઙ્ઘ્રિશાખા-
નખમણિચન્દ્રિકયા નિરસ્તતાપે ।
હૃદિ કથમુપસીદતાં પુનઃ સ
પ્રભવતિ ચન્દ્ર ઇવોદિતેઽર્કતાપઃ ॥ ૫૪ ॥

વિસૃજતિ હૃદયં ન યસ્ય સાક્ષા-
દ્ધરિરવશાભિહિતોઽપ્યઘૌઘનાશઃ ।
પ્રણયરશનયા ધૃતાઙ્ઘ્રિપદ્મઃ
સ ભવતિ ભાગવતપ્રધાન ઉક્તઃ ॥ ૫૫ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

संखितायां अेकादशस्कन्धे द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ तृतीयोऽध्यायः - ३ ॥

शशोवाय

परस्य विष्णोरीशस्य मायिनामपि मोहिनीम् ।
मायां वेदितुमिच्छामो भगवन्तो ब्रुवन्तु नः ॥ १ ॥

नानुतृष्ये शुषन् युष्मद्रथो ढरिक्थामृतम् ।
संसारतापनिस्तमो मर्त्यस्तत्तापभेषजम् ॥ २ ॥

अन्तरिक्ष उवाच

अेभिर्भूतानि भूतात्मा मडाभूतैर्मडाभुज ।
ससर्जोऽव्यावयान्याधः स्वमात्रात्मप्रसिद्धये ॥ ३ ॥

अेवं सृष्टानि भूतानि प्रविष्टः पञ्चधातुभिः ।
अेकधा दशधाऽऽत्मानं विभजन् शुषते गुणान् ॥ ४ ॥

गुणैर्गुणान् स भुञ्जान आत्मप्रद्योतितैः प्रभुः ।
मन्यमान षट् सृष्टमात्मानमिड सज्जते ॥ ५ ॥

कर्माणि कर्मभिः कुर्वन् सनिमित्तानि देडभृत् ।
तत्तत्कर्मफलं गृह्णन् भ्रमतीड सुप्तेतरम् ॥ ६ ॥

इत्थं कर्मगतीर्गच्छन् बह्वभद्रवडाः पुमान् ।
आभूतसम्प्लवात्सर्गप्रलयावश्रुतेऽवशः ॥ ७ ॥

धातूपप्लव आसन्ने व्यक्तं द्रव्यगुणात्मकम् ।
अनादिनिधनः कालो ङ्यव्यक्तायापकर्षति ॥ ८ ॥

शतवर्षा ङ्यनावृष्टिर्भविष्यत्युल्बण्णा भुवि ।
तत्कालोपचितोषार्का लोकांस्त्रीन् प्रतपिष्यति ॥ ९ ॥

पातालतलमारभ्य सङ्घर्षणभुभानलः ।
दडभ्रूर्ध्वशिभो विष्वग्वर्धते वायुनेरितः ॥ १० ॥

સાંવર્તકો મેઘગણો વર્ષતિ સ્મ શતં સમાઃ ।
ધારાભિર્હસ્તિહસ્તાભિર્લીયતે સલિલે વિરાટ્ ॥ ૧૧ ॥

તતો વિરાજમુત્સૃજ્ય વૈરાજઃ પુરુષો નૃપ ।
અવ્યક્તં વિશતે સૂક્ષ્મં નિરિન્ધન ઇવાનલઃ ॥ ૧૨ ॥

વાયુના હૃતગન્ધા ભૂઃ સલિલત્વાય કલ્પતે ।
સલિલં તદ્દૃતરસં જ્યોતિષ્ઠ્વાયોપકલ્પતે ॥ ૧૩ ॥

હૃતરૂપં તુ તમસા વાયૌ જ્યોતિઃ પ્રલીયતે ।
હૃતસ્પર્શોઽવકાશેન વાયુર્નભસિ લીયતે ॥ ૧૪ ॥

કાલાત્મના હૃતગુણં નભ આત્મનિ લીયતે ।
ઇન્દ્રિયાણિ મનો બુદ્ધિઃ સહ વૈકારિકૈર્નૃપ ।
પ્રવિશન્તિ હ્યહહ્કારં સ્વગુણૈરહમાત્મનિ ॥ ૧૫ ॥

એષા માયા ભગવતઃ સર્ગસ્થિત્યન્તકારિણી ।
ત્રિવર્ણા વર્ણિતાસ્માભિઃ કિં ભૂયઃ શ્રોતુમિચ્છસિ ॥ ૧૬ ॥

રાજોવાચ

યથૈતામૈશ્વરીં માયાં દુસ્તરામહૃતાત્મભિઃ ।
તરન્ત્યગ્જઃ સ્થૂલધિયો મહર્ષ ઇદમુચ્યતામ્ ॥ ૧૭ ॥

પ્રબુદ્ધ ઉવાચ

કર્માણ્યારભમાણાનાં દુઃખહત્યૈ સુખાય ચ ।
પશ્યેત્યાકવિપર્યાસં મિથુનીચારિણાં નૃણામ્ ॥ ૧૮ ॥

નિત્યાર્તિદેન વિત્તેન દુર્લભેનાત્મમૃત્યુના ।
ગૃહાપત્યામ્પશુભિઃ કા પ્રીતિઃ સાધિતૈશ્ચલૈઃ ॥ ૧૯ ॥

એવં લોકં પરં વિદ્યાન્નશ્વરં કર્મનિર્મિતમ્ ।
સતુલ્યાતિશયધ્વંસં યથા મણ્ડલવર્તિનામ્ ॥ ૨૦ ॥

તસ્માદ્ગુરું પ્રપદ્યૈત જિજ્ઞાસુઃ શ્રેય ઉત્તમમ્ ।
શાબ્દે પરે ચ નિષ્ણાતં બ્રહ્મણ્યુપશમાશ્રયમ્ ॥ ૨૧ ॥

તત્ર ભાગવતાન્ ધર્માન્ શિક્ષેદુર્વાત્મદૈવતઃ ।
અમાયથાનુવૃત્યા ચૈસ્તુષ્પેદાત્માઽઽત્મદો હરિઃ ॥ ૨૨ ॥

सर्वतो मनसोऽसङ्गमादौ सङ्गं य साधुषु ।
 दयां मैत्रीं प्रश्रयं य भूतेष्वद्भ्या यथोचितम् ॥ २३ ॥
 शौचं तपस्त्रितिक्षां य मौनं स्वाध्यायमार्जवम् ।
 ब्रह्मचर्यमहिंसां य समत्वं द्वन्द्वसंज्ञयोः ॥ २४ ॥
 सर्वत्रात्मेश्वरान्वीक्षां कैवल्यमनिकेतताम् ।
 विविक्तयीरवसनं सन्तोषं येन केनचित् ॥ २५ ॥
 श्रद्धां भागवते शास्त्रेऽनिन्दामन्यत्र यापि हि ।
 मनो वाक्कर्मदण्डं य सत्यं शमदमावपि ॥ २६ ॥
 श्रवणं कीर्तनं ध्यानं हरेरद्भुतकर्मणः ।
 जन्मकर्मगुणानां य तदर्थेऽभिलष्येष्टितम् ॥ २७ ॥
 शृष्टं दत्तं तपो जप्तं वृत्तं यव्यात्मनः प्रियम् ।
 दारान् सुतान् गृहान् प्राणान् यत्परस्मै निवेदनम् ॥ २८ ॥
 अेवं कृष्णात्मनाशेषु मनुष्येषु य सौहृदम् ।
 परिचर्यां योभयत्र मडत्सु नृषु साधुषु ॥ २९ ॥
 परस्परानुकथनं पावनं भगवदशः ।
 मिथो रतिर्मिथस्तुष्टिर्निवृत्तिर्मिथ आत्मनः ॥ ३० ॥
 स्मरन्तः स्मारयन्तश्च मिथोऽधौघहरे हरिम् ।
 भक्त्या सञ्जातया भक्त्या बिभ्रत्युत्तुलकां तनुम् ॥ ३१ ॥
 क्वचिद्बुद्धन्त्यय्युतचिन्तया क्वचि-
 द्भ्रसन्ति नन्दन्ति वदन्त्यलौकिकाः ।
 नृत्यन्ति गायन्त्यनुशीलयन्त्यञ्जं
 भवन्ति तूष्णीं परमेत्य निर्वृताः ॥ ३२ ॥
 श्रुतिं भागवतान् धर्मान् शिक्षन् भक्त्या तद्गुत्थया ।
 नारायणपरो मायामञ्जस्तरति द्रुस्तराम् ॥ ३३ ॥
 राजोवाच
 नारायणाभिधानस्य ब्रह्मणः परमात्मनः ।
 निष्ठाभर्तुथ नो वक्तुं यूयं हि ब्रह्मवित्तमाः ॥ ३४ ॥
 पिप्पलायन उवाच

स्थित्युद्भवप्रलयछेत्तुरछेत्तुरस्य
यत्स्वप्रजागरसुषुमिषु सद्भ्रुविश्च ।
द्वेन्द्रियासुद्धयानि यरन्ति येन
सञ्जुवितानि तदवेडि परं नरेन्द्र ॥ ३५ ॥

नैतन्मनो विशति वागुत यक्षुरात्मा
प्राणोन्द्रियाणि य यथानलमर्थिषः स्वाः ।
शब्दोऽपि बोधकनिषेधतयाऽऽत्ममूल-
मर्थोक्तमाह यदृते न निषेधसिद्धिः ॥ ३६ ॥

सत्त्वं रजस्तम इति त्रिवृटेकमादौ
सूत्रं मडानडमिति प्रवदन्ति ज्वम् ।
ज्ञानक्रियार्थकृलरूपतयोरुशक्ति
ब्रह्मैव भाति सद्यस्य तयोः परं यत् ॥ ३७ ॥

नात्मा जज्ञान न मरिष्यति नैधतेऽसौ
न क्षीयते सवनविद्व्यभियाशिषां डि ।
सर्वत्र शश्वदनपाय्युपलब्धिमात्रं
प्राणो यथेन्द्रियबलेन विकल्पितं सत् ॥ ३८ ॥

अर्द्धेषु पेशिषु तरुष्वविनिश्चितेषु
प्राणो डि ज्वमुपधावति तत्र तत्र ।
सन्ने यद्विन्द्रियगणोऽहमि य प्रसुप्ते
कूटस्थ आशयमृते तदनुस्मृतिर्नः ॥ ३९ ॥

यर्द्ध्यञ्जनाभयरशौषणयोरुभक्त्या
येतोमलानि विधमेद्गुणकर्मजानि ।
तस्मिन् विशुद्ध उपलभ्यत आत्मतत्त्वं
साक्षाद्यथामलदृशोः सवितृप्रकाशः ॥ ४० ॥

राजोवाय
कर्मयोगं वदत नः पुरुषो येन संस्कृतः ।
विधूयेडाशु कर्माणि नैष्कर्म्यं विन्दते परम् ॥ ४१ ॥
अवे प्रश्नमृषीन् पूर्वमपृच्छं पितुरन्तिके ।
नाभ्रुवन् ब्रह्मणः पुत्रास्तत्र कारणमुच्यताम् ॥ ४२ ॥

आविर्लोत्र उवाच

कर्माकर्माविकर्मति वेदवाद्यो न लौकिकः ।

वेदस्य येश्वरात्मत्वात्तत्र मुख्यन्ति सूरयः ॥ ४३ ॥

परोक्षवाद्यो वेद्योऽयं बालानामनुशासनम् ।

कर्म्मोक्षाय कर्माणि विधत्ते ङ्यगदं यथा ॥ ४४ ॥

नायरेद्यस्तु वेद्योक्तं स्वयमज्ञोऽजितेन्द्रियः ।

विकर्माणां ङ्यधर्मेण मृत्योर्भृत्युमुपैति सः ॥ ४५ ॥

वेद्योक्तमेव कुर्वाणो निःसङ्गोऽर्पितमीश्वरे ।

नैष्ठर्म्म्यं लभते सिद्धिं रोचनार्थां इलश्रुतिः ॥ ४६ ॥

य आशु लुदयग्रन्थिं निर्जिंठीर्षुः परात्मनः ।

विधिनोपयरेद्देवं तन्त्रोक्तेन यं केशवम् ॥ ४७ ॥

लब्धानुग्रह आचार्यार्त्तिन सन्दर्शितागमः ।

महापुरुषमभ्यर्च्यैन्मूर्त्याभिमतयाऽऽत्मनः ॥ ४८ ॥

शुचिः सम्भुजमासीनः प्राणसंयमनादिभिः ।

पिण्डं विशोध्य सन्त्र्यासकृतरक्षोऽर्थयेद्धरिम् ॥ ४९ ॥

अर्थाद्यौ लुदये यापि यथा लब्धोपयारकैः ।

द्रव्यक्षित्यात्मलिङ्गानि निष्पाद्य प्रोक्ष्य यासनम् ॥ ५० ॥

पाधादीनुपकलयाथ सन्निधाय समाहितः ।

लुदद्यादिभिः कृतन्यासो मूलमन्त्रेण चार्चयेत् ॥ ५१ ॥

साङ्गोपाङ्गां सपार्शदां तां तां मूर्त्तिं स्वमन्त्रतः ।

पाधाध्यायमनीयाद्यैः स्नानवासोविभूषणैः ॥ ५२ ॥

गन्धमाल्याक्षतस्रग्भिर्धूपदीपोपहारकैः ।

साङ्गं सम्भूजय विधिवत्स्तवैः स्तुत्वा नभेद्धरिम् ॥ ५३ ॥

आत्मानं तन्मयं ध्यायन् मूर्त्तिं सम्भूजयेद्धरेः ।

शेषामाधाय शिरसि स्वधाम्भ्युद्वास्य सत्कृतम् ॥ ५४ ॥

अेवमञ्चर्कतोयादावतिथौ लुदये यं यः ।

यजतीश्वरमात्मानमशिरान्भुज्यते ङि सः ॥ ५५ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां

संखितायां अेकादशस्कन्धे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्थोऽध्यायः - ४ ॥

राजोवाय

यानि यानीलु कर्माणि यैर्यैः स्वखन्द्जन्मभिः ।
यके करोति कर्ता वा लरिस्तानि भ्रुवन्तु नः ॥ १ ॥

द्रुमिल उवाय

यो वा अनन्तस्य गुणाननन्ता-
ननुकमिष्यन् स तु बालबुद्धिः ।
रजांसि भूमोर्गणयेत्कथञ्चित्
कालेन नैवाणिलशक्तिधाम्नः ॥ २ ॥

भूतैर्यदा पञ्चभिरात्मसृष्टैः
पुरं विराजं विरयथ्य तस्मिन् ।
स्वांशेन विष्टः पुरुषाभिधान-
मवाप नारायण आदिदेवः ॥ ३ ॥

यत्काय अेष भुवनत्रयसन्निवेशो
यस्येन्द्रियैस्तनुभृतामुभयेन्द्रियाणि ।
ज्ञानं स्वतः श्रसनतो बलमोज षडा
सत्त्वादिभिः स्थितिलयोद्भव आदि कर्ता ॥ ४ ॥

आदावभूत्थतधृती रजसास्य सर्गे
विषणुः स्थितौ इतुपतिर्द्विजधर्मसेतुः ।
रुद्रोऽध्ययाय तमसा पुरुषः स आध
ठत्युद्भवस्थितिलयाः सततं प्रजासु ॥ ५ ॥

धर्मस्य दक्षदुहितर्यजनिष्ट मूर्त्यां
नारायणो नरऋषिप्रवरः प्रशान्तः ।
नैष्ठर्भ्यलक्षणमुवाय यथार कर्म

योऽद्यापि यास्त ऋषिवर्यनिषेविताङ्घ्रिः ॥ ६ ॥

छन्दो विशङ्क्य मम धाम जिघृक्षतीति
कामं न्ययुङ्क्त सगणं स बधर्युपाध्यम् ।
गत्वाप्सरोगणवसन्तसुमन्वातैः
स्त्रीप्रेक्षाणेषुभिरविध्यदतन्मडिङ्गः ॥ ७ ॥

विज्ञाय शङ्कृतमङ्गममादितेवः
प्राड प्रडस्य गतविस्मय अजमानान् ।
मा लैष्ट भो मदन मारुत देववध्वो
गृहीत नो बलिमशून्यमिमं कुरुध्वम् ॥ ८ ॥

छत्थं ब्रुवत्यभयदे नरदेव देवाः
सग्रीडनम्रशिरसः सधृणं तभूयुः ।
नैतद्विभो त्वयि परेऽविकृते विचित्रं
स्वाराभधीरनिकरानतपादपद्मे ॥ ९ ॥

त्वां सेवतां सुरकृता बलवोऽन्तरायाः
स्वौको विलङ्घ्य परमं व्रजतां पदं ते ।
नान्यस्य बर्हिषि बलीन् ददतः स्वभागान्
धत्ते पदं त्वमविता यद्वि विद्ममूर्ध्नि ॥ १० ॥

क्षुत्तृट्रिकालगुणमारुतजै ह्रशैश्चा-
नस्मानपारजलधीनतितीर्य डेयित् ।
कोधस्य यान्ति विङ्गलस्य वशं पदे गो-
र्भजन्ति दुश्चरतपश्च वृथोत्सृजन्ति ॥ ११ ॥

छति प्रगृणतां तेषां स्त्रियोऽत्यद्भुतदर्शनाः ।
दर्शयामास शुश्रूषां स्वर्चिताः कुर्वतीर्विभुः ॥ १२ ॥

ते देवानुचरा दृष्ट्वा स्त्रियः श्रीरिव रुषिणीः ।
गन्धेन मुमुडुस्तासां रुषीदार्युडतश्रियः ॥ १३ ॥

तान्नाड देवदेवेशः प्रणतान् प्रडसन्निय ।
आसामेकतमां वृङ्घ्वं सवर्णां स्वर्गभूषणाम् ॥ १४ ॥

ओमित्यादेशमादाय नत्वा तं सुरवन्दिनः ।
उर्वशीमप्सरःश्रेष्ठां पुरस्कृत्य दिवं ययुः ॥ १५ ॥

ઇન્દ્રાયાનમ્ય સદસિ શૃણ્વતાં ત્રિદિવૌકસામ્ ।
ઉચુર્નારાયણબલં શકસ્તત્રાસ વિસ્મિતઃ ॥ ૧૬ ॥

હંસસ્વરૂપ્યવદદચ્યુત આત્મયોગં
દત્તઃ કુમાર ઋષભો ભગવાન્ પિતા નઃ ।
વિષ્ણુઃ શિવાય જગતાં કલયાવતિર્ણ-
સ્તેનાહૃતા મધુભિદા શ્રુતયો હયાસ્યે ॥ ૧૭ ॥

ગુપ્તોઽપ્યયે મનુરિલૌષધયશ્ચ માત્સ્યે
કૌડે હતો દિતિજ ઉદ્ધરતામ્ભસઃ ક્ષમામ્ ।
કૌર્મે ધૃતોઽદ્રિરમૃતોન્મથને સ્વપૃષ્ઠે
ગ્રાહાત્પપત્રમિભરાજમમુગ્ધદાર્તમ્ ॥ ૧૮ ॥

સંસ્તુન્વતોઽબ્ધિપતિતાન્ શ્રમણાનૃષીશ્ચ
શકં ચ વૃત્રવધતસ્તમસિ પ્રવિષ્ટમ્ ।
દેવસ્ત્રિયોઽસુરગૃહે પિહિતા અનાથા
જઘ્નેઽસુરેન્દ્રમભયાય સતાં નૃસિંહે ॥ ૧૯ ॥

દેવાસુરે યુધિ ચ દૈત્યપતીન્ સુરાર્થે
હત્વાન્તરેષુ ભુવનાન્યદધાત્કલાભિઃ ।
ભૂત્વાથ વામન ઇમામહરદ્ભલેઃ ક્ષમાં
યાચ્ચાચ્છલેન સમદાદદિતેઃ સુતેભ્યઃ ॥ ૨૦ ॥

નિઃક્ષત્રિયામકૃત ગાં ચ ત્રિઃસમકૃત્વો
રામસ્તુ હૈહયકુલાપ્યયભાર્ગવાગ્નિઃ ।
સોઽબ્ધિં બબન્ધ દશવક્રમહન્ સલહું
સીતાપતિર્જયતિ લોકમલદ્મકીર્તિઃ ॥ ૨૧ ॥

ભૂમેર્ભરાવતરણાય યદુષ્વજન્મા
જાતઃ કરિષ્યતિ સુરૈરપિ દુષ્કરાણિ ।
વાદૈર્વિમોહયતિ યજ્ઞકૃતોઽતદર્હાન્
શૂદ્રાન્ કલૌ ક્ષિતિભુજો ન્યહનિષ્પદન્તે ॥ ૨૨ ॥

એવંવિધાનિ કર્માણિ જન્માનિ ચ જગત્પતેઃ ।
ભૂરીણિ ભૂરિયશસો વર્ણિતાનિ મહાભુજ ॥ ૨૩ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

संछितायां अंकादशस्कन्धे यत्तुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चमोऽध्यायः - ५ ॥

राजोवाय

भगवन्तं हरिं प्रायो न भजन्त्यात्मवित्तमाः ।

तेषामशान्तकामानां का निष्ठाविजितात्मनाम् ॥ १ ॥

यमस उवाच

मुपभाडूरुपादैर्भ्यः पुरुषस्याश्रमैः सः ।

यत्वारो जज्ञिरे वार्णा गुणैर्विप्राद्यः पृथक् ॥ २ ॥

य अेषां पुरुषं साक्षादात्मप्रभवमीश्वरम् ।

न भजन्त्यवजानन्ति स्थानाद्भ्रष्टाः पतन्त्यधः ॥ ३ ॥

दूरे हरिकथाः केचिद्दूरे याव्युतकीर्तनाः ।

स्त्रियः शूद्राद्यश्चैव तेऽनुकम्पया भवादृशाम् ॥ ४ ॥

विप्रो राजन्त्यवैश्यौ च हरेः प्राप्ताः पदान्तिकम् ।

श्रौतेन जन्मनाथापि मुल्यन्त्याम्नायवादिनः ॥ ५ ॥

कर्मण्यकोविदाः स्तब्धा मूर्खाः पण्डितमानिनः ।

वदन्ति यादृकान् मूढा यथा माध्व्या गिरोत्सुकाः ॥ ६ ॥

रजसा घोरसङ्कल्पाः कामुका अहिमन्यवः ।

दाम्बिका मानिनः पापा विडम्बन्त्यव्युतप्रियान् ॥ ७ ॥

वदन्ति तेऽन्योन्यमुपासितस्त्रियो

गृहेषु मैथुन्यपरेषु याशिषः ।

यजन्त्यसृष्टान्नविधानदक्षिणं

वृत्त्यै परं घ्नन्ति पशूनतद्भिदः ॥ ८ ॥

श्रिया विभूत्याभिजनेन विद्यया

त्यागेन रूपेण भलेन कर्मणा ।

जातस्मयेनान्धधियः सलेश्वरान्
सतोऽवमन्यन्ति हरिप्रियान् भलाः ॥ ९॥

सर्वेषु शश्वत्तनुभृत्स्ववस्थितं
यथा भमात्मानमभीष्टमीश्वरम् ।
वेदोपगीतं य न शृण्वतेऽबुधा
मनोरथानां प्रवदन्ति वार्तया ॥ १० ॥

लोके व्यवायामिषमधसेवा
नित्यास्तु जन्तोर्न छि तत्र योदना ।
व्यवस्थितिस्तेषु विवाडयज्ञ-
सुराग्रदैरासु निवृत्तिरिष्टा ॥ ११ ॥

धनं य धर्मैककूलं यतो वै
ज्ञानं सविज्ञानमनुप्रशान्ति ।
गृहेषु युञ्जन्ति कलेवरस्य
मृत्युं न पश्यन्ति दुरन्तवीर्यम् ॥ १२ ॥

यद्द्वाराणामक्षो विहितः सुराया-
स्तथा पशोरालभनं न छिंसा ।
अेवं व्यवायः प्रजया न रत्या
धर्मं विशुद्धं न विदुः स्वधर्मम् ॥ १३ ॥

ये त्वनेवविदोऽसन्तः स्तब्धाः सदभिमानिनः ।
पशून् द्रुज्यन्ति विश्वभ्याः प्रेत्य भादन्ति ते य तान् ॥ १४ ॥

द्विषन्तः परकायेषु स्वात्मानं हरिमीश्वरम् ।
मृतके सानुबन्धेऽस्मिन् बद्धस्नेहाः पतन्त्यधः ॥ १५ ॥

ये कैवल्यमसम्प्राप्ता ये यातीताश्च मूढताम् ।
त्रैवर्गिका ल्यक्षिणिका आत्मानं धातयन्ति ते ॥ १६ ॥

अेत आत्महनोऽशान्ता अज्ञाने ज्ञानमानिनः ।
सीदन्त्यकृतकृत्या वै कालध्वस्तमनोरथाः ॥ १७ ॥

छित्वात्यायासरयिता गृडापत्यसुष्टुच्छ्रियः ।
तमो विशन्त्यनिच्छन्तो वासुदेवपराऽमुषाः ॥ १८ ॥

राशोवाय

कस्मिन् कावे स भगवान् डिं वर्णः कीदृशो नृभिः ।
नाम्ना वा केन विधिना पूज्यते तद्विद्विष्यताम् ॥ १९ ॥

करभाजन उवाच

कृतं त्रेता द्वापरं च कविरित्येषु केशवः ।
नानावर्णाभिधाकारो नानैव विधिनेज्यते ॥ २० ॥

कृते शुक्लश्चतुर्बाहुर्जटिलो वल्कलाम्बरः ।
कृष्णजिनोपवीताक्षान् बिभ्रद्दण्डकमाण्डलू ॥ २१ ॥

मनुष्यास्तु तदा शान्ता निर्वैराः सुलुप्तः समाः ।
यजन्ति तपसा देवं शमेन च दमेन च ॥ २२ ॥

लंसः सुपर्णो वैकुण्ठो धर्मो योगेश्वरोऽमलः ।
लश्वरः पुरुषोऽव्यक्तः परमात्मेति गीयते ॥ २३ ॥

त्रेतायां रक्तवर्णोऽसौ यतुर्बाहुस्त्रिमेषलः ।
लिरण्यकेशश्चयात्मा सुकसुवाद्युपलक्षणः ॥ २४ ॥

तं तदा मनुजा देवं सर्वदेवमयं लरिम् ।
यजन्ति विधया त्रया धर्मिष्ठा ब्रह्मवादिनः ॥ २५ ॥

विष्णुर्यज्ञः पृश्निगर्भः सर्वदेव उरुक्रमः ।
वृषाकपिर्जयन्तश्च उरुगाय लतीर्यते ॥ २६ ॥

द्वापरे भगवाञ्श्यामः पीतवासा निजायुधः ।
श्रीवत्सादिभिरङ्गैश्च लक्षणैरुपलक्षितः ॥ २७ ॥

तं तदा पुरुषं मर्त्या मलाराजोपलक्षणम् ।
यजन्ति वेदतन्त्राभ्यां परं जिज्ञासवो नृप ॥ २८ ॥

नमस्ते वासुदेवाय नमः सङ्घर्षणाय च ।
प्रद्युम्नायानिरुद्धाय तुभ्यं भगवते नमः ॥ २९ ॥

नारायणाय ऋषये पुरुषाय मलात्मने ।
विश्वेश्वराय विश्वाय सर्वभूतात्मने नमः ॥ ३० ॥

लति द्वापर उर्वीश स्तुवन्ति जगदीश्वरम् ।
नानातन्त्रविधानेन कलावपि यथा शृणु ॥ ३१ ॥

कृष्णवर्णं त्विषाकृष्णं साङ्गोपाङ्गास्त्रपार्श्वदम् ।

યજ્ઞૈઃ સઙ્કીર્તનપ્રાર્થૈર્યજન્તિ હિ સુમેધસઃ ॥ ૩૨ ॥

ધ્યેયં સદા પરિભવદ્ગમભીષ્ટદોહં
તીર્થાસ્પદં શિવવિરિઞ્ચિનુતં શરણ્યમ્ ।
ભૃત્યાર્તિહં પ્રણતપાલ ભવાબ્ધિપોતં
વન્દે મહાપુરુષ તે ચરણારવિન્દમ્ ॥ ૩૩ ॥

ત્યક્ત્વા સુદુસ્ત્યજસુરેષ્વિતરાજયલક્ષ્મીં
ધર્મિષ્ઠ આર્યવચસા યદગાદરણ્યમ્ ।
માયામૃગં દયિતયેષ્વિતમન્વધાવ-
દ્ધન્દે મહાપુરુષ તે ચરણારવિન્દમ્ ॥ ૩૪ ॥

એવં યુગાનુરૂપાભ્યાં ભગવાન્ યુગવર્તિભિઃ ।
મનુજૈરિજયતે રાજન્ શ્રેયસામીશ્વરો હરિઃ ॥ ૩૫ ॥

કલિં સભાજયન્ત્યાર્યા ગુણાણાઃ સારભાગિનઃ ।
યત્ર સઙ્કીર્તનેનૈવ સર્વસ્વાર્થોઽભિલભ્યતે ॥ ૩૬ ॥

ન હ્યતઃ પરમો લાભો દેહિનાં ભ્રામ્યતામિહ ।
યતો વિન્દેત પરમાં શાન્તિં નશ્યતિ સંસૃતિઃ ॥ ૩૭ ॥

કૃતાદિષુ પ્રજા રાજન્ કલાવિચ્છન્તિ સમ્ભવમ્ ।
કલૌ ખલુ ભવિષ્યન્તિ નારાયણપરાયણાઃ ॥ ૩૮ ॥

ક્વચિત્કવચિન્મહારાજ દ્રવિડેષુ ચ ભૂરિશઃ ।
તામ્રપર્ણાં નદી યત્ર કૃતમાલા પયસ્વિની ॥ ૩૯ ॥

કાવેરી ચ મહાપુણ્યા પ્રતીચી ચ મહાનદી ।
યે પિબન્તિ જલં તાસાં મનુજા મનુજેશ્વર ।
પ્રાયો ભક્તા ભગવતિ વાસુદેવેઽમલાશયાઃ ॥ ૪૦ ॥

દેવર્ષિભૂતામનુણાં પિતૃણાં
ન કિકુરો નાયમુણી ચ રાજન્ ।
સર્વાત્મના યઃ શરણં શરણ્યં
ગતો મુકુન્દં પરિહૃત્ય કર્તમ્ ॥ ૪૧ ॥

સ્વપાદમૂલં ભજતઃ પ્રિયસ્ય
ત્યક્તાન્યભાવસ્ય હરિઃ પરેશઃ ।
વિકર્મ યચ્ચોત્પતિતં કથચ્ચિ-

धुनोति सर्वं लृष्टि सन्निविष्टः ॥ ४२ ॥

नारद उवाच

धर्मान् भागवतानित्यं श्रुत्वाथ मिथिवेश्वरः ।

जायन्तेयान् मुनीन् प्रीतः सोपाध्यायो ङ्यपूजयत् ॥ ४३ ॥

ततोऽन्तर्दधिरे सिद्धाः सर्वलोकस्य पश्यतः ।

राजा धर्मानुपातिष्ठन्नवाप परमां गतिम् ॥ ४४ ॥

त्वमप्येतान् मडाभाग धर्मान् भागवतान् श्रुतान् ।

आस्थितः श्रद्धया युक्तो निःसङ्गो यास्यसे परम् ॥ ४५ ॥

युवयोः षलु दम्पत्योर्यशासा पूरितं जगत् ।

पुत्रतामगमधद्वां भगवानीश्वरो हरिः ॥ ४६ ॥

दर्शनाविङ्गनालापैः शयनासनभोजनैः ।

आत्मा वां पावितः कृष्णो पुत्रश्नेहं प्रकुर्वतोः ॥ ४७ ॥

वैरेण यं नृपतयः शिशुपालपौण्ड्र-

शात्वाद्यो गतिविलासविलोकनाद्यैः ।

ध्यायन्त आकृतधियः शयनासनादौ

तत्साम्यमापुरनुरक्तधियां पुनः डिम् ॥ ४८ ॥

मापत्यबुद्धिमकृथाः कृष्णो सर्वात्मनीश्वरे ।

मायामनुष्यभावेन गूढैश्वर्ये परेऽव्यये ॥ ४९ ॥

भूभारासुरराजन्त्यलन्तवे गुह्ये सताम् ।

अवतीर्णस्य निर्वृत्यै यशो लोके वितन्यते ॥ ५० ॥

श्रीशुक उवाच

अेतच्छ्रुत्वा मडाभागो वसुदेवोऽतिविस्मितः ।

देवकी य मडाभागा जलतुर्मोडमात्मनः ॥ ५१ ॥

ठतिडासमिमं पुण्यं धारयेधः समाहितः ।

स विधूयेड शमलं ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ५२ ॥

ठति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्यां

संछितायां अेकादशस्कन्धे पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षष्ठोऽध्यायः - ६ ॥

श्रीशुक उवाच

अथ ब्रह्माऽऽत्मजैर्देवैः प्रजेशैरावृतोऽभ्यगात् ।

भवश्च भूतभव्येशो ययौ भूतगणैर्वृतः ॥ १ ॥

छन्दो मरुद्भिर्भगवानादित्या वसवोऽश्विनौ ।

ऋभवोऽङ्गिरसो रुद्रा विश्वे साध्याश्च देवताः ॥ २ ॥

गन्धर्वाप्सरसो नागाः सिद्धयारण्यगुह्यकाः ।

ऋषयः पितरश्चैव सविधाधरकिन्नराः ॥ ३ ॥

द्वारकामुपसञ्जग्मुः सर्वे कृष्णदिदृक्षवः ।

वपुषा येन भगवान्नरलोकमनोरमः ।

यशो वितेने लोकेषु सर्वलोकमलापडम् ॥ ४ ॥

तस्यां विभ्राजमानायां समृद्धायां मण्डर्द्धिभिः ।

व्ययक्षतावितृमाक्षाः कृष्णमद्भुतदर्शनम् ॥ ५ ॥

स्वर्गोधानोपगैर्मात्स्यैश्छाद्यन्तो युद्धतमम् ।

गीर्भिश्चित्रपदार्याभिस्तुष्टुवुर्जगदीश्वरम् ॥ ६ ॥

देवा उच्युः

नताः स्म ते नाथ पदारविन्दं

भुङ्क्षीन्द्रियप्राणमनोवयोभिः ।

यस्थिन्यतेऽन्तर्लुटि भावयुक्तै-

र्भुमुक्षुभिः कर्मयोरुपाशात् ॥ ७ ॥

त्वं मायया त्रिगुणयाऽऽत्मनि दूर्विभाव्यं

व्यक्तं सृजस्यवसि लुम्पसि तद्गुणस्थः ।

नैतैर्भवानजित कर्म्मभिरज्यते वै

यत्स्वे सुप्तेऽव्यवहितेऽभिरतोऽनवधः ॥ ८ ॥

शुद्धिर्नृणां न तु तथेऽय दुराशयानां

विधाश्रुताध्ययनदानतपःक्रियाभिः ।
सत्त्वात्मनामृषभ ते यशसि प्रवृद्ध-
सच्छ्रद्धया श्रवणसम्भृतया यथा स्यात् ॥ ९॥

स्यान्नस्तवाङ्घ्रिरशुभाशयधूमकेतुः
क्षेमाय यो मुनिभिरार्द्रङ्घ्रिद्योष्यमानः ।
यः सात्वतैः समविभूतय आत्मवद्वि-
र्व्यूहेऽर्थितः सवनशः स्वरतिक्रमाय ॥ १० ॥

यश्चिन्त्यते प्रयतपाणिभिरध्वराग्रौ
त्रय्या निरुक्तविधिनेश उविर्गृहीत्वा ।
अध्यात्मयोग उत योगिभिरात्ममायां
जिज्ञासुभिः परमभागवतैः परीष्टः ॥ ११ ॥

पर्युष्टया तव विभो वनमालयेयं
संस्पर्धिनी भगवती प्रतिपत्निवश्रीः ।
यः सुप्रणीतमभुयार्क्ष्णामादृष्टो
भूयात्सदाङ्घ्रिरशुभाशयधूमकेतुः ॥ १२ ॥

केतुस्त्रिविक्रमयुतस्त्रिपतत्पताको
यस्ते भयाभयकरोऽसुरद्वेषयम्बोः ।
स्वर्गाय साधुषु भलेष्वितराय भूमन्
पादः पुनातु भगवन् भजतामर्धं नः ॥ १३ ॥

नस्योतगाव षव यस्य वशे भवन्ति
ब्रह्मादयस्तनुभृतो मिथुरर्धमानाः ।
कालस्य ते प्रकृतिपूरुषयोः परस्य
शं नस्तनोतु यरणः पुरुषोत्तमस्य ॥ १४ ॥

अस्यासि छेतुरुद्यस्थितिसंयमाना-
मव्यक्तश्रवमडतामपि कालमाहुः ।
सोऽयं त्रिणाभिरभिलापयथे प्रवृत्तः
कालो गभीरस्य उत्तमपूरुषस्त्वम् ॥ १५ ॥

त्वत्तः पुमान् समधिगम्य यथा स्ववीर्यं
धत्ते मडान्तमिव गर्भममोघवीर्यः ।
सोऽयं तयानुगत आत्मन आण्डकोशं

डैमं ससर्जं बडिरावरणैरुपेतम् ॥ १६ ॥

तत्तस्थुषश्च जगतश्च भवानधीशो

यन्माययोत्थगुणविड्विद्ययोपनीतान् ।

अर्थाञ्जुषन्नपि लृषीकपते न विभो

येऽन्ये स्वतः परिलृताऽपि बिभ्यति स्म ॥ १७ ॥

स्मायावलोकलवदर्शितभावडारि-

भ्रूमण्डलप्रडितसौरतमन्त्रशौण्डैः ।

पत्न्यस्तु षोडशसडस्रमनऽगभाणै-

र्यस्येन्द्रियं विमथितुं करणैर्न विभ्यः ॥ १८ ॥

विभ्यस्तवामृतकथोदवडास्त्रिलोक्याः

पादावनेजसरितः शमलानि लन्तुम् ।

आनुश्रवं श्रुतिभिरऽङ्घ्रिजमऽगसऽगै-

स्तीर्थद्वयं शुचिषदस्त उपस्पृशन्ति ॥ १९ ॥

बादरायणिरुवाच

धृत्यभिष्टूय विभुधैः शेशः शतधृतिर्दरिम् ।

अभ्यभाषत गोविन्दं प्रणम्याम्बरमाश्रितः ॥ २० ॥

भ्रुमोवाच

भ्रूमेर्भारवताराय पुरा विज्ञापितः प्रभो ।

त्वमस्माभिरशेषात्मस्तत्तथैवोपपादितम् ॥ २१ ॥

धर्मश्च स्थापितः सत्सु सत्यसन्धेषु वै त्वया ।

कीर्तिश्च दिक्षु विक्षिप्त्वा सर्वलोकमलापडा ॥ २२ ॥

अवतीर्य यदोर्वशे भिन्नद्रूपमनुत्तमम् ।

कर्माण्युद्गामवृत्तानि छिताय जगतोऽकृथाः ॥ २३ ॥

यानि ते यरितानीश मनुष्याः साधवः कलौ ।

शृण्वन्तः कीर्तयन्तश्च तरिष्यन्त्यञ्जसा तमः ॥ २४ ॥

यद्ववंशेऽवतीर्णस्य भवतः पुरुषोत्तम ।

शरश्छतं व्यतीयाय पञ्चविंशाधिकं प्रभो ॥ २५ ॥

नाधुना तेऽभिलाधार देवकार्यावशेषितम् ।

कुलं य विप्रशापेन नष्टप्रायमभूद्विदम् ॥ २६ ॥

ततः स्वधाम परमं विशस्व यद्वि मन्यसे ।
सलोकाँल्लोकपालान्नः पाडि वैकुण्ठकिङ्करान् ॥ २७ ॥

श्रीभगवानुवाच
अवधारितमेतन्मे यदात्य विबुधेश्वर ।
कृतं वः कार्यमपिलं भूमेर्भारोऽवतारितः ॥ २८ ॥

तद्विदं यादवकुलं वीर्यशौर्यश्रियोद्धतम् ।
लोकं जिघृक्षद्भुक्तं मे वेलयेव मडार्णवः ॥ २९ ॥

यद्यसंलृत्य दृमानां यदूनां विपुलं कुलम् ।
गन्तास्म्यनेन लोकोऽयमुद्धेनेन विनऽक्षयति ॥ ३० ॥

धदानीं नाश आरब्धः कुलस्य द्विजशापजः ।
यास्यामि भवनं ब्रह्मन्नेतदन्ते तवानध ॥ ३१ ॥

श्रीशुक उवाच
धत्युक्तो लोकनाथेन स्वयम्भूः प्रशिपत्य तम् ।
सड देवगणैर्देवः स्वधाम समपधत ॥ ३२ ॥
अथ तस्यां मडोत्पातान् द्वारवत्यां समुत्थितान् ।
विलोक्य भगवानाड यदुवृध्दान् समागतान् ॥ ३३ ॥

श्रीभगवानुवाच
अेते वै सुमडोत्पाता व्युत्तिष्ठन्तीड सर्वतः ।
शापश्च नः कुलस्यासीद्ब्राह्मणोभ्यो दुरत्ययः ॥ ३४ ॥

न वस्तव्यमिडास्माभिर्जिणुविषुभिरार्यकाः ।
प्रभासं सुमडत्पुण्यं यास्यामोऽधैव मा शिरम् ॥ ३५ ॥

यत्र स्नात्वा दक्षशापाद्भूडीतो यक्ष्मणोऽुराट् ।
विमुक्तः किड्विषात्सधो भेजे भूयः कलोदयम् ॥ ३६ ॥

वयं य तस्मिन्नाप्युत्य तर्पयित्वा पितृन् सुरान् ।
भोजयित्वोशिजो विप्रान् नानागुणवतान्धसा ॥ ३७ ॥

तेषु दानानि पात्रेषु श्रद्धयोस्या मडान्ति वै ।
वृजिनानि तश्चिामो दानैर्नौभिरिवार्णवम् ॥ ३८ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

એવં ભગવતાડડદિષ્ટા યાદવાઃ કુલનન્દન ।
 ગન્તું કૃતધિયસ્તીર્યં સ્યન્દનાન્ સમય્યુજન્ ॥ ૩૯ ॥
 તન્નિરીક્ષ્યોદ્ધવો રાજન્ શ્રુત્વા ભગવતોદિતમ્ ।
 દૃષ્ટ્વારિષ્ટાનિ ઘોરાણિ નિત્યં કૃષ્ણમનુવ્રતઃ ॥ ૪૦ ॥
 વિવિક્ત ઉપસડ્ગમ્ય જગતામીશ્વરેશ્વરમ્ ।
 પ્રણમ્ય શિરિસા પાદૌ પ્રાજ્જલિસ્તમભાષત ॥ ૪૧ ॥

ઉદ્ધવ ઉવાચ

દેવદેવેશ યોગેશ પુણ્યશ્રવણકીર્તન ।
 સંહૃત્યૈતત્કુલં નૂનં લોકં સન્ત્યક્ષ્યતે ભવાન્ ।
 વિપ્રશાપં સમર્થોડપિ પ્રત્યહન્ન યદીશ્વરઃ ॥ ૪૨ ॥
 નાહં તવાડ્ઘ્નિકમલં ક્ષણાર્ધમપિ કેશવ ।
 ત્યક્તું સમુત્સહે નાથ સ્વધામ નય મામપિ ॥ ૪૩ ॥
 તવ વિકીડિતં કૃષ્ણ નૃણાં પરમમડ્ગલમ્ ।
 કર્ણપીયૂષમાસ્વાદ્ય ત્યજન્ત્યન્યસ્પૃહાં જનાઃ ॥ ૪૪ ॥
 શય્યાસનાટનસ્થાનસ્નાનક્રીડાશનાદિષુ ।
 કથં ત્વાં પ્રિયમાત્માનં વયં ભક્તાસ્ત્યજેમહિ ॥ ૪૫ ॥
 ત્વયોપભુક્તસ્રગ્ગન્ધવાસોડલકુારચર્ચિતાઃ ।
 ઉચ્છિષ્ટભોજિનો દાસાસ્તવ માયાં જયેમહિ ॥ ૪૬ ॥
 વાતરશના ય ઋષયઃ શ્રમણા ઊર્ધ્વમન્યિનઃ ।
 બ્રહ્માખ્યં ધામ તે યાન્તિ શાન્તાઃ સન્ધ્યાસિનોડમલાઃ ॥ ૪૭ ॥
 વયં ત્વિહ મહાયોગિન્ ભ્રમન્તઃ કર્મવર્ત્સુ ।
 ત્વદ્ધાર્તયા તરિષ્યામસ્તાવકૈર્દૃસ્તરં તમઃ ॥ ૪૮ ॥
 સ્મરન્તઃ કીર્તયન્તસ્તે કૃતાનિ ગદિતાનિ ચ ।
 ગત્યુત્સ્મિતેક્ષણક્ષેલિ યન્નલોકવિડમ્બનમ્ ॥ ૪૯ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

એવં વિજ્ઞાપિતો રાજન્ ભગવાન્ દેવકીસુતઃ ।
 એકાન્તિનં પ્રિયં ભૃત્યમુદ્ધવં સમભાષત ॥ ૫૦ ॥

इति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संखितायां अेकादशस्कन्धे षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तमोऽध्यायः - ७ ॥

श्रीभगवानुवाच

यदात्थ मां मडाभाग तस्थिडीर्षितमेव मे ।
 अरुमा भवो लोकपालाः स्वर्वासं मेऽभिकाङ्क्षिणः ॥ १ ॥
 मया निष्पादितं ङ्यत्र देवकार्यमशेषतः ।
 यदर्थमवतीर्णोऽहमंशेन अरुमाशार्थितः ॥ २ ॥
 कुलं वै शापनिर्दग्धं नऽक्ष्यत्यन्योन्यविग्रहात् ।
 समुद्रः सप्तमेऽह्न्येतां पुरीं य ष्वावयिष्यति ॥ ३ ॥
 यर्ह्येवायं मया त्यक्तो लोकोऽयं नष्टमऽगलः ।
 भविष्यत्यचिरात्साधो कलिनापि निराकृतः ॥ ४ ॥
 न वस्तव्यं त्वयैवेह मया त्यक्ते मडीतले ।
 जनोऽधर्मरुचिर्भद्रं भविष्यति कलौ युगे ॥ ५ ॥
 त्वं तु सर्वं परित्यज्य स्नेहं स्वजनबन्धुषु ।
 मय्यावेश्य मनः संयक् समदृग्विचरस्व गाम् ॥ ६ ॥
 यद्विदं मनसा वाया यक्षुर्भ्यां श्रवणादितिः ।
 नश्वरं गृह्यमाणं य विद्धि मायामनोमयम् ॥ ७ ॥
 पुंसोऽयुक्तस्य नानार्थो भ्रमः स गुणदोषभाक् ।
 कर्माकर्मविकर्मेति गुणदोषधियो भिदा ॥ ८ ॥
 तस्माद्भुक्तेन्द्रियत्रामो युक्तचित्तं इदं जगत् ।
 आत्मनीक्षस्व विततमात्मानं मय्यधीश्वरे ॥ ९ ॥
 ज्ञानविज्ञानसंयुक्त आत्मभूतः शरीरिणाम् ।
 आत्मानुभवतुष्टात्मा नान्तरायैर्विहन्त्यसे ॥ १० ॥

दोषबुद्ध्योभयातीतो निषेधान्न निवर्तते ।
गुणबुद्ध्या य विहितं न करोति यथार्थकः ॥ ११ ॥

सर्वभूतसुदृच्छान्तो ज्ञानविज्ञाननिश्चयः ।
पश्यन् मदात्मकं विश्वं न विपद्येत वै पुनः ॥ १२ ॥

श्रीशुक उवाच
धृत्यादिष्टो भगवता मडाभागतो नृप ।
उद्धवः प्रणिपत्याड तत्त्वजिज्ञासुर्य्युतम् ॥ १३ ॥

उद्धव उवाच
योगेश योगविन्यास योगात्मन् योगसम्भव ।
निःश्रेयसाय मे प्रोक्तस्त्यागः सन्त्यासलक्षणः ॥ १४ ॥

त्यागोऽयं दुष्करो भूमन् कामानां विषयात्मभिः ।
सुतरां त्वयि सर्वात्मन्नभक्तैरिति मे मतिः ॥ १५ ॥

सोऽहं ममाहमिति भूढमतिर्विगाढः
त्वन्मायया विरचितात्मनि सानुबन्धे ।
तत्त्वञ्जसा निगदितं भवता यथाहं
संसाधयामि भगवन्ननुशाधि भृत्यम् ॥ १६ ॥

सत्यस्य ते स्वदृश आत्मन आत्मनोऽन्यं
वक्तारभीश विबुधेष्वपि नानुयक्षे ।
सर्वे विमोडितधियस्तव माययेमे
ब्रह्माद्यस्तनुभृतो बडिरर्थभावाः ॥ १७ ॥

तस्माद्भवन्तमनवद्यमनन्तपारे
सर्वज्ञामीश्वरभकुण्डविकुण्डधिष्ययम् ।
निर्विण्णधीरडमु ङ वृजिनाम्बित्तो
नारायणं नरसभं शरणं प्रपद्ये ॥ १८ ॥

श्रीभगवानुवाच
प्रायेण मनुजा लोके लोकतत्त्ववियक्षणाः ।
समुद्भरन्ति ज्यात्मानमात्मनैवाशुभाशयात् ॥ १९ ॥
आत्मनो गुरुरात्मैव पुरुषस्य विशेषतः ।

यत्प्रत्यक्षानुमानाभ्यां श्रेयोऽसावनुविन्दते ॥ २० ॥

पुरुषत्वे य मां धीराः साङ्ग्ययोगविशारदाः ।

आविस्तरां प्रपश्यन्ति सर्वशक्त्युपबृंहितम् ॥ २१ ॥

अेकद्वित्रियतुष्पादो बह्वुपादस्तथापदः ।

बह्व्यः सन्ति पुरः सृष्टास्तासां मे पौरुषी प्रिया ॥ २२ ॥

अत्र मां मार्गयन्त्यध्ना युक्ता डेतुभिरीश्वरम् ।

गृह्यमाणैर्गुणैर्लिङ्गैरग्राह्यमनुमानतः ॥ २३ ॥

अत्राप्युदाहरन्तीममितिडासं पुरातनम् ।

अवधूतस्य संवादं यदोरमिततेजसः ॥ २४ ॥

अवधूतं द्विजं कञ्चिच्चरन्तमकुतोभयम् ।

कवि निरीक्ष्य तरुणं यदुःपप्रस्थ धर्मवित् ॥ २५ ॥

यदुरुवाच

कुतो बुद्धिरियं ब्रह्मन्नकर्तुः सुविशारदा ।

यामासाध भवाँल्लोकं विद्वाँश्चरति बालवत् ॥ २६ ॥

प्रायो धर्मार्थकामेषु विवित्सायां य मानवाः ।

डेतुनैव समीडन्ते आयुषो यशसः श्रियः ॥ २७ ॥

त्वं तु कल्पः कविर्दक्षः सुभगोऽमृतभाषणः ।

न कर्ता नेडसे किञ्चिज्जडोन्मत्तपिशायवत् ॥ २८ ॥

जनेषु दह्यमानेषु कामलोभदवाग्निना ।

न तप्यसेऽग्निना मुक्तो गङ्गाम्भःस्थ षव द्विपः ॥ २९ ॥

त्वं डि नः पृथ्वातां ब्रह्मन्नात्मन्यानन्दकारणम् ।

ब्रूडि स्पर्शविडीनस्य भवतः डेवलात्मनः ॥ ३० ॥

श्रीभगवानुवाच

यदुनैवं मडाभागो ब्रह्मण्येन सुमेधसा ।

पृष्टः सभाजितः प्राड प्रश्नयावनतं द्विजः ॥ ३१ ॥

ब्रह्मण उवाच

सन्ति मे गुरवो राजन् बडवो बुद्ध्युपाश्रिताः ।

यतो बुद्धिमुपादाय मुक्तोऽटामीड तान् शृणु ॥ ३२ ॥

पृथिवी वायुराकाशमापोऽग्निश्चन्द्रमा रविः ।
 क्षपोतोऽजगरः सिन्धुः पतङ्गो मधुकृद्भजः ॥ ३३ ॥
 मधुला उरिणो मीनः पिङ्गला कुररोऽर्बकः ।
 कुमारी शरकृत्सर्प उर्णनाभिः सुपेशकृत् ॥ ३४ ॥
 अते मे गुरवो राजन् यतुर्विशतिराश्रिताः ।
 शिक्षा वृत्तिभिरेतेषामन्वशिक्षमिडात्मनः ॥ ३५ ॥
 यतो यदनुशिक्षामि यथा वा नाडुषात्मज ।
 तत्तथा पुरुषव्याघ्र निबोध कथयामि ते ॥ ३६ ॥
 भूतैराङ्गभ्याणोऽपि धीरो दैववशानुगैः ।
 तद्भिद्भान्न यलेन्मार्गादन्वशिक्षं क्षितेर्गतम् ॥ ३७ ॥
 शश्वत्परार्थसर्वेऽः परार्थैकान्तसम्भवः ।
 साधुः शिक्षेत भूभृत्तो नगशिष्यः परात्मताम् ॥ ३८ ॥
 प्राणवृत्त्यैव सन्तुष्येन्मुनिर्नैवेन्द्रियप्रियैः ।
 ज्ञानं यथा न नश्येत नावकीर्येत वाऽमनः ॥ ३९ ॥
 विषयेष्वाविशन् योगी नानाधर्मेषु सर्वतः ।
 गुणदोषव्यपेतात्मा न विषज्जेत वायुवत् ॥ ४० ॥
 पार्थिवेष्विह देहेषु प्रविष्टस्तद्गुणप्राप्रयः ।
 गुणैर्न युज्यते योगी गन्धैर्वायुरिवात्मदृक् ॥ ४१ ॥
 अन्तर्हितश्च स्थिरजङ्गमेषु
 ब्रह्मात्मभावेन समन्वयेन ।
 व्यास्याव्यवच्छेदमसङ्गमात्मनो
 मुनिर्नभस्त्वं विततस्य भावयेत् ॥ ४२ ॥
 तेजोऽबन्नमयैर्भाविर्मघाद्यैर्वायुनेरितैः ।
 न स्पृश्यते नभस्तद्गलसृष्टैर्गुणैः पुमान् ॥ ४३ ॥
 स्वच्छः प्रकृतितः स्निग्धो माधुर्यस्तीर्थभूर्नुणाम् ।
 मुनिः पुनात्यपां मित्रभीक्षोपस्पर्शकीर्तनैः ॥ ४४ ॥
 तेजस्वी तपसा दीप्तो दूर्धर्षोऽदरभाजनः ।
 सर्वभक्षोऽपि युक्तात्मा नादत्ते मलमश्रिवत् ॥ ४५ ॥

क्वचिच्छन्नः क्वचित्स्मष्ट उपास्यः श्रेय छच्छताम् ।
 भुङ्क्ते सर्वत्र दातृणां दडन् प्रागुत्तराशुभम् ॥ ४६ ॥
 स्वमायया सृष्टमिदं सदसत्त्वक्षाणं विभुः ।
 प्रविष्ट छयते तत्तत्स्वरूपोऽग्निशिवैधसि ॥ ४७ ॥
 विसर्गाद्याः श्मशानान्ता भावा देडस्य नात्मनः ।
 कलानामिव यन्द्रस्य कालेनाव्यक्तवर्त्मना ॥ ४८ ॥
 कालेन छ्योघवेगेन भूतानां प्रभववाप्ययौ ।
 नित्यावपि न दृश्येते आत्मनोऽग्नेयथार्थिषाम् ॥ ४९ ॥
 गुणैर्गुणानुपादत्ते यथाकालं विमुञ्चति ।
 न तेषु युज्यते योगी गोभिर्गां छव गोपतिः ॥ ५० ॥
 बुध्यते स्वे न भेदेन व्यक्तस्थे छव तद्गतः ।
 लक्ष्यते स्थूलमतिभिरात्मा यावस्थितोऽर्कवत् ॥ ५१ ॥
 नातिस्नेहः प्रसङ्गो वा कर्तव्यः क्वापि केनचित् ।
 कुर्वन् विन्देत सन्तापं कपोत छव दीनधीः ॥ ५२ ॥
 कपोतः कश्चनारण्ये कृतनीडो वनस्पतौ ।
 कपोत्या भार्यया सार्धमुवास कतचित्समाः ॥ ५३ ॥
 कपोतौ स्नेहगुणितलुदृयौ गृहधर्मिणौ ।
 दृष्टिं दृष्ट्याङ्गमङ्गेन बुद्धिं बुद्ध्यभा बभन्धतुः ॥ ५४ ॥
 शय्यासनाटनस्थानवार्ताङ्गीडाशनादिकम् ।
 मिथुनीभूय विश्रब्धौ येरतुर्वनराजिषु ॥ ५५ ॥
 यं यं वाञ्छति सा राजन् तर्पयन्त्यनुकम्पिता ।
 तं तं समनयत्कामं कृच्छ्रेणाप्यजितेन्द्रियः ॥ ५६ ॥
 कपोती प्रथमं गर्भं गृह्णती काल आगते ।
 आडानि सुषुवे नीडे स्वपत्युः सन्निधौ सती ॥ ५७ ॥
 तेषु काले व्यजयन्त रचितावयवा डरेः ।
 शक्तिभिर्दुर्विभाव्याभिः डोमलाङ्गतनूरुडाः ॥ ५८ ॥
 प्रजः पुपुषुतुः प्रीतौ दम्पती पुत्रवत्सलौ ।
 शृण्वन्तौ कृजितं तासां निर्वृती कलभाषितैः ॥ ५९ ॥

તાસાં પતત્રૈઃ સુસ્પર્શૈઃ કૂજિતૈર્મુઘચેષ્ટિતૈઃ ।
 પ્રત્યુદ્ગમૈરદીનાનાં પિતરી મુદમાપતુઃ ॥ ૬૦ ॥
 સ્નેહાનુબદ્ધહૃદયાવન્ચોન્ચં વિષણુમાયયા ।
 વિમોહિતૌ દીનધિયૌ શિશૂન્ પુપુષતુઃ પ્રજાઃ ॥ ૬૧ ॥
 એકદા જગ્મતુસ્તાસામન્નાર્થં તૌ કુટુમ્બિનૌ ।
 પરિતઃ કાનને તસ્મિન્નર્થિનૌ ચેરતુશ્ચિરમ્ ॥ ૬૨ ॥
 દૃષ્ટ્વા તાન્ લુબ્ધકઃ કશ્ચિદ્દૃષ્ટાતો વનેચરઃ ।
 જગૃહે જાલમાતત્ય ચરતઃ સ્વાલયાન્તિકે ॥ ૬૩ ॥
 કપોતશ્ચ કપોતી ચ પ્રજાપોષે સદોત્સુકૌ ।
 ગતૌ પોષણમાદાય સ્વનીડમુપજગ્મતુઃ ॥ ૬૪ ॥
 કપોતી સ્વાત્મજાન્ વીક્ષ્ય બાલકાન્ જાલસંવૃતાન્ ।
 તાનભ્યધાવત્કોશન્તી કોશતો ભૃશદુઃખિતા ॥ ૬૫ ॥
 સાસકૃત્સ્નેહગુણિતા દીનચિત્તાજમાયયા ।
 સ્વયં ચાબધ્યત શિયા બદ્ધાન્ પશ્યન્ત્યપસ્મૃતિઃ ॥ ૬૬ ॥
 કપોતશ્ચાત્મજાન્ બદ્ધાનાત્મનોડપ્યધિકાન્ પ્રિયાન્ ।
 ભાર્યાં ચાત્મસામાં દીનો વિલલાપાતિદુઃખિતઃ ॥ ૬૭ ॥
 અહો મે પશ્યતાપાયમલ્વપુણ્યસ્ય દુર્મતેઃ ।
 અતૃપ્તસ્થાકૃતાર્થસ્ય ગૃહસ્ત્રૈવર્ગિકો હતઃ ॥ ૬૮ ॥
 અનુરૂપાનુકૂલા ચ યસ્ય મે પતિદેવતા ।
 શૂન્યે ગૃહે માં સન્ત્યજ્ય પુત્રૈઃ સ્વર્યાતિ સાધુભિઃ ॥ ૬૯ ॥
 સોડહં શૂન્યે ગૃહે દીનો મૃતદારો મૃતપ્રજઃ ।
 જિજીવિષે કિમર્થં વા વિધુરો દુઃખજીવિતઃ ॥ ૭૦ ॥
 તાંસ્તથૈવાવૃતાન્ શિગ્ભિર્મૃત્યુગ્રસ્તાન્ વિચેષ્ટતઃ ।
 સ્વયં ચ કૃપણઃ શિક્ષુ પશ્યન્નપ્યબુધોડપતત્ ॥ ૭૧ ॥
 તં લબ્ધ્વા લુબ્ધકઃ કૂરઃ કપોતં ગૃહમેધિનમ્ ।
 કપોતકાન્ કપોતીં ચ સિદ્ધાર્થઃ પ્રયયૌ ગૃહમ્ ॥ ૭૨ ॥
 એવં કુટુમ્બ્યશાન્તાત્મા દ્વન્દ્વારામઃ પતત્રિવત્ ।

पुष्पान् कुटुम्बं कृपाणः सानुबन्धोऽवसीदति ॥ ७३ ॥

यः प्राप्य मानुषं लोकं मुक्तिद्वारमपावृतम् ।

गृहेषु भगवत्सक्तस्तमाद्भुतं विदुः ॥ ७४ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां अेकादशस्कन्धे सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टमोऽध्यायः - ८ ॥

ब्राह्मण उवाच

सुभमैन्द्रियकं राजन् स्वर्गे नरक एव य ।

देहिनां यद्यथा दृग्ं तस्मान्नेच्छेत् तद्बुधः ॥ १ ॥

ग्रासं सुमृष्टं विरसं मडान्तं स्तोत्रमेव वा ।

यदृच्छयैवापतितं त्रसेदाजगरोऽङ्कियः ॥ २ ॥

शयीताडानि भूरीणि निराडारोऽनुपक्रमः ।

यदि नोपनमेद्ग्रासो मडाडिरिव दिष्टभुक् ॥ ३ ॥

ओजः सडो बलयुतं बिभ्रदेडमकर्मकम् ।

शयानो वीतनिद्रश्च नेडेतेन्द्रियवानपि ॥ ४ ॥

मुनिः प्रसन्नगम्भीरो दुर्विगाडयो दुस्त्ययः ।

अनन्तपारो ङ्यक्षोभ्यः स्तिमितोऽधवाण्वः ॥ ५ ॥

समृद्धकामो डीनो वा नारायणपरो मुनिः ।

नोत्सर्पेत न शुष्येत सरिद्भिरिव सागरः ॥ ६ ॥

दृष्ट्वा स्त्रियं देवमायां तद्भावेरजितेन्द्रियः ।

प्रलोभितः पतत्यन्धे तमस्यग्री पतऽगवत् ॥ ७ ॥

योषिद्धिराण्याभरणाम्भरादि-

द्रव्येषु मायारयितेषु मूढः ।

प्रलोभितात्मा ङ्युपभोगबुद्ध्या

पतङ्गवन्नश्यति नष्टदृष्टिः ॥ ८ ॥

स्तोकं स्तोकं त्रसेद्ग्रासं देहो वर्तेत यावता ।

गुडानखिसन्नातिष्ठेद्धृत्तिं माधुकरिं मुनिः ॥ ९ ॥

आणुभ्यश्च मडदुभ्यश्च शास्त्रेभ्यः कुशलो नरः ।

सर्वतः सारमादधात्पुष्पोभ्य षव षट्पदः ॥ १० ॥

सायन्तनं श्वस्तनं वा न सङ्गृहीत भिक्षितम् ।

पाणिपात्रोदरामत्रो मक्षिकेव न सङ्गृही ॥ ११ ॥

सायन्तनं श्वस्तनं वा न सङ्गृहीत भिक्षुकः ।

मक्षिका षव सङ्गृह्णन् सड तेन विनश्यति ॥ १२ ॥

पदापि युवतीं भिक्षुर्न स्पृशेद्दारवीमपि ।

स्पृशन् करीव बध्येत करिष्या अङ्गसङ्गतः ॥ १३ ॥

नाधिगच्छेत्स्त्रियं प्राज्ञः कर्डिचिन्मृत्युमात्मनः ।

बलाधिडेः स ङ्घ्येत गजैरन्यैर्गजो यथा ॥ १४ ॥

न देयं नोपभोग्यं य लुब्धैर्यद्दुःखसञ्चितम् ।

भुङ्क्ते तदपि तथ्यान्यो मधुडेवार्थविन्मधु ॥ १५ ॥

सुदुःभोपार्जितैर्वितैराशासानां गुडाशिषः ।

मधुडेवात्रतो भुङ्क्ते यतिर्वै गुडमेधिनाम् ॥ १६ ॥

ग्राम्यगीतं न शृणुयाद्यतिर्वनचरः क्वचित् ।

शिक्षेत हरिणाद्ब्रह्मामृगयोगीतमोडितात् ॥ १७ ॥

नृत्यवादित्रगीतानि जुषन् ग्राम्याणि योषिताम् ।

आसां कीडनको वश्य ऋष्यशृङ्गो मृगीसुतः ॥ १८ ॥

जिह्यातिप्रमाथिन्या जनो रसविमोडितः ।

मृत्युमृच्छत्यसद्बुद्धिर्मानस्तु बडिशैर्यथा ॥ १९ ॥

छन्द्याणि जयन्त्याशु निराडारा मनीषिषः ।

वर्जयित्वा तु रसनं तन्निरन्नस्य वर्धते ॥ २० ॥

तावज्जितेन्द्रियो न स्याद्धिजितान्येन्द्रियः पुमान् ।

न जयेद्भसनं यावज्जितं सर्वं जिते रसे ॥ २१ ॥

पिङ्गला नाम वेश्याऽऽसीद्विद्वेडनगरे पुरा ।
 तस्या मे शिक्षितं किञ्चिन्निबोध नृपनन्दन ॥ २२ ॥
 सा स्वैरिष्येकदा कान्तं सङ्केत उपनेष्यती ।
 अमूलावे भडिर्द्वारि भिन्नती उपमुत्तमम् ॥ २३ ॥
 मार्ग आगच्छतो वीक्ष्य पुरुषान् पुरुषर्षभ ।
 तान् शुल्कान् वित्तवतः कान्तान् मेनेऽर्थकामुका ॥ २४ ॥
 आगतेष्वपथातेषु सा सङ्केतोपश्रुविनी ।
 अथन्यो वित्तवान् कोऽपि मामुपैष्यति भूरिदः ॥ २५ ॥
 अेवं दुराशया ध्वस्तनिद्रा द्वार्यवलम्बती ।
 निर्गच्छन्ती प्रविशती निशीथं समपद्यत ॥ २६ ॥
 तस्या वित्ताशया शुष्यद्भङ्गाया दीनयेतसः ।
 निर्वेदः परमो जज्ञे चिन्ताडेतुः सुभावलः ॥ २७ ॥
 तस्या निर्विषय्यित्ताया गीतं शृणु यथा मम ।
 निर्वेद आशापाशानां पुरुषस्य यथा व्यसिः ॥ २८ ॥
 न व्यङ्गाजातनिर्वेदो देडबन्धं जिडासति ।
 यथा विज्ञानरहितो मनुजो ममतां नृप ॥ २९ ॥
 पिङ्गलोवाच
 अहो मे मोडविततिं पश्यताविजितात्मनः ।
 या कान्तादसतः कामं कामये येन आविशा ॥ ३० ॥
 सन्तं समीपे रमणं रतिप्रदं
 वित्तप्रदं नित्यमिमं विहाय ।
 अकामदं दुःखमयाधिशोक-
 मोडप्रदं तुच्छमलं भजेऽज्ञा ॥ ३१ ॥
 अहो मयाऽऽत्मा परितापितो वृथा
 साङ्केत्यवृत्त्यातिविगर्ह्यवार्तया ।
 स्त्रैणान्नराधार्यतृषोऽनुशोभ्यात्
 क्रीतेन वित्तं रतिमात्मनेच्छती ॥ ३२ ॥
 यदस्थिभिर्निर्मितवंशवंश्य-

સ્થૂણં ત્વયા રોમનૈઃ પિનઙ્ગમ્ ।

ક્ષરન્નવદ્ધારમગારમેત-

દ્વિણ્મૂત્રપૂર્ણં મદુપૈતિ કાન્યા ॥ ૩૩ ॥

વિદેહાનાં પુરે હ્યસ્મિન્નહમેકૈવ મૂઢધીઃ ।

યાન્યમિચ્છન્ત્યસત્યસ્માદાત્મદાત્કામમચ્યુતાત્ ॥ ૩૪ ॥

સુહૃત્પ્રેષ્ઠતમો નાથ આત્મા યાયં શરીરિણામ્ ।

તં વિક્રીયાત્મનૈવાહં રમેડનેન યથા રમા ॥ ૩૫ ॥

ક્રિયત્રિયં તે વ્યભજન્ કામા યે કામદા નરાઃ ।

આધેન્તવન્તો ભાર્યાયા દેવા વા કાલવિદ્ઘતાઃ ॥ ૩૬ ॥

નૂનં મે ભગવાન્ પ્રીતો વિષ્ણુઃ કેનાપિ કર્મણા ।

નિર્વેદોડયં દુરાશાયા યન્મે જાતઃ સુખાવહઃ ॥ ૩૭ ॥

મૈવં સ્યુર્મન્દભાગ્યાયાઃ કલેશા નિર્વેદહેતવઃ ।

યેનાનુબન્ધં નિર્હૃત્ય પુરુષઃ શમમૃચ્છતિ ॥ ૩૮ ॥

તેનોપકૃતમાદાય શિરસા ગ્રામ્યસડ્ગતાઃ ।

ત્યક્ત્વા દુરાશાઃ શરણં વ્રજામિ તમધીશ્વરમ્ ॥ ૩૯ ॥

સન્તુષ્ટા શ્રદ્ધત્યેતદ્યથા લાભેન જીવતી ।

વિહરામ્યમુનૈવાહમાત્મના રમણેન વૈ ॥ ૪૦ ॥

સંસારકૂપે પતિતં વિષયૈર્મુષિતેક્ષણમ્ ।

ગ્રસ્તં કાલાહિનાડડત્માનં કોડન્યસ્ત્રાતુમધીશ્વરઃ ॥ ૪૧ ॥

આત્મૈવ હ્યાત્મનો ગોપા નિર્વિદ્યેત યદાખિલાત્ ।

અપ્રમત્ત ઇદં પશ્યેદ્ગ્રસ્તં કાલાહિના જગત્ ॥ ૪૨ ॥

બ્રાહ્મણ ઉવાચ

એવં વ્યવસિતમતિર્દુરાશાં કાન્તતર્ષજામ્ ।

છિત્વોપશમમાસ્થાય શય્યામુપવિવેશ સા ॥ ૪૩ ॥

આશા હિ પરમં દુઃખં નૈરાશ્યં પરમં સુખમ્ ।

યથા સઙ્ગિઠ્ય કાન્તાશાં સુખં સુષ્વાપ પિડ્ગલા ॥ ૪૪ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયાં એકાદશસ્કન્ધે અષ્ટમોડધ્યાયઃ ॥ ૮ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ नवमोऽध्यायः - ९ ॥

ब्राह्मण उवाच

परिग्रहो हि दुःखाय यद्यत्प्रियतमं नृणाम् ।

अनन्तं सुभमाप्नोति तद्विद्वान्यस्त्वडिञ्चनः ॥ १ ॥

सामिषं कुररं जघ्नुर्बलिनो ये निरामिषाः ।

तदामिषं परित्यज्य स सुभं समविन्दत ॥ २ ॥

न मे मानावमानौ स्तो न यिन्ता गेहपुत्रिणाम् ।

आत्मक्रीड आत्मरतिर्वियरामील बालवत् ॥ ३ ॥

द्रावेव यिन्तया मुक्तौ परमानन्द आप्नुतौ ।

यो विमुग्धो जडो बालो यो गुणोभ्यः परं गतः ॥ ४ ॥

क्वथित्नुमारी त्वात्मानं वृणानान् गृहमागतान् ।

स्वयं तानर्हयामास क्वापि यातेषु बन्धुषु ॥ ५ ॥

तेषामभ्यवहारार्थं शालीन् रलसि पार्थिव ।

अवघ्नन्त्याः प्रकोष्ठस्थाश्चक्रुः शङ्भाः स्वनं मलत् ॥ ६ ॥

सा तज्जुगुप्सितं मत्वा मलती वृडिता ततः ।

बभञ्जैकैकशः शङ्भान् द्वौ द्वौ पाण्योरशेषयत् ॥ ७ ॥

उभयोरथ्यभूद्दोषो ऽयवघ्नन्त्याः स्म शङ्भयोः ।

तत्राप्येकं निरभिदद्रेकस्मान्नाभवद्द्वयनिः ॥ ८ ॥

अन्वशिक्षमिमं तस्या उपदेशमरिन्दम ।

लोकाननुयस्नेतान् लोकतत्त्वविवित्सया ॥ ९ ॥

वासे बलूनां कलहो भवेद्भार्ता द्वयोरपि ।

अेक अेव यरेत्तस्मात्सुमार्या एव कङ्कणः ॥ १० ॥

मन अेकत्र संयुञ्ज्याञ्जितश्चासो जित्तासनः ।

वैराग्याभ्यासयोगेन प्रियमाणामतन्द्रितः ॥ ११ ॥

यस्मिन् मनो लब्धपदं यदेत-
 स्थनैः शनैर्मुञ्चति कर्मरेणून् ।
 सत्त्वेन वृद्धेन रजस्तमश्च
 विधूय निर्वाणमुपैत्यनिन्धनम् ॥ १२ ॥
 तद्वैवमात्मन्यवरुद्धयित्तो
 न वेद किञ्चिद्भ्रष्टिरन्तरं वा ।
 यथेषुकारो नृपतिं व्रजन्त-
 मिषौ गतात्मा न ददर्शा पार्श्वे ॥ १३ ॥
 अेकयार्थनिकेतः स्यादप्रमत्तो गुडाशयः ।
 अलक्ष्यमाण आचारैर्मुनिरेकोऽल्पभाषणः ॥ १४ ॥
 गृडारम्भोऽति दुःखाय विह्वलश्चाध्रुवात्मनः ।
 सर्पः परकृतं वेश्म प्रविश्य सुप्रभेधते ॥ १५ ॥
 अेको नारायणो देवः पूर्वसृष्टं स्वमायया ।
 संलृत्य कालकलया कल्पान्तं छेदमीश्वरः ।
 अेक अेवाद्धितीयोऽभूदात्माधारोऽपिलाश्रयः ॥ १६ ॥
 कालेनात्मानुभावेन साम्यं नीतासु शक्तिषु ।
 सत्त्वादिष्वदिपुरुषः प्रधानपुरुषेश्वरः ॥ १७ ॥
 परावराणां परम आस्ते कैवल्यसंज्ञितः ।
 केवलानुभवानन्दसन्तोऽनिरुपाधिकः ॥ १८ ॥
 केवलानुभावेन स्वमायां त्रिगुणात्मिकाम् ।
 सङ्क्षोभयन् सृजत्यादौ तथा सूत्रमरिन्दम ॥ १९ ॥
 तामाहुस्त्रिगुणव्यक्तिं सृजन्तीं विश्वतोभुजम् ।
 यस्मिन् प्रोतमिदं विश्वं येन संसरते पुमान् ॥ २० ॥
 यथोर्णानाभिर्दृष्टयादूर्णां सन्तत्य वङ्गत्रतः ।
 तथा विहृत्य भूयस्तां त्रसत्येवं महेश्वरः ॥ २१ ॥
 यत्र यत्र मनो देही धारयेत्सकलं धिया ।
 स्नेहाद्दूषेष्वाद्भयाद्वापि याति तत्तत्स्वरूपताम् ॥ २२ ॥

कीटः पेशस्कृतं ध्यायन् कुड्यां तेन प्रवेशितः ।

याति तत्सात्मतां राजन् पूर्वरूपमसन्त्यजन् ॥ २३ ॥

अेवं गुरुभ्य अेतेभ्य अेषा मे शिक्षिता मतिः ।

स्वात्मोपशिक्षितां बुद्धिं शृणु मे वदतः प्रभो ॥ २४ ॥

देहो गुरुर्मम विरक्तिविवेकहेतुः

भिन्नस्म सत्त्वनिधनं सततात्युर्द्वर्कम् ।

तत्त्वान्यनेन विमृशामि यथा तथापि

पारक्यमित्यवसितो विचराम्यसङ्गः ॥ २५ ॥

जायाऽऽत्मजार्थपशुभृत्यगृहामवर्गान्

पुष्पाति यत्प्रियञ्चिकीर्षया वितन्वन् ।

स्वान्ते सङ्ख्यमवरुद्धधनः स देहः

सृष्ट्वास्य बीजमवसीदति वृक्षधर्मः ॥ २६ ॥

जिह्वैकतोऽमुमपकर्षति कर्लिं तर्षा

शिश्नोऽन्यतस्त्वगुदरं श्रवणं कुतश्चित् ।

घ्राणोऽन्यतश्चपलदृक् क्व य कर्मशक्तिः

अड्यः सपत्य षव गेहपतिं लुनन्ति ॥ २७ ॥

सृष्ट्वा पुराणि विविधान्यजयाऽऽत्मशक्त्या

वृक्षान् सरीसृपपशून् भगदंशमत्स्यान् ।

तैस्तैरतुष्टुदयः पुरुषं विधाय

ब्रह्मावलोकधिषणं मुदमाप देवः ॥ २८ ॥

लब्ध्वा सुदुर्लभमिदं अडुसम्भवान्ते

मानुष्यमर्थमनित्यमपीड धीरः ।

तूर्णं यतेत न पतेदनुमृत्यु याव-

न्निःश्रेयसाय विषयः अलु सर्वतः स्यात् ॥ २९ ॥

अेवं सञ्जातवैराग्यो विज्ञानालोक आत्मनि ।

विचरामि महीमेतां मुक्तसङ्गोऽनडुङ्कृतिः ॥ ३० ॥

न ल्येकस्माद्गुरोर्ज्ञानं सुस्थिरं स्यात्सुपुष्कलम् ।

ब्रह्मैतदद्वितीयं वै गीयते अडुधर्षिभिः ॥ ३१ ॥

श्रीभगवानुवाच

ઇત્યુક્ત્વા સ યદું વિપ્રસ્તમામન્થ ગભીરધીઃ ।
વન્દિતોઽભ્યર્થિતો રાજા યયૌ પ્રીતો યથાગતમ્ ॥ ૩૨ ॥

અવધૂતવચઃ શ્રુત્વા પૂર્વેષાં નઃ સ પૂર્વજઃ ।
સર્વસઃ્ગવિનિર્મુક્તઃ સમચિત્તો બભૂવ હ ॥ ૩૩ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
સંહિતાયાં એકાદશસ્કન્ધે નવમોઽધ્યાયઃ ॥ ૯ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ દશમોઽધ્યાયઃ - ૧૦ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ

મયોદિતેષ્વવહિતઃ સ્વધર્મેષુ મદાશ્રયઃ ।
વર્ણાશ્રમકુલાચારમકામાત્મા સમાચરેત્ ॥ ૧ ॥
અન્વીક્ષેત વિશુદ્ધાત્મા દેહિનાં વિષયાત્મનામ્ ।
ગુણેષુ તત્ત્વધ્યાનેન સર્વારમ્ભવિપર્યયમ્ ॥ ૨ ॥
સુમસ્ય વિષયાલોકો ધ્યાયતો વા મનોરથઃ ।
નાનાત્મકત્વાદ્વિહૃલસ્તથા ભેદાત્મધીર્ગુણૈઃ ॥ ૩ ॥
નિવૃત્તં કર્મ સેવેત પ્રવૃત્તં મત્પરસ્ત્યજેત્ ।
જિજ્ઞાસાયાં સમ્પ્રવૃત્તો નાદ્રિયેહર્મયોદનામ્ ॥ ૪ ॥
યમાનભીક્ષ્ણં સેવેત નિયમાન્ મત્પરઃ ક્વચિત્ ।
મદભિજ્ઞં ગુરું શાન્તમુપાસીત મદાત્મકમ્ ॥ ૫ ॥
અમાન્યમત્સરો દક્ષો નિર્મમો દૃઢસૌહૃદઃ ।
અસત્વરોઽર્થજિજ્ઞાસુરનસૂયુરમોઘવાક્ ॥ ૬ ॥
જાયાપત્યગૃહક્ષેત્રસ્વજનદ્રવિણાદિષુ ।
ઉદાસીનઃ સમં પશ્યન્ સર્વેષ્વર્થમિવાત્મનઃ ॥ ૭ ॥
વિલક્ષણઃ સ્થૂલસૂક્ષ્માદેહાદાત્મેક્ષિતા સ્વદૃક્ ।
યથાગ્નિર્દારુણો દાહ્યાદાહકોઽન્યઃ પ્રકાશકઃ ॥ ૮ ॥

निरोधोत्पत्त्यणुभृन्नानात्वं तत्कृतान् गुणान् ।
 अन्तः प्रविष्ट आधत्त अेवं देहगुणान् परः ॥ ९ ॥
 योऽसौ गुणैर्विरथितो देहोऽयं पुरुषस्य छि ।
 संसारस्तन्निबन्धोऽयं पुंसो विद्याच्छिदात्मनः ॥ १० ॥
 तस्माज्जिज्ञासयाऽऽत्मानमात्मस्थं केवलं परम् ।
 सङ्गम्य निरसेदेतद्द्रस्तुबुद्धिं यथाकमम् ॥ ११ ॥
 आचार्योऽरशिराधः स्यादन्तेवास्थुत्तरारशिः ।
 तत्सन्धानं प्रवचनं विधासन्धिः सुभाषणः ॥ १२ ॥
 वैशारदी सातिविशुद्धबुद्धि-
 र्धुनोति मायां गुणसम्प्रसूताम् ।
 गुणांश्च सन्दृश्य यदात्ममेतत्
 स्वयं च शाम्यत्यसमिधथाग्निः ॥ १३ ॥
 अथैषां कर्मकर्तृणां भोक्तृणां सुभङ्गुःभयोः ।
 नानात्वमथ नित्यत्वं लोककालागमात्मनाम् ॥ १४ ॥
 मन्यसे सर्वभावानां संस्था ङ्यौत्पत्तिकी यथा ।
 तत्तदाकृतिभेदेन जायते भिद्यते च धीः ॥ १५ ॥
 अेवमप्यङ्ग सर्वेषां देहिनां देहयोगतः ।
 कालावयवतः सन्ति भावा जन्माद्योऽसङ्कत् ॥ १६ ॥
 अत्रापि कर्मणां कर्तुरश्वातन्त्र्यं च लक्ष्यते ।
 भोक्तृश्च दुःखसुभयोः को न्वर्थो विवशं भजेत् ॥ १७ ॥
 न देहिनां सुभं किञ्चिद्विद्यते विदुषामपि ।
 तथा च दुःखं मूढानां वृथाऽङ्कुराणं परम् ॥ १८ ॥
 यद्वि प्राप्तिं विधातं च जानन्ति सुभङ्गुःभयोः ।
 तेऽप्यद्भवा न विदुर्योगं मृत्युर्न प्रभवेद्यथा ॥ १९ ॥
 को न्वर्थः सुभयत्येनं कामो वा मृत्युरन्तिके ।
 आघातं नीयमानस्य वध्यस्येव न तुष्टिदः ॥ २० ॥
 श्रुतं च दृष्टवद्दुष्टे स्पर्धासूयात्ययव्ययैः ।

अहन्तरायकामत्वात्क्षिवश्यापि निष्कलम् ॥ २१ ॥

अन्तरायैरविडतो यद्वि धर्मः स्वनुष्ठितः ।

तेनापि निर्जितं स्थानं यथा गच्छति तच्छृणु ॥ २२ ॥

धृष्ट्येव देवता यज्ञैः स्वर्लोकं याति याज्ञिकः ।

भुञ्जते देववत्तत्र भोगान् दिव्यान् निजार्जितान् ॥ २३ ॥

स्वपुत्रयोपयिते शुभ्रे विमान उपगीयते ।

गन्धर्वैर्विडरन् मध्ये देवीनां वृध्वेषधृक् ॥ २४ ॥

स्त्रीभिः कामगयानेन किङ्किणीजालमालिना ।

कीडन् नवेदात्मपातं सुराकीडेषु निर्वृतः ॥ २५ ॥

तावत्प्रमोदते स्वर्गे यावत्पुत्र्यं समाप्यते ।

क्षीणपुत्र्यः पतत्यर्वागनिश्चन् कालयावितः ॥ २६ ॥

यद्यधर्मरतः सङ्गादसतां वाञ्छितेन्द्रियः ।

कामात्मा कृपणो लुब्धः स्त्रैणो भूतविडिसकः ॥ २७ ॥

पशूनविधिनाऽऽलभ्य प्रेतभूतगणान् यजन् ।

नरकानवशो जन्तुर्गत्वा यात्युल्बलां तमः ॥ २८ ॥

कर्माणि दुःप्रोदकर्माणि कुर्वन् देवेन तैः पुनः ।

देवमाभजते तत्र किं सुप्तं मर्त्यधर्मिणः ॥ २९ ॥

लोकानां लोकपालानां मद्भयं कल्पज्विनाम् ।

ब्रह्मणोऽपि भयं मत्तो द्विपरार्धपरायुषः ॥ ३० ॥

गुणाः सृजन्ति कर्माणि गुणोऽनुसृजते गुणान् ।

श्रुवस्तु गुणसंयुक्तो भुङ्क्ते कर्मकृलान्यसौ ॥ ३१ ॥

यावत्स्याद्गुणवैषम्यं तावन्नानात्वमात्मनः ।

नानात्वमात्मनो यावत्पारतन्त्र्यं तदैव हि ॥ ३२ ॥

यावदस्यास्वतन्त्रत्वं तावदीश्वरतो भयम् ।

य एतत्समुपासीरंस्ते भुञ्जन्ति शुयार्पिताः ॥ ३३ ॥

काल आत्मागमो लोकः स्वभावो धर्म एव य ।

एति मां अलुघा प्राडुर्गुणव्यतिकरे सति ॥ ३४ ॥

उद्धव उवाच

गुणेषु वर्तमानोऽपि देहजेष्वनपावृतः ।

गुणैर्न बध्यते देही बध्यते वा कथं विभो ॥ ३५ ॥

कथं वर्तेत विडरेलैर्वा ज्ञायेत लक्षणैः ।

किं भुञ्जतोऽत विसृजेच्छयीतासीत याति वा ॥ ३६ ॥

अेतदभ्युत मे ब्रूहि प्रश्नं प्रश्नविदां वर ।

नित्यमुक्तो नित्यबद्धः अेक अेवेति मे ब्रूमः ॥ ३७ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संखितायां अंकादशस्कन्धे दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अंकादशोऽध्यायः - ११ ॥

श्रीभगवानुवाच

बद्धो मुक्त एति व्याख्या गुणतो मे न वस्तुतः ।

गुणस्य मायामूलत्वात्त मे मोक्षो न बन्धनम् ॥ १ ॥

शोकमोडौ सुभं दुःभं देहापत्तिश्च मायया ।

स्वप्नो यथाऽऽत्मनः ज्यातिः संसृतिर्न तु वास्तवी ॥ २ ॥

विधाविद्ये मम तनू विद्ध्युद्धव शरीरिणाम् ।

मोक्षबन्धकरी आद्ये मायया मे विनिर्मिते ॥ ३ ॥

अेकस्यैव ममांशस्य ज्वस्यैव मडामते ।

बन्धोऽस्याविधयानादिविधया य तथेतरः ॥ ४ ॥

अथ बद्धस्य मुक्तस्य वैलक्षण्यं वदामि ते ।

विरुद्धधर्मिणोस्तात स्थितयोरेकधर्मिणि ॥ ५ ॥

सुपाणवितौ सदृशौ सभायौ

यदृच्छयैतौ कृतनीडौ य वृक्षे ।

अेकस्तयोः षादति पिप्पलात्र-

मन्यो निरन्नोऽपि भलेन भूयान् ॥ ६ ॥

आत्मानमन्यं य स वेद विद्वा-

नपिष्यलादो न तु पिष्यलादः ।

योऽविद्यया युक् स तु नित्यबद्धो

विद्यामयो यः स तु नित्यमुक्तः ॥ ७ ॥

देलस्थोऽपि न देलस्थो विद्वान् स्वप्राद्यथोत्थितः ।

अदेलस्थोऽपि देलस्थः कुमतिः स्वप्रदृग्यथा ॥ ८ ॥

धन्दिशैरिन्दिशार्थेषु गुणैरपि गुणेषु य ।

गृह्यमाणेष्वलं कुर्यान्न विद्वान् यस्त्वविड्मिः ॥ ९ ॥

दैवाधीने शरीरेऽस्मिन् गुणामाव्येन कर्माणा ।

वर्तमानोऽबुधस्तत्र कर्तास्मीति निबध्यते ॥ १० ॥

अेवं विरक्तः शयन आसनाटनमज्जने ।

दर्शनस्यर्शनघ्राणभोजनश्रवणार्णधु ॥ ११ ॥

न तथा बध्यते विद्वान् तत्र तत्राद्यन् गुणान् ।

प्रकृतिस्थोऽप्यसंसक्तो यथा षं सवितानिलः ॥ १२ ॥

वैशारद्यैक्षयासङ्गशितया छिन्नसंशयः ।

प्रतिबुद्ध एव स्वप्रात्रानात्वाद्धिनवर्तते ॥ १३ ॥

यस्य स्युर्वीतसङ्कल्पाः प्राणैन्द्रियमनोधियाम् ।

वृत्तयः स विनिर्मुक्तो देलस्थोऽपि डि तद्गुणैः ॥ १४ ॥

यस्यात्मा डिंस्यते डिंस्यैर्न डिञ्चिद्यदृच्छया ।

अर्थते वा क्वचित्तत्र न व्यतिक्रियते बुधः ॥ १५ ॥

न स्तुवीत न निन्देत कुर्वतः साध्वसाधु वा ।

वदतो गुणदोषाभ्यां वर्जितः समदृग्भुनिः ॥ १६ ॥

न कुर्यान्न वदेत्किञ्चित् ध्यायेत्साध्वसाधु वा ।

आत्मारामोऽनया वृत्त्या विचरेज्जडवन्भुनिः ॥ १७ ॥

शब्दभ्रमणि निष्प्रातो न निष्प्रायात्परे यद्वि ।

श्रमस्तस्य श्रमद्वलो ह्यधेनुमिव रक्षतः ॥ १८ ॥

गां दृग्धदोडामसतीं य भार्या

दैलं पराधीनमसत्प्रजां य ।
 वित्तं त्वतीर्थीकृतमङ्ग वायं
 डीनां मया रक्षति दृःभृदुभी ॥ १९ ॥
 यस्यां न मे पावनमङ्ग कर्म
 स्थित्युद्भवप्राणनिरोधमस्य ।
 लीलावतारेऽस्मितजन्म वा स्या-
 द्ग्रन्ध्यां गिरं तां भिभृयात्र धीरः ॥ २० ॥
 अेवं जिज्ञासयापोष्य नानात्वभ्रममात्मनि ।
 उपारमेत विरजं मनो मय्यर्घ्यं सर्वगे ॥ २१ ॥
 यधनीशो धारयितुं मनो ब्रह्मणि निश्चलम् ।
 मयि सर्वाणि कर्माणि निरपेक्षः समाचर ॥ २२ ॥
 श्रद्धालुर्मे कथाः शृण्वन् सुभद्रा लोकापावनीः ।
 गायत्रनुस्मरन् कर्म जन्म याभिनयन् मुहुः ॥ २३ ॥
 मर्द्ये धर्मकार्थानायरन् मद्यपाश्रयः ।
 लभते निश्चलां भक्तिं मय्युद्भव सनातने ॥ २४ ॥
 सत्सङ्गलब्धया भक्त्या मयि मां य उपासिता ।
 स वै मे दर्शितं सद्भिरञ्जसा विन्दते पदम् ॥ २५ ॥
 उद्भव उवाच
 साधुस्तवोत्तमश्चोक मतः कीदृग्विधः प्रभो ।
 भक्तिस्तवय्युपयुज्येत कीदृशी सद्भिरादृता ॥ २६ ॥
 अेतन्मे पुरुषाध्यक्ष लोकाध्यक्ष जगत्प्रभो ।
 प्रणतायानुरक्ताय प्रप्रन्नाय य कथ्यताम् ॥ २७ ॥
 त्वं ब्रह्म परमं व्योम पुरुषः प्रकृतेः परः ।
 अवतीर्णोऽसि भगवन् स्वेच्छोपात्तपृथग्वपुः ॥ २८ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 कृपालुरकृतद्रोहस्तिक्तिक्षुः सर्वदेहिनाम् ।
 सत्यसारोऽनवधात्मा समः सर्वोपकारकः ॥ २९ ॥
 कामैरुतधीर्दान्तो मृदुः शुचिरकिञ्चनः ।

अनीलो मितभुङ्क्षान्तः स्थिरो मश्चरणो मुनिः ॥ ३० ॥

अप्रमत्तो गभीरात्मा धृतिमाञ्जितषड्गुणः ।

अमानी मानदः कल्पो मैत्रः कारुणिकः कविः ॥ ३१ ॥

आज्ञायैवं गुणान् दीषान् मयाऽऽदिष्टानपि स्वकान् ।

धर्मान् सन्त्यज्य यः सर्वान् मां भजेत स सत्तमः ॥ ३२ ॥

ज्ञात्वाज्ञात्वाथ ये वै मां यावान् यश्चास्मि यादृशः ।

भजन्त्यनन्यभावेन ते मे भक्ततमा मताः ॥ ३३ ॥

मल्लिङ्गमद्भक्तजनदर्शनस्पर्शनार्थनम् ।

परिचर्या स्तुतिः प्रह्वगुणकर्मनुकीर्तनम् ॥ ३४ ॥

मत्तथाश्रवणे श्रद्धा मदनुधानमुद्भव ।

सर्वलाभोपलक्षणं दास्येनात्मनिवेदनम् ॥ ३५ ॥

मज्जन्मकर्मकथनं मम पर्वाणुमोदनम् ।

गीतताण्डववादित्रगोष्ठीभिर्द्रुडोत्सवः ॥ ३६ ॥

यात्रा भविविधानं च सर्ववार्षिकपर्वसु ।

वैदिकी तान्त्रिकी दीक्षा मदीयप्रतधारणम् ॥ ३७ ॥

ममार्यास्थापने श्रद्धा स्वतः संलत्य थोद्यमः ।

उधानोपवनाङ्गीऽपुरमन्दिरकर्मणि ॥ ३८ ॥

सम्मार्जनोपलेपाभ्यां सेकमण्डलवर्तनैः ।

गृहशुश्रूषणं मध्यं दासवधदमायया ॥ ३९ ॥

अमानित्वमदम्भित्वं कृतस्थापरिकीर्तनम् ।

अपि दीपावलोडं मे नोपयुञ्जयान्निवेदितम् ॥ ४० ॥

यद्यद्विष्टतमं लोके यय्यातिप्रियमात्मनः ।

तत्तन्निवेद्येन्मध्यं तदानन्त्याय कल्पते ॥ ४१ ॥

सूर्योऽग्निर्ब्रह्मणो गावो वैष्णवः षं मरुज्जलम् ।

भूरात्मा सर्वभूतानि भद्रपूजापदानि मे ॥ ४२ ॥

सूर्ये तु विधया त्रया उविषाग्नौ यजेत माम् ।

आतिथ्येन तु विप्राग्र्ये गोष्वङ्ग यवसादिना ॥ ४३ ॥

वैष्णवे बन्धुसत्कृत्या लृटि षे ध्याननिष्ठया ।
 वायौ मुष्यधिया तोये द्रव्यैस्तोयपुरस्कृतैः ॥ ४४ ॥
 स्थण्डिले मन्त्रलुट्यैर्भोगैरात्मानमात्मनि ।
 क्षेत्रज्ञं सर्वभूतेषु समत्वेन यजेत माम् ॥ ४५ ॥
 धिषण्येष्वेष्विति मद्रूपं शङ्खयङ्कगदाम्बुजैः ।
 युक्तं यतुर्भुजं शान्तं ध्यायन्नर्यैत्समाहितः ॥ ४६ ॥
 षष्टापूर्तेन मामेवं यो यजेत समाहितः ।
 लभते मयि सद्भक्तिं मत्स्मृतिः साधुसेवया ॥ ४७ ॥
 प्रायेण भक्तियोगेन सत्सङ्गेन विनोद्धव ।
 नोपायो विद्यते सध्वङ् प्रायणं हि सतामलम् ॥ ४८ ॥
 अथैतत्परमं गुह्यं शृण्वतो यदुनन्दन ।
 सुगोप्यमपि वक्ष्यामि त्वं मे भृत्यः सुहृत्सभा ॥ ४९ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मङ्गापुराणे पारमहंस्यां
 संहितायां अेकादशस्कन्धे अेकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वादशोऽध्यायः - १२ ॥

श्रीभगवानुवाच
 न रोधयति मां योगो न साङ्ख्यं धर्मं अेव च ।
 न स्वाध्यायस्तपस्त्यागो नेष्टापूर्तं न दक्षिणम् ॥ १ ॥
 व्रतानि यज्ञश्छान्दांसि तीर्थानि नियमा यमाः ।
 यथावरुन्धे सत्सङ्गः सर्वसङ्गापलो हि माम् ॥ २ ॥
 सत्सङ्गेन हि दैतेया यातुधाना मृगाः भगाः ।
 गन्धर्वाप्सरसो नागाः सिद्धाश्चारणगुह्यकाः ॥ ३ ॥
 विद्याधरा मनुष्येषु वैश्याः शूद्राः स्त्रियोऽन्त्यजाः ।
 रजस्तमःप्रकृतयस्तस्मिंस्तस्मिन् युगेऽनघ ॥ ४ ॥

बडवो मत्पदं प्रामास्त्वाष्ट्रकायाधवाद्यः ।
 वृषपर्वा बलिर्बाहो मयश्चाथ विभीषणः ॥ ५ ॥
 सुग्रीवो हनुमान् ऋक्षो गण्डो गृध्रो वलिःकथः ।
 व्याधः कुब्जो व्रजे गोप्यो यज्ञापत्यस्तथापरे ॥ ६ ॥
 ते नाधीतश्रुतिगणानोपासितमउत्तमाः ।
 अप्रताऽतमतपसः सत्सङ्गान्भामुपागताः ॥ ७ ॥
 डेवलेन छि भावेन गोप्यो गावो नगा मृगाः ।
 येऽन्ये मूढधियो नागाः सिद्धा मामीयुरञ्जसा ॥ ८ ॥
 यं न योगेन साङ्ग्येन दानव्रततपोऽध्वरैः ।
 व्याभ्यास्वाध्यायसन्ध्यासैः प्राप्नुयाद्यत्नवानपि ॥ ९ ॥
 रामेण सार्धं मथुरां प्रणीते
 श्वाङ्किना मथ्यनुरक्तचित्ताः ।
 विगाढभावेन न मे वियोग-
 तीप्राधयोऽन्यं ददृशुः सुभाय ॥ १० ॥
 तास्ताः क्षपाः प्रेष्ठतमेन नीता
 मयैव वृन्दावनगोचरेण ।
 क्षणार्धवत्ताः पुनरङ्ग तासां
 डीना मया कल्पसमा बल्लूवुः ॥ ११ ॥
 ता नाविदन् मथ्यनुषङ्गबद्ध-
 धियः स्वमात्मानमदस्तथेदम् ।
 यथा समाधौ मुनयोऽब्धितोये
 नद्यः प्रविष्टा एव नामरूपे ॥ १२ ॥
 मढामा रमणं जारमस्वरूपविदोऽबलाः ।
 ब्रह्म मां परमं प्रापुः सङ्गास्थतसडस्रशः ॥ १३ ॥
 तस्मात्त्वमुद्धवोत्सृज्य योदनां प्रतियोदनाम् ।
 प्रवृत्तं य निवृत्तं य श्रोतव्यं श्रुतमेव य ॥ १४ ॥
 मामेकमेव शरणात्मानं सर्वदंडिनाम् ।
 याछि सर्वात्मभावेन मया स्या ङ्यडुतोभयः ॥ १५ ॥

उद्धव उवाच

संशयः शृण्वतो वाचं तव योगेश्वरेश्वर ।
न निवर्तत आत्मस्थो येन ब्राम्यति मे मनः ॥ १६ ॥

श्रीभगवानुवाच

स अेष जुवो विवरप्रसूतिः
प्राणो न घोषेण गुडां प्रविष्टः ।
मनोमयं सूक्ष्ममुपेत्य रुपं
मात्रा स्वरो वार्णो षति स्थविष्ठः ॥ १७ ॥

यथानलः प्रोडनिलबन्धुदृष्मा
बलेन दारुण्यधिभयमानः ।
आणुः प्रजातो ऽविषा समिध्यते
तथैव मे व्यक्तिरियं ङि वाणी ॥ १८ ॥

अेवं गदिः कर्मगतिर्विसर्गो
घ्राणो रसो दृक्स्पर्शः श्रुतिश्च ।
सङ्कल्पविज्ञानमथाभिमानः
सूत्रं रजःसत्त्वतमोविकारः ॥ १९ ॥

अयं ङि जुवस्त्रिवृद्वृज्योनि-
रव्यक्त अेको वयसा स आद्यः ।
विश्विष्टशक्तिर्बहुधेव भाति
बीजानि योनिं प्रतिपद्य यद्भत् ॥ २० ॥

यस्मिन्निदं प्रोतमशेषमोतं
पटो यथा तन्तुवितानसंस्थः ।
य अेष संसारतरुः पुराणः
कर्मात्मकः पुष्पहृले प्रसूते ॥ २१ ॥

द्वे अस्य बीजे शतमूलस्त्रिनालः
पञ्चस्कन्धः पञ्चरसप्रसूतिः ।
दशैकशापो द्विसुपर्णनीड-
स्त्रिवल्लो द्विहृलोडर्कं प्रविष्टः ॥ २२ ॥

अदन्ति चैकं ह्रलमस्य गुग्गा

ગ્રામેચરા એકમરણ્યવાસાઃ ।
હંસા ય એકં બહુરૂપમિજ્યૈ-
ર્માયામયં વેદ સ વેદ વેદમ્ ॥ ૨૩ ॥

એવં ગુરૂપાસનયૈકભક્ત્યા
વિદ્યાકુઠારેણ શિતેન ધીરઃ
વિવૃશ્ચ જીવાશયમપ્રમત્તઃ
સમ્પદે ચાત્માનમથ ત્યજાસ્ત્રમ્ ॥ ૨૪ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
સંહિતાયાં એકાદશસ્કન્ધે દ્વાદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૨ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ત્રયોદશોઽધ્યાદશોયઃ - ૧૩ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ
સત્ત્વં રજસ્તમ ઇતિ ગુણા બુદ્ધેર્ન ચાત્મનઃ ।
સત્ત્વેનાન્યતમૌ હન્યાત્સત્ત્વં સત્ત્વેન ચૈવ હિ ॥ ૧ ॥
સત્ત્વાદ્ધર્મો ભવેદ્ધૃષ્ટાત્પુંસો મદ્ભક્તિલક્ષણઃ ।
સાત્ત્વિકોપાસયા સત્ત્વં તતો ધર્મઃ પ્રવર્તતે ॥ ૨ ॥
ધર્મો રજસ્તમો હન્યાત્સત્ત્વવૃદ્ધિરનુત્તમઃ ।
આશુ નશ્યતિ તન્મૂલો હ્યધર્મ ઉભયે હતે ॥ ૩ ॥
આગમોઽપઃ પ્રજા દેશઃ કાલઃ કર્મ ચ જન્મ ચ ।
ધ્યાનં મન્ત્રોઽથ સંસ્કારો દૃશૈતે ગુણહેતવઃ ॥ ૪ ॥
તત્ત્સાત્ત્વિકમેવૈષાં યદ્ધૃષ્ટાઃ પ્રચક્ષતે ।
નિન્દન્તિ તામસં તત્તદ્રાજસં તદ્દુપેક્ષિતમ્ ॥ ૫ ॥
સાત્ત્વિકાન્યેવ સેવેત પુમાન્ સત્ત્વવિવૃદ્ધયે ।
તતો ધર્મસ્તતો જ્ઞાનં યાવત્સ્મૃતિરપોહનમ્ ॥ ૬ ॥
વેણુસન્ધર્ષજો વહ્નિર્દગ્ધ્વા શામ્યતિ તદ્ધનમ્ ।

अेवं गुणव्यत्ययजो देऽः शाम्यति तत्क्षिः ॥ ७ ॥

उद्धव उवाच

विदन्ति मर्त्याः प्रायेण विषयान् पदमापदाम् ।
तथापि भुञ्जते कृष्ण तत्कथं श्वभराजवत् ॥ ८ ॥

श्रीभगवानुवाच

अडमित्यन्यथा बुद्धिः प्रमत्तस्य यथा लृष्टि ।
उत्सर्पति रजो घोरं ततो वैकारिकं मनः ॥ ९ ॥
रजोयुक्तस्य मनसः सङ्कल्पः सविकल्पकः ।
ततः कामो गुणध्यानाद्दुःखः स्याद्धि दुर्मतेः ॥ १० ॥
करोति कामवशगः कर्माण्यविजितेन्द्रियः ।
दुःखोदकाणि सम्पश्यन् रजोवेगविमोहितः ॥ ११ ॥
रजस्तमोभ्यां यदपि विद्वान् विक्षिप्तधीः पुनः ।
अतन्द्रितो मनो युञ्जन् दौषदृष्टिर्न सज्जते ॥ १२ ॥
अप्रमत्तोऽनुयुञ्जत मनो मथ्यर्पयञ्छनैः ।
अनिर्विण्णो यथा कालं जितश्चासौ जित्तासनः ॥ १३ ॥
अेतावान् योग आदिष्टो मच्छिष्यैः सनकादिभिः ।
सर्वतो मन आकृष्य मथ्यद्वावेश्यते यथा ॥ १४ ॥

उद्धव उवाच

यदा त्वं सनकादिभ्यो येन रूपेण केशव ।
योगमादिष्टवानेतद्रूपमिच्छामि वेदितुम् ॥ १५ ॥

श्रीभगवानुवाच

पुत्रा डिशरण्यगर्भस्य मानसाः सनकादयः ।
पप्रच्छुः पितरं सूक्ष्मां योगस्यैकान्तिकीं गतिम् ॥ १६ ॥

सनकादय उच्युः

गुणेष्वविशते येतो गुणाश्चेतसि च प्रभो ।
कथमन्योन्यसन्त्यागो मुमुक्षोरतितीतीर्षाः ॥ १७ ॥

श्रीभगवानुवाच

अेवं पृष्टो मडादेवः स्वयम्भूर्भूतभावः ।

ધ્યાયમાનઃ પ્રશ્રભીજં નાભ્યપદત કર્મધીઃ ॥ ૧૮ ॥
 સ મામચિન્તયદેવઃ પ્રશ્રપારતિતીર્થયા ।
 તસ્થાહં હંસરૂપેણ સકાશમગમં તદા ॥ ૧૯ ॥
 દૃષ્ટ્વા માં ત ઉપગ્રજય કૃત્વા પાદાભિવન્દનમ્ ।
 બ્રહ્માણમગ્રતઃ કૃત્વા પપ્રચ્છુઃ કો ભવાનિતિ ॥ ૨૦ ॥
 ઇત્યહં મુનિભિઃ પૃષ્ઠસ્તત્પજિજ્ઞાસુભિસ્તદા ।
 યદવોચમહં તેભ્યસ્તદુદ્ધુવ નિબોધ મે ॥ ૨૧ ॥
 વસ્તુનો યદ્યનાનાત્વમાત્મનઃ પ્રશ્ર ઇદૃશઃ ।
 કથં ઘટેત વો વિપ્રા વક્તુર્વા મે ક આશ્રયઃ ॥ ૨૨ ॥
 પગ્ચાત્મકેષુ ભૂતેષુ સમાનેષુ ચ વસ્તુતઃ ।
 કો ભવાનિતિ વઃ પ્રશ્રો વાચારમ્ભો હ્યનર્થકઃ ॥ ૨૩ ॥
 મનસા વચસા દૃષ્ટયા ગૃહ્યતેડન્યૈરપીન્દ્રિયૈઃ ।
 અહમેવ ન મત્તોડન્યદિતિ બુધ્ધ્યધ્વમગ્જસા ॥ ૨૪ ॥
 ગુણેષ્વાવિશતે ચેતો ગુણાશ્ચેતસિ ચ પ્રજાઃ ।
 જીવસ્ય દેહ ઉભયં ગુણાશ્ચેતો મદાત્મનઃ ॥ ૨૫ ॥
 ગુણેષુ ચાવિશચ્ચિત્તમભીક્ષણં ગુણસેવયા ।
 ગુણાશ્ચ ચિત્તપ્રભવા મદૂપ ઉભયં ત્યજેત્ ॥ ૨૬ ॥
 જાગ્રત્સ્વપ્નઃ સુષુપ્તં ચ ગુણાતો બુદ્ધિવૃત્તયઃ ।
 તાસાં વિલક્ષણો જીવઃ સાક્ષિત્વેન વિનિશ્ચિતઃ ॥ ૨૭ ॥
 યદિ સંસૃતિબન્ધોડયમાત્મનો ગુણવૃત્તિદઃ ।
 મયિ તુર્યે સ્થિતો જહ્યાત્યાગસ્તદ્ગુણચેતસામ્ ॥ ૨૮ ॥
 અહહ્કારકૃતં બન્ધમાત્મનોડર્થવિપર્યયમ્ ।
 વિદ્ધાન્ નિર્વિદ્ય સંસારચિન્તાં તુર્યે સ્થિતસ્ત્યજેત્ ॥ ૨૯ ॥
 યાવત્રાનાર્થધીઃ પુંસો ન નિવર્તેત યુક્તિભિઃ ।
 જાગર્ત્યપિ સ્વપન્નજ્ઞઃ સ્વપ્ને જાગરણં યથા ॥ ૩૦ ॥
 અસત્ત્વાદાત્મનોડન્યેષાં ભાવાનાં તત્કૃતા ભિદા ।
 ગતયો હેતવશ્ચાસ્ય મૃષા સ્વપ્નદૃશો યથા ॥ ૩૧ ॥

यो जागरे बडिरनुक्षाशधर्मिणोऽर्थान्
 भुङ्क्ते समस्तकरणैर्दृष्टि तत्सदृक्षान् ।
 स्वप्ने सुषुप्त उपसंहरते स अेकः
 स्मृत्यन्वयात्त्रिगुणवृत्तिदृग्निद्रेशः ॥ ३२ ॥

अेवं विभृश्य गुणतो मनसस्त्ववस्था
 मन्मायया मयि कृता षति निश्चितायाः ।
 सञ्छिद्य ङार्दमनुमानसदृक्कृतितीक्ष्ण-
 ज्ञानासिना भजत माभिलसंशयाधिम् ॥ ३३ ॥

ःक्षेत विभ्रममिदं मनसो विलासं
 दृष्टं विनष्टमतिलोलमलातयङ्कम् ।
 विज्ञानमेकमुद्येव विभाति माया
 स्वप्नस्त्रिधा गुणविसर्गकृतो विकल्पः ॥ ३४ ॥

दृष्टिं ततः प्रतिनियर्त्य निवृत्ततृष्ण-
 स्तूष्णीं भवेन्निरुपमानुभवो निरीडः ।
 सन्दृश्यते क्व य यदीदमवस्तुबुद्ध्य-
 त्यक्तं भ्रमाय न भवेत्स्मृतिरानिपातात् ॥ ३५ ॥

देलं य नश्वरमवस्थितमुत्थितं वा
 सिद्धो न पश्यति यतोऽध्यगमत्स्वउपम् ।
 दैवादपेतमुत दैववशाद्दुपेतं
 वासो यथा परिकृतं मदिरामदान्धः ॥ ३६ ॥

देलोऽपि दैववशागः खलु कर्म यावत्
 स्वारम्भकं प्रतिसमीक्षत अेव सासुः ।
 तं स प्रपञ्चमधिगुह्यसमाधियोगः
 स्वाप्नं पुनर्न भजते प्रतिबुद्धवस्तुः ॥ ३७ ॥

मयैतद्दुक्तं वो विप्रा गुह्यं यत्साङ्ग्ययोगयोः ।
 जानीत माऽऽगतं यज्ञं युष्मद्भ्रमविवक्षया ॥ ३८ ॥

अदं योगस्य साङ्ग्यस्य सत्यस्यर्तस्य तेजसः ।
 परायणं द्विजश्रेष्ठः श्रियःकीर्तेर्दमस्य य ॥ ३९ ॥

मां भजन्ति गुणाः सर्वे निर्गुणं निरपेक्षकम् ।

सुहृदं प्रियमात्मानं साम्यासङ्गाद्योगुणाः ॥ ४० ॥

एति मे छिन्नसन्धेडा मुनयः सनकाद्यः ।

सभाजयित्वा परया भक्त्यागृणत संस्तवैः ॥ ४१ ॥

तैरुं पूजितः सम्यक् संस्तुतः परमर्षिभिः ।

प्रत्येयाय स्वकं धाम पश्यतः परमेष्ठिनः ॥ ४२ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्थां

संछितायां अेकादशस्कन्धे त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्दशोऽध्यायः - १४ ॥

उद्भव उवाच

वदन्ति कृषण श्रेयांसि बलूनि ब्रह्मवादिनः ।

तेषां विकल्पप्राधान्यमुताडो अेकमुष्यता ॥ १ ॥

भवतोदाहृतः स्वामिन् भक्तियोगोऽनपेक्षितः ।

निरस्य सर्वतः सङ्ग येन त्वय्याविशेन्मनः ॥ २ ॥

श्रीभगवानुवाच

कालेन नष्टा प्रलये वाणीयं वेदसंछिता ।

मयाऽऽदौ ब्रह्मणो प्रोक्ता धर्मो यस्यां मदात्मकः ॥ ३ ॥

तेन प्रोक्ता य पुत्राय मनवे पूर्वजाय सा ।

ततो भृगुवाद्योऽगृह्णन् सप्त ब्रह्ममहर्षयः ॥ ४ ॥

तेभ्यः पितृभ्यस्तत्पुत्रा देवदानवगुह्यकाः ।

मनुष्याः सिद्धगन्धर्वाः सविधाधर्यारणाः ॥ ५ ॥

किन्देवाः किन्नरा नागा रक्षः किम्पुरुषाद्यः ।

बहुव्यस्तेषां प्रकृतयो रजःसत्त्वतमोऽभुवः ॥ ६ ॥

याभिर्भूतानि बिधन्ते भूतानां पतयस्तथा ।

यथाप्रकृति सर्वेषां शिखा वायः स्रवन्ति छि ॥ ७ ॥

अेवं प्रकृतिवैश्विख्याद्भिद्यन्ते मतयो नृणाम् ।
 पारम्पर्येण केषाञ्चित्पापण्ड्यमतयोऽपरे ॥ ८ ॥
 मन्मायामोडितधियः पुरुषाः पुरुषर्षभ ।
 श्रेयो वदन्त्यनेकान्तं यथाकर्म यथारुचि ॥ ९ ॥
 धर्ममेके यशश्चान्ये कामं सत्यं दमं शमम् ।
 अन्ये वदन्ति स्वार्थं वा अैश्वर्यं त्यागभोजनम् ।
 केचिद्यज्ञातपो दानं प्रतानि नियमान् यमान् ॥ १० ॥
 आद्यन्तवन्त अेवैषां लोकाः कर्मविनिर्मिताः ।
 द्युःभोदकर्तस्तमोनिष्ठाः क्षुद्रानन्दः शुयार्पिताः ॥ ११ ॥
 मय्यर्पितात्मनः सत्य निरपेक्षस्य सर्वतः ।
 मयाऽऽत्मना सुभं यत्तत्कृतः स्याद्विषयात्मनाम् ॥ १२ ॥
 अकिञ्चनस्य दान्तस्य शान्तस्य समयेतसः ।
 मया सन्तुष्टमनसः सर्वाः सुभमया दृशः ॥ १३ ॥
 न पारमेष्ठ्यं न मछेन्द्रधिष्यं
 न सार्वभौमं न रसाधिपत्यम् ।
 न योगसिद्धीरपुनर्भवं वा
 मय्यर्पितात्मेच्छति मद्भिनान्यत् ॥ १४ ॥
 न तथा मे प्रियतम आत्मयोनिर्न शङ्करः ।
 न य सङ्कर्षणो न श्रीर्नैवात्मा य यथा भवान् ॥ १५ ॥
 निरपेक्षं मुनिं शान्तं निर्वैरं समदर्शनम् ।
 अनुप्रजाम्यहं नित्यं पूयेयेत्यद्द्विरेणुभिः ॥ १६ ॥
 निष्किञ्चना मय्यनुरक्तयेतसः
 शान्ता मदान्तोऽपिलज्जवत्सलाः ।
 कामैरनालब्धधियो जृषन्ति यत्
 तन्नैरपेक्ष्यं न विदुः सुभं मम ॥ १७ ॥
 बाध्यमानोऽपि मद्भक्तो विषयैरजितेन्द्रियः ।
 प्रायः प्रगल्भया भक्त्या विषयैर्नाभिभूयते ॥ १८ ॥

यथाग्निः सुसमृद्धार्थिः करोत्येधांसि तस्मसात् ।
 तथा मद्भिषया भक्तिरुद्धवैनांसि कृत्स्नशः ॥ १९ ॥
 न साधयति मां योगो न साङ्ख्यं धर्म उद्धव ।
 न स्वाध्यायस्तपस्त्यागो यथा भक्तिर्ममोर्जिता ॥ २० ॥
 भक्त्याऽभेकया ग्राह्यः श्रद्धयाऽऽत्मा प्रियः सताम् ।
 भक्तिः पुनाति मन्त्रिष्ठा श्वपाकानपि सम्भवात् ॥ २१ ॥
 धर्मः सत्यद्योपेतो विद्या वा तपसान्विता ।
 मद्भक्त्यापेतमात्मानं न सम्यक् प्रपुनाति हि ॥ २२ ॥
 कथं विना रोमलर्षं द्रवता येतसा विना ।
 विनानन्दाश्रुकलया शुध्येद्भक्त्या विनाऽऽशयः ॥ २३ ॥
 वाग्गद्गदा द्रवते यस्य शित्तं
 रुदत्यभीक्ष्णं ङसति क्वचिश्च्य ।
 विलज्ज उद्गायति नृत्यते य
 मद्भक्तियुक्तो भुवनं पुनाति ॥ २४ ॥
 यथाग्निना डेम मलं जडाति
 ध्मातं पुनः स्वं भजते य रुपम् ।
 आत्मा य कर्मानुशयं विधूय
 मद्भक्तियोगेन भजत्यथो माम् ॥ २५ ॥
 यथा यथाऽऽत्मा परिभृज्यतेऽसौ
 मत्पुण्यगाथाश्रवणामिधानैः ।
 तथा तथा पश्यति वस्तु सूक्ष्मं
 यक्षुर्यथैवाञ्जनसम्प्रयुक्तम् ॥ २६ ॥
 विषयान् ध्यायतश्चित्तं विषयेषु विषज्जते ।
 मामनुस्मरतश्चित्तं मय्येव प्रविलीयते ॥ २७ ॥
 तस्मादसदभिधानं यथा स्वप्नमनोरथम् ।
 हित्वा मयि समाधत्स्व मनो मद्भावभावितम् ॥ २८ ॥
 स्त्रीणां स्त्रीसङ्गिनां सङ्गं त्यक्त्वा दूरत आत्मवान् ।
 क्षेमे विविक्त आसीनश्चित्तयेन्मामतन्द्रितः ॥ २९ ॥

न तथास्य भवेत्कलेशो बन्धश्चान्यप्रसङ्गतः ।
योषित्सङ्गाद्यथा पुंसो यथा तत्सङ्गिसङ्गतः ॥ ३० ॥

उद्धव उवाच
यथा त्वामरविन्दाक्ष यादृशं वा यदात्मकम् ।
ध्यायेन्मुमुक्षुरेतन्मे ध्यानं त्वं वक्तुमर्हसि ॥ ३१ ॥

श्रीभगवानुवाच
सम आसन आसीनः समकायो यथासुभम् ।
उस्तावुत्सङ्ग आधाय स्वनासाग्रकृतेक्षणः ॥ ३२ ॥

प्राणस्य शोधयेन्मार्गं पूरकुम्भकरेयडैः ।
विपर्ययेषामपि शनैरभ्यसेन्निर्जितेन्द्रियः ॥ ३३ ॥

दृष्टविच्छिन्नमोङ्कारं घण्टानादं बिसोर्णवत् ।
प्राणोर्नोदीर्यं तत्राथ पुनः संवेशयेत्स्वरम् ॥ ३४ ॥

अेवं प्राणवसंयुक्तं प्राणमेव समभ्यसेत् ।
दशकृत्वस्त्रिषवणं मासादर्वाञ्जितानिलः ॥ ३५ ॥

दृत्पुण्डरीकमन्तःस्थमूर्ध्वनालमधोमुभम् ।
ध्यात्वोर्ध्वमुभमुन्निद्रमष्टपत्रं सकर्णिकम् ॥ ३६ ॥

कर्णिकायां न्यसेत्सूर्यसोमाग्नीनुत्तरोत्तरम् ।
वह्निमध्ये स्मरेद्रूपं ममैतद्ध्यानमङ्गलम् ॥ ३७ ॥

समं प्रशान्तं सुमुषं दीर्घयारुचतुर्भुजम् ।
सुयारुसुन्दरग्रीवं सुकपोलं शुचिस्मितम् ॥ ३८ ॥

समानकर्णविन्यस्तस्फुरन्मकरकुण्डलम् ।
उमाम्बरं धनश्यामं श्रीवत्सश्रीनिकेतनम् ॥ ३९ ॥

शङ्खचक्रगदापद्मवनमालाविभूषितम् ।
नूपुरैर्विलसत्यादं कौस्तुभप्रभया युतम् ॥ ४० ॥

धूमत्किरीटकटकटिसूत्राङ्गदायुतम् ।
सर्वाङ्गसुन्दरं दृष्टं प्रसादसुमुषेक्षणम् ॥ ४१ ॥

सुकुमारमभिध्यायेत्सर्वाङ्गेषु मनो दधत् ।
छन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यो मनसाऽऽकृष्य तन्मनः ।

बुद्ध्या सारथिना धीरः प्राणयेन्मयि सर्वतः ॥ ४२ ॥

तत्सर्वव्यापकं चित्तमाकृष्यैकत्र धारयेत् ।

नान्यानि चिन्तयेद्भूयः सुस्मितं भावयेन्मुषमम् ॥ ४३ ॥

तत्र लब्धपदं चित्तमाकृष्य व्योम्नि धारयेत् ।

तस्य त्यक्त्वा मदारोहो न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ ४४ ॥

अेवं समाहितमतिर्भामिवात्मानमात्मनि ।

विद्यष्टे मयि सर्वात्मन् ज्योतिर्ज्योतिषि संयुतम् ॥ ४५ ॥

ध्यानेनेत्थं सुतीव्रिणं युञ्जतो योगिनो मनः ।

संयास्यत्याशु निर्वाणं द्रव्यज्ञानडियात्मनः ॥ ४६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां

संलितायां अष्टादशस्कन्धे यतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चदशोऽध्यायः - १५ ॥

श्रीभगवानुवाच

जितेन्द्रियस्य युक्तस्य जितश्लासस्य योगिनः ।

मयि धारयतश्चेत उपतिष्ठन्ति सिद्धयः ॥ १ ॥

उद्धव उवाच

क्या धारणया का स्वित्थं वा सिद्धिरभ्युत ।

कति वा सिद्धयो ब्रूहि योगिनां सिद्धिदो भवान् ॥ २ ॥

श्रीभगवानुवाच

सिद्धयोऽष्टादश प्रोक्ता धारणायोगपारगैः ।

तासामष्टौ मत्प्रधाना दशैव गुणोत्तमः ॥ ३ ॥

अणिमा मडिमा भूर्तेर्लघिमा प्राप्तिरिन्द्रियैः ।

प्राकाम्यं श्रुतदृष्टेषु शक्तिप्रेरणामीशिता ॥ ४ ॥

गुणेष्वसङ्गो वशिता यत्कामस्तदवस्थति ।

अेता मे सिद्ध्यः सौम्य अष्टावौत्पत्तिका मताः ॥ ५ ॥

अनूर्मिमत्त्वं देडेऽस्मिन् दूरश्रवणदर्शनम् ।

मनोजवः कामरूपं परकायप्रवेशनम् ॥ ६ ॥

स्वच्छन्दमृत्युर्देवानां सडकीडानुदर्शनम् ।

यथासङ्कल्पसंसिद्धिराज्ञाप्रतिष्ठतागतिः ॥ ७ ॥

त्रिकालज्ञात्वमद्भ्यं परयित्ताद्यभिज्ञता ।

अञ्चर्काम्बुविषादीनां प्रतिष्ठम्भोऽपराजयः ॥ ८ ॥

अेताश्चोद्देशतः प्रोक्ता योगधारणसिद्ध्यः ।

यथा धारणया या स्याद्यथा वा स्यान्निबोध मे ॥ ९ ॥

भूतसूक्ष्मात्मनि मयि तन्मात्रं धारयेन्मनः ।

अंशिमानमवाप्नोति तन्मात्रोपासको मम ॥ १० ॥

महत्यात्मन्मयि परे यथासंस्थं मनो दधत् ।

मडिमानमवाप्नोति भूतानां य पृथक् पृथक् ॥ ११ ॥

परमाणुमये चित्तं भूतानां मयि रञ्जयन् ।

कालसूक्ष्मार्थतां योगी लघिमानमवाप्नुयात् ॥ १२ ॥

धारयन् मय्यडं तत्त्वे मनो वैकारिकेऽपिलम् ।

सर्वेन्द्रियाणामात्मत्वं प्राप्तिं प्राप्नोति मन्मनाः ॥ १३ ॥

महत्यात्मनि यः सूत्रे धारयेन्मयि मानसम् ।

प्राकाशं पारमेष्ठ्यं मे विन्दतेऽव्यक्तजन्मनः ॥ १४ ॥

विषणौ त्र्यधीश्वरे चित्तं धारयेत्कालविग्रहे ।

स षष्टित्वमवाप्नोति क्षेत्रज्ञक्षेत्रयोदनाम् ॥ १५ ॥

नारायणे तुरीयाण्ये लगवच्छब्दशब्दिते ।

मनो मय्यादधयोगी मद्भर्मा वशितामियात् ॥ १६ ॥

निर्गुणे ब्रह्मणि मयि धारयन् विशदं मनः ।

परमानन्दमाप्नोति यत्र कामोऽवसीयते ॥ १७ ॥

श्वेतद्वीपपतौ चित्तं शुद्धे धर्ममये मयि ।

धारयञ्छ्वेत्ततां याति षडूर्मिरडितो नरः ॥ १८ ॥

मय्याकाशात्मनि प्राणो मनसा घोषमुद्गलन् ।
 तत्रोपलब्ध्या भूतानां ऽसौ वायः शृणोत्यसौ ॥ १८ ॥
 यक्षुस्त्वष्टरि संयोज्य त्वष्टारमपि यक्षुषि ।
 मां तत्र मनसा ध्यायन् विश्वं पश्यति सूक्ष्मदृक् ॥ २० ॥
 मनो मयि सुसंयोज्य देहं तदनुवायुना ।
 मद्भारणानुभावेन तत्रात्मा यत्र वै मनः ॥ २१ ॥
 यदा मन उपादाय यधद्रूपं बुभूषति ।
 तत्तद्भवेन्मनोऽपं मद्योगजलमाश्रयः ॥ २२ ॥
 परकायं विशन् सिद्ध आत्मानं तत्र भावयेत् ।
 पिण्डं छित्वा विशेषप्राणो वायुभूतः षड्भ्रिवत् ॥ २३ ॥
 पाषण्ड्याऽऽपीड्य गुह्यं प्राणं हृद्गुरुःकण्ठमूर्धसु ।
 आरोग्यं ब्रह्मरन्ध्रेण ब्रह्म नीत्वोत्सृजेत्तनुम् ॥ २४ ॥
 विडम्बित्वं सुराकीर्त्तयेत् सत्त्वं विभावयेत् ।
 विमानेनोपतिष्ठन्ति सत्त्ववृत्तीः सुरस्त्रियः ॥ २५ ॥
 यथा सङ्कल्पयेद्बुद्ध्या यदा वा मत्परः पुमान् ।
 मयि सत्ये मनो युञ्जंस्तथा तत्समुपाश्रुते ॥ २६ ॥
 यो वै मद्भावमापन्नं षडशितुर्वशितुः पुमान् ।
 कुतश्चित्रं विडम्बेत तस्य याज्ञा यथा मम ॥ २७ ॥
 मद्भक्त्या शुद्धसत्त्वस्य योगिनो धारणाविदः ।
 तस्य त्रैकालिकी बुद्धिर्जन्ममृत्युपबृंहिता ॥ २८ ॥
 अञ्चाद्विभिर्न ऽन्येत मुनेर्योगमयं वपुः ।
 मद्योगश्रान्तचित्तस्य यादृशामुदकं यथा ॥ २९ ॥
 मद्भिभूतीरभिध्यायन् श्रीवत्सास्त्रविभूषिताः ।
 ध्वजतपत्रव्यजनैः स भवेदपराजितः ॥ ३० ॥
 उपासकस्य मामेवं योगधारणया मुनेः ।
 सिद्धयः पूर्वकथिता उपतिष्ठन्त्यशेषतः ॥ ३१ ॥
 जितेन्द्रियस्य दान्तस्य जितश्वासात्मनो मुनेः ।
 मद्भारणां धारयतः का सा सिद्धिः सुदुर्लभा ॥ ३२ ॥

अन्तरायान् वदन्त्येता युञ्जतो योगमुत्तमम् ।
मया सम्पद्यमानस्य कालक्षपण्डितवः ॥ ३३ ॥

जन्मौषधितपोमन्त्रैर्यावतीरिड सिद्धयः ।
योगेनाप्नोति ताः सर्वा नान्यैर्योगगतिं व्रजेत् ॥ ३४ ॥

सर्वासामपि सिद्धीनां डेतुः पतिरडं प्रभुः ।
अडं योगस्य साड्प्यस्य धर्मस्य ब्रह्मवाडिनाम् ॥ ३५ ॥

अडमात्मान्तरो बाड्योडनावृतः सर्वडेडिनाम् ।
यथा भूतानि भूतेषु बडिरन्तः स्वयं तथा ॥ ३६ ॥

डति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्यां
संखितायां अेकादशस्कन्धे पञ्चदशोडध्यायः ॥ १५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुडेवाय ॥

॥ षोडशोडध्यायः - १६ ॥

उड्वव उवाच

त्वं ब्रह्म परमं साक्षाडनाधन्तमपावृतम् ।
सर्वेषामपि भावानां त्राणस्थित्यधयोड्भवः ॥ १ ॥

उड्यावयेषु भूतेषु दुड्ज्जियमडृतात्मभिः ।
उपासते त्वां भगवन् याथातथ्येन ब्रह्मणः ॥ २ ॥

येषु येषु च भावेषु भक्त्या त्वां परमर्षयः ।
उपासीनाः प्रपद्यन्ते संसिद्धिं तद्भदस्व मे ॥ ३ ॥

गूढश्चरसि भूतात्मा भूतानां भूतभावन ।
न त्वां पश्यन्ति भूतानि पश्यन्तं मोडितानि ते ॥ ४ ॥

याः काश्च भूमौ ढिवि वै रसायां
विभूतयो ढिक्शु मडाविभूते ।
ता मड्यमाड्याड्यनुभावितास्ते

नमामि ते तीर्थपदाङ्घ्रिपद्मम् ॥ ५ ॥

श्रीभगवानुवाच

अेवमेतदहं पृष्टः प्रश्नं प्रश्नविदां वर ।

युयुत्सुना विनशने सपत्नैरर्जुनेन वै ॥ ६ ॥

ज्ञात्वा ज्ञातिवधं गार्ह्यमधर्मं राज्यहेतुकम् ।

ततो निवृत्तो हन्ताहं हतोऽयमिति लौकिकः ॥ ७ ॥

स तदा पुरुषव्याघ्रो युक्त्या मे प्रतिभोधितः ।

अव्यभाषत मामेवं यथा त्वं रणभूर्धनि ॥ ८ ॥

अहमात्मोद्धवाभीषां भूतानां सुहृदीश्वरः ।

अहं सर्वाणि भूतानि तेषां स्थित्युद्भववाप्ययः ॥ ९ ॥

अहं गतिर्गतिमतां कालः कलयतामहम् ।

गुणानां चाप्यहं साम्यं गुणिन्यौत्पत्तिको गुणः ॥ १० ॥

गुणिनामप्यहं सूत्रं मडतां य मडानहम् ।

सूक्ष्माणामप्यहं ज्वो दूर्जयानामहं मनः ॥ ११ ॥

हिरण्यगर्भो वेदानां मन्त्राणां प्रणवस्त्रिवृत् ।

अक्षराणामकारोऽस्मि पदानि छन्दसामहम् ॥ १२ ॥

हन्द्रोऽहं सर्वदेवानां वसूनामस्मि हव्यवाट् ।

आदित्यानामहं विष्वक् रुद्राणां नीललोहितः ॥ १३ ॥

ब्रह्मर्षीणां भृगुरहं राजर्षीणामहं मनुः ।

देवर्षीणां नारदोऽहं हविर्धान्यस्मि धेनुषु ॥ १४ ॥

सिद्धेश्वराणां कपिलः सुपर्णोऽहं पतत्रिणाम् ।

प्रजापतीनां हक्षोऽहं पितृणामहमर्थमा ॥ १५ ॥

मां विद्ध्युद्धव दैत्यानां प्रह्लादमसुरेश्वरम् ।

सोमं नक्षत्रौषधीनां धनेशं यक्षरक्षसाम् ॥ १६ ॥

औरावतं गजेन्द्राणां यादसां वरुणं प्रभुम् ।

तपतां धुमतां सूर्यं मनुष्याणां य भूपतिम् ॥ १७ ॥

उर्यैःश्रवास्तुरङ्गाणां धातूनामस्मि काञ्चनम् ।

यमः संयमतां याहं सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥ १८ ॥

नागेन्द्राणामनन्तोऽलं मृगेन्द्रः शृङ्गिदंष्ट्रिणाम् ।
आश्रमाणामलं तुर्यो वर्णानां प्रथमोऽनघ ॥ १९ ॥
तीर्थानां स्रोतसां गङ्गा समुद्रः सरसामलम् ।
आयुधानां धनुरलं त्रिपुरघ्नो धनुष्मताम् ॥ २० ॥
धिषण्यानामस्यलं मेरुर्गलनानां डिमालयः ।
वनस्पतीनामश्वत्थ ओषधीनामलं यवः ॥ २१ ॥
पुरोधसां वसिष्ठोऽलं ब्रह्मिष्ठानां बृहस्पतिः ।
स्कन्दोऽलं सर्वसेनान्यामग्राण्यां भगवानजः ॥ २२ ॥
यज्ञानां ब्रह्मयज्ञोऽलं व्रतानामविलिंसनम् ।
वायव्यर्कम्बुवागात्मा शुचीनामयलं शुचिः ॥ २३ ॥
योगानामात्मसंरोधो मन्त्रोऽस्मि विजिगीषताम् ।
आन्वीक्षिकी कौशलानां विकल्पः प्यातिवाटिनाम् ॥ २४ ॥
स्त्रीणां तु शतरूपांलं पुंसां स्वायम्भुवो मनुः ।
नारायणो मुनीनां य कुमारो ब्रह्मयारिणाम् ॥ २५ ॥
धर्माणामस्मि सत्र्यासः क्षेमाणामबडिर्भतिः ।
गुड्यानां सूनृतं मौनं मिथुनामजस्त्वलम् ॥ २६ ॥
संवत्सरोऽस्यनिमिषां ऋतूनां मधुमाधवौ ।
मासानां मार्गशीर्षोऽलं नक्षत्राणां तथाभिजित् ॥ २७ ॥
अलं युगानां य कृतं धीराणां देवलोऽसितः ।
द्वैपायनोऽस्मि व्यासानां कवीनां काव्य आत्मवान् ॥ २८ ॥
वासुदेवो भगवतां त्वं तु भागवतेष्वलम् ।
डिम्बुरुषाणां लनुमान् विद्याघ्राणां सुदर्शनः ॥ २९ ॥
रत्नानां पद्मरागोऽस्मि पद्मकोशः सुपेशसाम् ।
कुशोऽस्मि दर्भजातीनां गव्यमाज्यं लविःष्वलम् ॥ ३० ॥
व्यवसायिनामलं लक्ष्मीः कितवानां ललग्रलः ।
तितिक्षास्मि तितिक्षूणां सत्त्वं सत्त्ववतामलम् ॥ ३१ ॥
ओजः सलो बलवतां कर्मांलं विद्धि सात्वताम् ।

સાત્વતાં નવમૂર્તીનામાદિમૂર્તિરહં પરા ॥ ૩૨ ॥
 વિશ્વાવસુઃ પૂર્વચિત્તિર્ગન્ધર્વાપ્સરસામહમ્ ।
 ભૂધરાણામહં સ્થૈર્યં ગન્ધમાત્રમહં ભુવઃ ॥ ૩૩ ॥
 અપાં રસશ્ચ પરમસ્તેજિષ્ઠાનાં વિભાવસુઃ ।
 પ્રભા સૂર્યેન્દુતારાણાં શબ્દોઽહં નભસઃ પરઃ ॥ ૩૪ ॥
 બ્રહ્મણ્યાનાં બલિરહં વીરાણામહમર્જુનઃ ।
 ભૂતાનાં સ્થિતિરુત્પત્તિરહં વૈ પ્રતિસઙ્કમઃ ॥ ૩૫ ॥
 ગત્યુક્ત્યુત્સર્ગોપાદાનમાનન્દસ્પર્શલક્ષણમ્ ।
 આસ્વાદશ્રુત્યવદ્ધાણમહં સર્વેન્દ્રિયેન્દ્રિયમ્ ॥ ૩૬ ॥
 પૃથિવી વાયુરાકાશ આપો જ્યોતિરહં મહાન્ ।
 વિકારઃ પુરુષોઽવ્યક્તં રજઃ સત્ત્વં તમઃ પરમ્ ।
 અહમેતત્પ્રસઙ્ખ્યાનં જ્ઞાનં તત્ત્વવિનિશ્ચયઃ ॥ ૩૭ ॥
 મયેશ્વરેણ જીવેન ગુણેન ગુણિના વિના ।
 સર્વાત્મનાપિ સર્વેણ ન ભાવો વિદ્યતે ક્વચિત્ ॥ ૩૮ ॥
 સઙ્ખ્યાનં પરમાણૂનાં કાલેન ક્ષિયતે મયા ।
 ન તથા મે વિભૂતીનાં સૃજતોઽણ્ડાનિ કોટિશઃ ॥ ૩૯ ॥
 તેજઃ શ્રીઃ કીર્તિરૈશ્વર્યં હ્રીસ્ત્યાગઃ સૌભગં ભગઃ ।
 વીર્યં તિતિક્ષા વિજ્ઞાનં યત્ર યત્ર સ મેઽશકઃ ॥ ૪૦ ॥
 એતાસ્તે કીર્તિતાઃ સર્વાઃ સહ્જ્ઞેપેણ વિભૂતયઃ ।
 મનોવિકારા એવૈતે યથા વાચાભિધીયતે ॥ ૪૧ ॥
 વાચં યચ્છ મનો યચ્છ પ્રાણાન્ યચ્છેદ્રિયાણિ ચ ।
 આત્માનમાત્મના યચ્છ ન ભૂયઃ કલ્પસેઽધ્વને ॥ ૪૨ ॥
 યો વૈ વાઙ્મનસી સંયગસંયચ્છન્ ધિયા યતિઃ ।
 તસ્ય વ્રતં તપો દાનં સ્રવત્યામઘટામ્બુવત્ ॥ ૪૩ ॥
 તસ્માદ્વયો મનઃ પ્રાણાન્ નિયચ્છેન્મત્પરાયણઃ ।
 મદ્ભક્તિયુક્તયા બુદ્ધ્યા તતઃ પરિસમાપ્યતે ॥ ૪૪ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયાં એકાદશસ્કન્ધે ષોડશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૬ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तदशोऽध्यायः - १७ ॥

उद्धव उवाच

यस्त्वयाभिहितः पूर्वं धर्मस्त्वद्भक्तिलक्षणः ।

वार्त्ताश्रमाचारवतां सर्वेषां द्विपदामपि ॥ १ ॥

यथानुष्ठीयमानेन त्वयि भक्तिर्नृणां भवेत् ।

स्वधर्मोऽप्यारविन्दाक्ष तत्समाख्यातुमर्हसि ॥ २ ॥

पुरा किल मडाबाडो धर्मं परमकं प्रभो ।

यत्तेन ढंसरूपेण ब्रह्मणोऽभ्यास्य माधव ॥ ३ ॥

स षडानीं सुमडता कालेनामित्रकर्शन ।

न प्रायो भविता मर्त्यलोके प्रागनुशासितः ॥ ४ ॥

वक्ता कर्ताविता नान्यो धर्मस्थाव्युत ते भुवि ।

सभायामपि वैशिख्यां यत्र मूर्तिधराः कलाः ॥ ५ ॥

कर्त्रावित्रा प्रवक्त्रा य भवता मधुसूदन ।

त्यक्ते मडीतले देव विनष्टे कः प्रवक्ष्यति ॥ ६ ॥

तत्त्वं नः सर्वधर्मज्ञ धर्मस्त्वद्भक्तिलक्षणः ।

यथा यस्य विधीयेत तथा वार्त्ताय मे प्रभो ॥ ७ ॥

श्रीशुक उवाच

धत्थं स्वभृत्यमुष्येन पृष्टः स भगवान् हरिः ।

प्रीतः क्षेमाय मर्त्यानां धर्मानाड सनातनान् ॥ ८ ॥

श्रीभगवानुवाच

धर्म्यं षेष तव प्रश्नो नैःश्रेयसकरो नृणाम् ।

वार्त्ताश्रमाचारवतां तमुद्धव निबोध मे ॥ ९ ॥

आदौ कृतयुगे वार्त्तां नृणां ढंस षति स्मृतः ।

कृतकृत्याः प्रजा ज्ञात्या तस्मात्कृतयुगं विदुः ॥ १० ॥
 वेदः प्रणव अवाग्ने धर्मोऽहं वृषरूपधृक् ।
 उपासते तपोनिष्ठा हंसं मां मुक्तकिम्बिषाः ॥ ११ ॥
 त्रेताभुभे मडाभाग प्राणान् मे हृदयात्प्रथी ।
 विद्या प्रादुरभूत्तस्या अहमासं त्रिवृन्मभः ॥ १२ ॥
 विप्रक्षत्रियविट् शूद्रा मुपभाहूरुपादजाः ।
 वैराजत्पुरुषाज्जता य आत्मायत्तलक्षणाः ॥ १३ ॥
 गृडाश्रमो जघनतो ब्रह्मथर्यं हृदो मम ।
 वक्षःस्थलाद्भने वासः न्यासःशीर्षणि संस्थितः ॥ १४ ॥
 वार्णानामाश्रमाणां य जन्मभूम्यनुसारिणीः ।
 आसन् प्रकृतयो नृणां नीचैर्नीचोत्तमोत्तमाः ॥ १५ ॥
 शमो दमस्तपः शौर्यं सन्तोषः क्षान्तिराज्वलम् ।
 मद्भक्तिश्च दया सत्यं ब्रह्मप्रकृतयस्त्विमाः ॥ १६ ॥
 तेजो बलं धृतिः शौर्यं तितिक्षौदार्यमुद्यमः ।
 स्वैर्यं ब्रह्मण्यमैश्वर्यं क्षत्रप्रकृतयस्त्विमाः ॥ १७ ॥
 आस्तिष्ठयं दाननिष्ठा य अदम्भो ब्रह्मसेवनम् ।
 अतुष्टिरथोपययैर्वैश्वप्रकृतयस्त्विमाः ॥ १८ ॥
 शुश्रूषां द्विजगवां देवानां याप्यमायया ।
 तत्र लब्धेन सन्तोषः शूद्रप्रकृतयस्त्विमाः ॥ १९ ॥
 अशौचमनृतं स्तेयं नास्तिष्ठयं शुष्कविग्रहः ।
 कामः क्रोधश्च तर्षश्च स्वभावोऽन्तेवसायिनाम् ॥ २० ॥
 अहिंसा सत्यमस्तेयमकामक्रोधलोभता ।
 भूतप्रियहितेडा य धर्मोऽयं सार्ववर्णिकः ॥ २१ ॥
 द्वितीयं प्राप्यानुपूर्व्याज्जन्मोपनयनं द्विजः ।
 वसन् गुरुकुले दान्तो ब्रह्माधीयीत याहुतः ॥ २२ ॥
 मेभवाजिनदण्डाक्षब्रह्मसूत्रकमण्डलून् ।
 जटिलोऽघौतद्दासोऽरक्तपीठः कुशान् दधत् ॥ २३ ॥

स्नानभोजनलोभेषु जपोऽप्यरे य वाऽयतः ।
 नश्चिन्धात्रभरोमाणि कक्षोपस्थगताऽपि ॥ २४ ॥
 रेतो नावकिरेज्जातु ब्रह्मप्रतधरः स्वयम् ।
 अवकीर्णोऽवगाढ्याऽसु यतासुस्त्रिपटीं जपेत् ॥ २५ ॥
 अऽन्यर्काचार्यगोविप्रगुरुवृद्धसुराऽशुचिः ।
 समाहित उपासीत सन्ध्ये य यतवाऽजपन् ॥ २६ ॥
 आचार्यं मां विजानीयान्नावन्मन्येत कर्त्तव्यम् ।
 न मर्त्यबुद्ध्याऽसूयेत सर्वदेवमयो गुरुः ॥ २७ ॥
 सायं प्रातरुपानीय भैक्ष्यं तस्मै निवेदयेत् ।
 यस्याऽन्यदध्यनुष्णातमुपयुऽञ्जत संयतः ॥ २८ ॥
 शुश्रूषमाण आचार्यं सद्योपासीत नीयवत् ।
 यानशय्यासनस्थानैर्नातिदूरे कृताऽञ्जलिः ॥ २९ ॥
 अेवंवृत्तो गुरुकुले वसेद्भोगविवर्जितः ।
 विद्या समाप्यते यावद्ब्रह्मप्रतमभ्रिउत्तम् ॥ ३० ॥
 यद्यसौ छन्दसां लोकमारोक्ष्यन् ब्रह्मविष्टपम् ।
 गुरवे विन्यसेद्देवं स्वाध्यायार्थं बृहद्भ्रतः ॥ ३१ ॥
 अत्रौ गुरावात्मनि य सर्वभूतेषु मां परम् ।
 अपृथग्धीरुपासीत ब्रह्मवयस्यकल्मषः ॥ ३२ ॥
 स्त्रीणां निरीक्षणास्पर्शासंलापक्ष्वेलनादिकम् ।
 प्राणिनो मिथुनीभूतानगृह्णतस्त्यजेत् ॥ ३३ ॥
 शौचमायमनं स्नानं सन्ध्योपासनमार्जवम् ।
 तीर्थसेवा जपोऽस्पृश्याभक्ष्यासम्भाष्यवर्जनम् ॥ ३४ ॥
 सर्वाश्रमप्रयुक्तोऽयं नियमः कुलनन्दन ।
 मद्भावः सर्वभूतेषु मनोवाक्कायसंयमः ॥ ३५ ॥
 अेवं बृहद्भ्रतधरो ब्राह्मणोऽग्निरिव ज्वलन् ।
 मद्भक्तस्तीव्रतपसा दग्धकर्माशयोऽमलः ॥ ३६ ॥
 अधानन्तरमावेक्ष्यन् यथा जिज्ञासितागमः ।
 गुरवे दक्षिणां दत्त्वा स्नायाद्गुर्वनुमोदितः ॥ ३७ ॥

गृहं वनं वोपविशेशेत्प्रज्जेद्धा द्विजोत्तमः ।
 आश्रमादाश्रमं गच्छेन्नान्यथा मत्परश्चरेत् ॥ ३८ ॥
 गृहार्थी सदृशीं भार्यामुद्भेदजुगुप्सिताम् ।
 यवीयसीं तु वयसा तां सवर्णामनुकृमात् ॥ ३९ ॥
 षष्ठ्याध्ययनदानानि सर्वेषां य द्विजन्मनाम् ।
 प्रतिग्रहोऽध्यापनं य ब्राह्मणस्यैव याजनम् ॥ ४० ॥
 प्रतिग्रहं मन्यमानस्तपस्तेजोयशोनुदम् ।
 अन्याभ्यामेव जुवेत शिवैर्वा दौषदृक् तयोः ॥ ४१ ॥
 ब्राह्मणस्य हि देहोऽयं क्षुद्रकामाय नेष्यते ।
 कृच्छ्राय तपसे येऽप्रेत्यानन्तसुभाय य ॥ ४२ ॥
 शिवोऽश्वत्था परितुष्टयित्तो
 धर्मं मदान्तं विरजं जुषाणः ।
 मय्यर्पितात्मा गृहं अेव तिष्ठन्
 नातिप्रसक्तः समुपैति शान्तिम् ॥ ४३ ॥
 समुद्भरन्ति ये विभ्रं सीदन्तं मत्परायणम् ।
 तानुद्भरिष्ये न बिरादापद्भ्यो नौरिवार्षावात् ॥ ४४ ॥
 सर्वाः समुद्भरेद्राजा पितेव व्यसनात्प्रजाः ।
 आत्मानमात्मना धीरो यथा गजपतिर्गजान् ॥ ४५ ॥
 अेवंविधो नरपतिर्विमानेनार्कवर्षसा ।
 विधूयेडाशुभं कृत्स्नमिन्द्रेण सऽहं मोदते ॥ ४६ ॥
 सीदन् विप्रो वशिष्ठवृत्त्या पाण्डुरैरेवापदं तरेत् ।
 भद्रुगेन वाऽऽपदाकान्तो न श्ववृत्त्या कथञ्चन ॥ ४७ ॥
 वैश्यवृत्त्या तु राजन्व्यो जुवेन्मृगयथाऽऽपदि ।
 थरेद्वा विप्ररुपेण न श्ववृत्त्या कथञ्चन ॥ ४८ ॥
 शूद्रवृत्तिं भजेद्वैश्यः शूद्रः कारुकटङ्कियाम् ।
 कृच्छ्रान्मुक्तो न गार्ह्येण वृत्तिं लिप्सेत कर्मणा ॥ ४९ ॥
 वेदाध्यायस्वधास्वाहा बल्यन्नाद्यैर्यथोदयम् ।

द्वैषिपितृभूतानि मद्रूपाण्यन्वळं यजेत् ॥ ५० ॥

यदृच्छयोपपन्नेन शुक्लेनोपाजितेन वा ।

धनेनापीडयन् भृत्यान् न्यायेनैवाळरेळ्ळतून् ॥ ५१ ॥

कुटुम्बेषु न सज्जेत न प्रमाधेकुटुम्ब्यपि ।

विपश्चिन्नश्चरं पश्येददृष्टमपि दृष्टवत् ॥ ५२ ॥

पुत्रदारामभन्यूनां सङ्गमः पान्थसङ्गमः ।

अनुदेलं वियन्त्येते स्वप्नो निद्रानुगो यथा ॥ ५३ ॥

एत्थं परिमृशन् मुक्तो गृळेष्पतिथिवद्वसन् ।

न गृढैरनुबध्येत निर्ममो निरळङ्कृतः ॥ ५४ ॥

कर्मभिर्गुळमेधीयैरिष्ठा मामेव लक्तिमान् ।

तिष्ठेद्धनं वोपविशेत्प्रजावान् वा परिप्रजेत् ॥ ५५ ॥

यस्त्वासक्तमतिर्गळे पुत्रवित्तैषणातुरः ।

स्त्रैणः कृपाधीर्भूढो ममालमिति बध्यते ॥ ५६ ॥

अळो मे पितरौ वृध्दौ भार्या बालात्मजात्मजाः ।

अनाथा मामृते दीनाः कथं ञुवन्ति दुःषिताः ॥ ५७ ॥

अेव गृळाशयाक्षिमलुदयो मूढधीरयम् ।

अतृमस्ताननुध्यायन् मृतोऽन्धं विशते तमः ॥ ५८ ॥

एति श्रीमद्भागवते मळापुराणे पारमळंस्यां

संळितायां अेकादशस्कन्धे सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टादशोऽध्यायः - १८ ॥

श्रीभगवानुवाच

वनं विविक्षुः पुत्रेषु भार्या न्यस्य सलैव वा ।

वन अेव वसेष्थान्तस्तृतीयं भागमायुषः ॥ १ ॥

कन्दमूलकृलैर्वन्धैर्मध्येवृत्तिं प्रकल्पयेत् ।
 वसीत वल्कलं वासस्तृणपार्श्वानि य ॥ २ ॥
 केशरोमनभश्मश्रुमलानि विभृयादतः ।
 न धावेद्यप्सु मज्जते त्रिकालं स्थण्डिलेशयः ॥ ३ ॥
 ग्रीष्मे तप्येत पञ्चाग्नीन् वर्षास्वासारषाड्जले ।
 आकण्ठमग्नः शिशिरं अयं वृत्तस्तपश्चरेत् ॥ ४ ॥
 अग्निपञ्चं समश्रीयात्कालपञ्चमथापि वा ।
 उलूभलाशमकुट्टो वा दन्तोऽलूभल अयं वा ॥ ५ ॥
 स्वयं सञ्चिनुयात्सर्वमात्मनो वृत्तिकारणम् ।
 देशकालबलाभिज्ञो नाददीतान्यदाहुतम् ॥ ६ ॥
 वन्यैश्चरुपुरोडाशैर्निर्वपेत्कालयोदितान् ।
 न तु श्रौतेन पशुना मां यजेत वनाश्रमी ॥ ७ ॥
 अग्निहोत्रं यं दर्शश्च पूर्णमासश्च पूर्ववत् ।
 यातुर्मास्थानि यं मुनेराभ्यातानि यं नैगमैः ॥ ८ ॥
 अयं शीर्षेण तपसा मुनिर्धमनिसन्ततः ।
 मां तपोभयमाराध्य ऋषिलोकाद्दुपैति माम् ॥ ९ ॥
 यस्त्वेतत्सृष्टतश्चीर्षां तपो निःश्रेयसं मडत् ।
 कामायाल्पीयसे युञ्ज्याद्भ्रातृलिशः कोऽप्यस्ततः ॥ १० ॥
 यदासौ नियमेऽकल्पो जस्या जातवेपथुः ।
 आत्मन्यग्नीन् समारोप्य मञ्च्येत्तोऽग्निं समाविशेत् ॥ ११ ॥
 यदा कर्मविपाकेषु लोकेषु निरयात्मसु ।
 विरागो जायते सम्यङ् न्यस्ताग्निः प्रज्जैत्ततः ॥ १२ ॥
 षष्ठ्या यथोपदेशं मां दत्त्वा सर्वस्वमृत्विजे ।
 अग्नीन् स्वप्राण आवेश्य निरपेक्षः पश्चिज्जेत् ॥ १३ ॥
 विप्रस्य वै सन्न्यसतो देवा दारादिःपिण्डः ।
 विघ्नान् कुर्वन्त्ययं ङ्यस्मानाङ्गम्यं समियात्परम् ॥ १४ ॥
 विभृयाद्येन्मुनिर्वासः कौपीनाच्छादनं परम् ।
 त्यक्तं न दण्डपात्राभ्यामन्यत्किञ्चिदनापदि ॥ १५ ॥

दृष्टिपूतं न्यसेत्पादं वस्त्रपूतं पिबेज्जलम् ।
 सत्यपूतं वदेद्वायं मनःपूतं समाचरेत् ॥ १६ ॥
 मौनानीडानिलायामा दण्डा वाग्देहयेतसाम् ।
 न ह्येते यस्य सन्त्यङ्ग वेणुभिर्न भवेद्यतिः ॥ १७ ॥
 भिक्षां यतुर्षु वर्णेषु विगर्ह्यान् वर्जयंश्चरेत् ।
 समागारानसङ्कुभांस्तुष्येत्त्वल्भ्येन तावता ॥ १८ ॥
 बलिर्जलाशयं गत्वा तत्रोपस्युश्य वाग्यतः ।
 विभज्य पावितं शेषं भुञ्जताशेषमादृतम् ॥ १९ ॥
 ऐकश्चरेन्मलीमेतां निःसङ्गः संयतेन्द्रियः ।
 आत्मकीड आत्मरत आत्मवान् समदर्शनः ॥ २० ॥
 विविक्तक्षेमशरणो मद्भावाविमलाशयः ।
 आत्मानं चिन्तयेदेकमभेदेन मया मुनिः ॥ २१ ॥
 अन्वीक्षेतात्मनो बन्धं मोक्षं य ज्ञाननिष्ठया ।
 बन्धं षण्द्रियविक्षेपो मोक्ष एषां य संयमः ॥ २२ ॥
 तस्मान्नियम्य षड्गर्गं मद्भावेन यरेन्मुनिः ।
 विरक्तः क्षुद्रकामेभ्यो लब्ध्वाऽऽत्मनि सुषुप्तं भङ्गत् ॥ २३ ॥
 पुरग्रामग्रजान् सार्थान् भिक्षार्थं प्रविशंश्चरेत् ।
 पुण्यदेशसंस्थैलवनाश्रमवतीं मलीम् ॥ २४ ॥
 वानप्रस्थाश्रमपदेष्वभीक्ष्णं भैक्ष्यमाचरेत् ।
 संसिध्यत्याश्रममोहः शुद्धसत्त्वः शिलान्धसा ॥ २५ ॥
 नैतद्भस्तुतया पश्येद्दृश्यमानं विनश्यति ।
 असक्तचित्तो विरमेदिडामुत्र चिकीर्षितात् ॥ २६ ॥
 यदेतदात्मनि जगन्मनोवाक्प्राणसंलतम् ।
 सर्वं मायेति तर्केण स्वस्थस्त्यक्त्वा न तत्स्मरेत् ॥ २७ ॥
 ज्ञाननिष्ठो विरक्तो वा मद्भक्तो वानपेक्षकः ।
 सत्सिद्धानाश्रमांस्त्यक्त्वा यरेदविधिगोचरः ॥ २८ ॥
 बुधो बालकवत्कीडेत्कुशलो जडवच्यरेत् ।

वदेदुन्मत्तवद्विद्वान् गोयर्था नैगमश्चरेत् ॥ २९ ॥
 वेदवाएरतो न स्यान्न पाभाएडी न डैतुकः ।
 शुष्कवाएववाए न कञ्चित्पक्षं समाश्रयेत् ॥ ३० ॥
 नोद्विजेत जनाद्धीरो जनं योद्वेजयेन्न तु ।
 अतिवादांस्तितीक्षेत् नावमन्येत कञ्चन ।
 देडमुद्दिश्य पशुवद्वैरे कुर्यान्न केनचित् ॥ ३१ ॥
 अेक अेव परो ड्यात्मा भूतोष्वात्मन्यवस्थितः ।
 यथेन्दुरुएपात्रेषु भूतान्येकात्मकानि य ॥ ३२ ॥
 अलभ्यवा न विषीदेत काले कालेऽशनं क्वचित् ।
 लभ्यवा न लृष्येद्धृतिमानुभयं दैवतन्त्रितम् ॥ ३३ ॥
 आडारार्थं समीडेत युक्तं तत्प्राणधाराणम् ।
 तत्त्वं विमृश्यते तेन तद्विज्ञाय विमुख्यते ॥ ३४ ॥
 यदृश्योपपन्नान्नमधाश्छेष्ठमुतापरम् ।
 तथा वासस्तथा शय्यां प्राप्तं प्राप्तं भजेन्मुनिः ॥ ३५ ॥
 शौचमायमनं स्नानं न तु योदनया यरेत् ।
 अन्यांश्च नियमाञ्छान्नी यथाडं लीलयेश्चरः ॥ ३६ ॥
 न डि तस्य विकल्पाभ्या या य मद्भीक्षया डता ।
 आदेडान्ताड्वयित्थ्यातिस्ततः सम्पद्यते मया ॥ ३७ ॥
 दुःभोदकेषु कामेषु जातनिर्वेद आत्मवान् ।
 अञ्जिज्ञासितमद्धर्मो गुरुं मुनिमुपप्रजेत् ॥ ३८ ॥
 तावत्परिचरेद्भक्तः श्रद्धावाननसूयकः ।
 यावद्भ्रडम विजानीयान्नामेव गुरुमादृतः ॥ ३९ ॥
 यस्त्वसंयतषड्वर्गः प्रयाएडेन्द्रियसारथिः ।
 ज्ञानवैराग्यरडितस्त्रिदण्डमुपज्जवति ॥ ४० ॥
 सुरानात्मानमात्मस्थं निहृते मां य धर्मड ।
 अविपकवकषायोऽस्मादमुष्माय्य विडीयते ॥ ४१ ॥
 भिक्षोर्धर्मः शमोऽडिसा तप ँक्षा वनौकसः ।
 गुडिणो भूतरक्षेजया द्विजस्याचार्यसेवनम् ॥ ४२ ॥

ब्रह्मथर्यं तपः शौचं सन्तोषो भूतसौहृदम् ।
 गृहस्थस्याप्युतौ गन्तुः सर्वेषां मद्गुपासनम् ॥ ४३ ॥
 षति मां यः स्वधर्मेण भजेन्नित्यमनन्यभाक् ।
 सर्वभूतेषु मद्भावो मद्भक्तिं विन्दते दृढाम् ॥ ४४ ॥
 भक्त्योद्भवानपायिन्या सर्वलोकमलेश्वरम् ।
 सर्वोत्पत्त्यप्ययं ब्रह्म कारणं मोपयाति सः ॥ ४५ ॥
 षति स्वधर्मनिर्णोक्तसत्त्वो निर्ज्ञातमद्गतिः ।
 ज्ञानविज्ञानसम्पन्नो न यिरात्समुपैति माम् ॥ ४६ ॥
 वार्णाश्रमवतां धर्म एष आचारलक्षणः ।
 स एव मद्भक्तियुतो निःश्रेयसकरः परः ॥ ४७ ॥
 अेतत्तेऽभिहितं साधो भवान् पृच्छति यथ्य माम् ।
 यथा स्वधर्मसंयुक्तो भक्तो मां समियात्परम् ॥ ४८ ॥
 षति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संडितायां अेकादशस्कन्धे अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकोनविंशोऽध्यायः - १९ ॥

श्रीभगवानुवाच
 यो विद्याश्रुतसम्पन्नः आत्मवान् नानुमानिकः ।
 मायामात्रमिदं ज्ञात्वा ज्ञानं य मयि सन्न्यसेत् ॥ १ ॥
 ज्ञानिनस्त्वलभेवेषः स्वार्थो ढेतुश्च सम्मतः ।
 स्वर्गश्चैवापवर्गश्च नान्योऽर्थो मद्गते प्रियः ॥ २ ॥
 ज्ञानविज्ञानसंशिक्षाः पदं श्रेष्ठं विदुर्मम ।
 ज्ञानी प्रियतमोऽतो मे ज्ञानेनासौ बिभर्ति माम् ॥ ३ ॥
 तपस्तीर्थं जपो दानं पवित्राणीतराणि य ।

नालं कुर्वन्ति तां सिद्धिं या ज्ञानकलया कृता ॥ ४ ॥

तस्माज्ज्ञानेन सलितं ज्ञात्वा स्वात्मानमुद्धव ।
ज्ञानविज्ञानसम्पन्नो भज मां भक्तिभावतः ॥ ५ ॥

ज्ञानविज्ञानयज्ञेन मामिष्ट्वाऽऽत्मानमात्मनि ।
सर्वयज्ञपतिं मां वै संसिद्धिं मुनयोऽगमन् ॥ ६ ॥

त्वय्युद्धवाश्रयति यस्त्रिविधो विकारो
मायान्तरापतति नाद्यपवर्गयोर्यत् ।
जन्माद्योऽस्य यदमी तव तस्य डिं स्यु-
राधन्तयोर्यदसतोऽस्ति तदेव मध्ये ॥ ७ ॥

उद्धव उवाच
ज्ञानं विशुद्धं विपुलं यथैत-
द्वैराग्यविज्ञानयुतं पुराणम् ।
आख्यालि विश्वेश्वर विश्वमूर्ते
त्वद्भक्तियोगं य मद्धिमृग्यम् ॥ ८ ॥

तापत्रयेणाभिहतस्य घोरे
सन्तप्यमानस्य भवाध्वनीश ।
पश्यामि नान्यच्छरणं तवाङ्घ्रि-
द्वन्द्वतपत्रादमृताभिवर्षात् ॥ ९ ॥

दष्टं जनं सम्पतितं बिलेऽस्मिन्
कालाहिना क्षुद्रसुप्नोरुतर्षम् ।
समुद्धरैनं कृपयाऽऽपवर्ग्यै-
र्वयोभिरासिञ्च्य मडानुभाव ॥ १० ॥

श्रीभगवानुवाच
एत्थमेतत्पुरा राजा भीष्मं धर्मभृतां वरम् ।
अजातशत्रुः पप्रच्छ सर्वेषां नोऽनुशृण्वताम् ॥ ११ ॥

निवृत्ते भारते युद्धे सुदुन्निधनबिह्वलः ।
श्रुत्वा धर्मान् बडून् पश्चान्मोक्षधर्मानपृच्छत ॥ १२ ॥

तानलं तेऽभिधास्यामि देवप्रतमुष्पाश्रुतान् ।
ज्ञानवैराग्यविज्ञानश्रद्धाभक्त्युपबृढितान् ॥ १३ ॥

नवैकादशपञ्चत्रीन् भावान् भूतेषु येन वै ।
 षक्षेताथैकमप्येषु तज्ज्ञानं मम निश्चितम् ॥ १४ ॥
 अेतदेव छि विज्ञानं न तथैकेन येन यत् ।
 स्थित्युत्पत्त्याप्ययान् पश्येद्भावानां त्रिगुणात्मनाम् ॥ १५ ॥
 आदावन्ते य मध्ये य सृज्यात्सृज्यं यदन्वियात् ।
 पुनस्तत्प्रतिसङ्कामे यच्छिष्येत तदेव सत् ॥ १६ ॥
 श्रुतिः प्रत्यक्षमैतिल्यमनुमानं यतुष्टयम् ।
 प्रमाणेष्वनवस्थानाद्धिक्त्वात्स विरज्यते ॥ १७ ॥
 कर्मणां परिणामित्वादाविरिञ्च्यादमङ्गलम् ।
 विपश्चिन्नश्चरं पश्येददृष्टमपि दृष्टवत् ॥ १८ ॥
 भक्तियोगः पुरैवोक्तः प्रीयमाणाय तेऽनघ ।
 पुनश्च कथयिष्यामि मद्भक्तेः कारुणं परम् ॥ १९ ॥
 श्रद्धामृतकथायां मे शश्वन्मदनुकीर्तनम् ।
 परिनिष्ठा य पूजायां स्तुतिभिः स्तवनं मम ॥ २० ॥
 आदरः परिचर्यायां सर्वानुगैरभिवन्दनम् ।
 मद्भक्तपूजाभ्यधिका सर्वभूतेषु मन्मतिः ॥ २१ ॥
 मद्दर्थेष्वङ्ग येष्टा य वयसा मद्गुणैरङ्गम् ।
 मय्यर्पणं य मनसः सर्वकामविवर्जनम् ॥ २२ ॥
 मद्दर्थेऽर्थपरित्यागो भोगस्य य सुभस्य य ।
 षष्टं दत्तं भुतं जप्तं मद्दर्थं यद्भ्रतं तपः ॥ २३ ॥
 अेवं धर्मैर्भूष्याणामुद्धवात्मनिवेदिनाम् ।
 मयि सञ्जायते भक्तिः कोऽन्योऽर्थोऽस्यावशिष्यते ॥ २४ ॥
 यदात्मन्यर्पितं चित्तं शान्तं सत्वोपभृष्टितम् ।
 धर्मं ज्ञानं सर्वैराग्यमैश्वर्यं याभिपद्यते ॥ २५ ॥
 यदर्पितं तद्धिक्त्वेषु षण्द्रैः परिधावति ।
 रजस्वलं चासन्निष्ठं चित्तं विद्धि विपर्ययम् ॥ २६ ॥
 धर्मो मद्भक्तिः कुत्रोक्तो ज्ञानं यैकात्म्यदर्शनम् ।
 गुणेष्वसङ्गो वैराग्यमैश्वर्यं याणिमादयः ॥ २७ ॥

ઉદ્ધવ ઉવાચ

યમઃ કતિ વિધઃ પ્રોક્તો નિયમો વારિકર્શન ।

કઃ શમઃ કો દમઃ કૃષ્ણ કા તિતિક્ષા ધૃતિઃ પ્રભો ॥ ૨૮ ॥

કિં દાનં કિં તપઃ શૌર્યં કિં સત્યમૃતમુચ્યતે ।

કસ્ત્યાગઃ કિં ધનં ચેષ્ટે કો યજ્ઞઃ કા ચ દક્ષિણા ॥ ૨૯ ॥

પુંસઃ કિંસ્વિદ્ભલં શ્રીમન્ ભગો લાભશ્ચ કેશવ ।

કા વિદ્યા ઢ્રીઃ પરા કા શ્રીઃ કિં સુખં દુઃખમેવ ચ ॥ ૩૦ ॥

કઃ પર્ણિતઃ કશ્ચ મૂર્ખઃ કઃ પન્થા ઉત્પથશ્ચ કઃ ।

કઃ સ્વર્ગો નરકઃ કઃ સ્વિત્કો બન્ધુરુત કિં ગૃહમ્ ॥ ૩૧ ॥

ક આઢ્યઃ કો દરિદ્રો વા કૃપણઃ કઃ ક ઈશ્વરઃ ।

એતાન્ પ્રશ્નાન્ મમ બ્રૂહિ વિપરીતાંશ્ચ સત્યતે ॥ ૩૨ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ

અહિંસા સત્યમસ્તેયમસડ્ગો ઢ્રીરસગ્ચયઃ ।

આસ્તિક્યં બ્રહ્મચર્યં ચ મૌનં સ્થૈર્યં ક્ષમાભયમ્ ॥ ૩૩ ॥

શૌચ્યં જપસ્તપો હોમઃ શ્રદ્ધાડડતિથ્યં મદર્યનમ્ ।

તીર્થાટનં પરાચ્ચેહા તુષ્ટિરાચાર્યસેવનમ્ ॥ ૩૪ ॥

એતે યમાઃ સનિયમા ઉભયોર્દ્વાદશ સ્મૃતાઃ ।

પુંસામુપાસિતાસ્તાત યથાકામં દુહન્તિ હિ ॥ ૩૫ ॥

શમો મન્નિષ્ઠતા બુદ્ધેર્દમ ઇન્દ્રિયસંયમઃ ।

તિતિક્ષા દુઃખસમ્મર્ષો જિહ્વોપસ્થજયો ધૃતિઃ ॥ ૩૬ ॥

દણ્ડન્યાસઃ પરં દાનં કામત્યાગસ્તપઃ સ્મૃતમ્ ।

સ્વભાવવિજયઃ શૌર્યં સત્યં ચ સમદર્શનમ્ ॥ ૩૭ ॥

ઋતં ચ સૂનૃતા વાણી કવિભિઃ પરિકીર્તિતા ।

કર્મસ્વસડ્ગમઃ શૌચ્યં ત્યાગઃ સન્્યાસ ઉચ્યતે ॥ ૩૮ ॥

ધર્મ ઇષ્ટે ધનં નૃણાં યજ્ઞોડહં ભગવત્તમઃ ।

દક્ષિણા જ્ઞાનસન્દેશઃ પ્રાણાયામઃ પરં બલમ્ ॥ ૩૯ ॥

ભગો મ ઐશ્વરો ભાવો લાભો મદ્ભક્તિરુત્તમઃ ।

विधाऽऽत्मनि भिदाभाधो जुगुप्सा ङ्गीरकर्मसु ॥ ४० ॥

श्रीर्गुणानैरपेक्षयाधाः सुभ्रं द्रुभसुभ्रात्ययः ।
द्रुभं कामसुभापेक्षा पण्डितो बन्धमोक्षवित् ॥ ४१ ॥

भूर्भो देहाद्यं बुद्धिः पन्था मन्निगमः स्मृतः ।
उत्पथश्चित्तविक्षेपः स्वर्गः सत्त्वगुणोदयः ॥ ४२ ॥

नरकस्तम उन्नाडो बन्धुर्गुरुलं सभे ।
गृहं शरीरं मानुष्यं गुणान्दयो ज्याज्य उच्यते ॥ ४३ ॥

दरिद्रो यस्त्वसन्तुष्टः कृपणो योऽजितेन्द्रियः ।
गुणेष्वसक्तधीरीशो गुणसङ्गो विपर्ययः ॥ ४४ ॥

अेत उद्धव ते प्रश्नाः सर्वे साधु निरूपिताः ।
किं वर्णितेन बहुना लक्षाणं गुणदोषयोः ।
गुणदोषदृशिर्दोषो गुणस्तूभयवर्जितः ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां अकादशस्कन्धे अेकीनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ विंशोऽध्यायः - २० ॥

उद्धव उवाच

विधिश्च प्रतिषेधश्च निगमो ङीश्वरस्य ते ।
अवेक्षतेऽरविन्दाक्ष गुणं दोषं च कर्मणाम् ॥ १ ॥

वार्णाश्रमविकल्पं च प्रतिलोमानुलोमजम् ।
द्रव्यदेशवयःकालान् स्वर्गं नरकमेव च ॥ २ ॥

गुणदोषभिदा दृष्टिमन्तरेण वयस्तव ।
निःश्रेयसं कथं नृणां निषेधविधिलक्षणम् ॥ ३ ॥

पितृदेवमनुष्याणां वेदश्चाक्षुस्तवेश्वर ।
श्रेयस्त्वनुपलब्धेऽर्थे साध्यसाधनयोरपि ॥ ४ ॥

ગુણદોષભિદાદૃષ્ટિર્નિગમાત્તે ન હિ સ્વતઃ ।
નિગમેનાપવાદશ્ચ ભિદાયા ઇતિ હ ભ્રમઃ ॥ ૫ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ
યોગાસ્ત્રયો મયા પ્રોક્તા નૃણાં શ્રેયોવિધિત્સયા ।
જ્ઞાનં કર્મ ચ ભક્તિશ્ચ નોપાયોડન્યોડસ્તિ કુત્રચિત્ ॥ ૬ ॥

નિર્વિણ્ણાનાં જ્ઞાનયોગો ન્યાસિનામિહ કર્મસુ ।
તેષ્વનિર્વિણ્ણચિત્તાનાં કર્મયોગસ્તુ કામિનામ્ ॥ ૭ ॥

યદૃચ્છયા મત્કથાદૌ જાતશ્રદ્ધસ્તુ યઃ પુમાન્ ।
ન નિર્વિણ્ણો નાતિસક્તો ભક્તિયોગોડસ્ય સિદ્ધિદઃ ॥ ૮ ॥

તાવત્કર્માણિ કુર્વાત ન નિર્વિદ્યેત યાવતા ।
મત્કથાશ્રવણાદૌ વા શ્રદ્ધા યાવન્ન જાયતે ॥ ૯ ॥

સ્વધર્મસ્થો યજન્ યજ્ઞૈરનાશીઃ કામ ઉદ્ધવ ।
ન યાતિ સ્વર્ગનરકૌ યદ્યન્યન્ન સમાચરેત્ ॥ ૧૦ ॥

અસ્મિંલ્લોકે વર્તમાનઃ સ્વધર્મસ્થોડનઘઃ શુચિઃ ।
જ્ઞાનં વિશુદ્ધમાપ્નોતિ મદ્ભક્તિં વા યદૃચ્છયા ॥ ૧૧ ॥

સ્વર્ગિણોડપ્યેતમિચ્છન્તિ લોકં નિરચિણસ્તથા ।
સાધકં જ્ઞાનભક્તિભ્યામુભયં તદસાધકમ્ ॥ ૧૨ ॥

ન નરઃ સ્વર્ગતિં કાઙ્કેન્નારકીં વા વિચક્ષણઃ ।
નેમં લોકં ચ કાઙ્કેત દેહાવેશાત્પ્રમાદતિ ॥ ૧૩ ॥

એતદ્વિદ્વાન્ પુરા મૃત્યોરભવાય ઘટેત સઃ ।
અપ્રમત્ત ઇદં જ્ઞાત્વા મર્ત્યમપ્યર્થસિદ્ધિદમ્ ॥ ૧૪ ॥

છિદ્યમાનં યમૈરેતૈઃ કૃતનીડં વનસ્પતિમ્ ।
ખગઃ સ્વકેતમુત્સૃજ્ય ક્ષેમં યાતિ હ્યલમ્પટઃ ॥ ૧૫ ॥

અહોરાત્રૈશ્ચિદ્યમાનં બુદ્ધ્વાડડયુર્ભયવેપથુઃ ।
મુક્તસડ્ગઃ પરં બુદ્ધ્વા નિરીહ ઉપશામ્યતિ ॥ ૧૬ ॥

નૃદેહમાદ્યં સુલભં સુદુર્લભં
પ્લવં સુકલ્પં ગુરુકર્ણધારમ્ ।

मथानुकूलेन नभस्वतेरितं
पुमान् भवाब्धिं न तरेत्स आत्मदा ॥ १७ ॥
यदाऽऽरम्भेषु निर्विण्णो विरक्तः संयतेन्द्रियः ।
अव्यासेनात्मनो योगी धारयेद्यत्नं मनः ॥ १८ ॥
धार्यमाणं मनो यद्धि ब्राम्यदाश्चनवस्थितम् ।
अतन्द्रितोऽनुरोधेन मार्गोणात्मवशं नयेत् ॥ १९ ॥
मनोगतिं न विसृजेज्जितप्राणो जितेन्द्रियः ।
सत्त्वसम्पन्नया बुद्ध्या मन आत्मवशं नयेत् ॥ २० ॥
शेष वै परमो योगो मनसः सङ्गलः स्मृतः ।
दृढयज्ञात्वमन्विश्यन् दम्यस्येवार्वतो मुहुः ॥ २१ ॥
साङ्ग्येन सर्वभावानां प्रतिलोमानुलोमतः ।
भवाप्ययावनुध्यायेन्मनो यावत्प्रसीदति ॥ २२ ॥
निर्विण्णस्य विरक्तस्य पुरुषस्योक्तवेदिनः ।
मनस्त्यजति दौरात्म्यं चिन्तितस्थानुचिन्तया ॥ २३ ॥
यमादिभिर्योगपथैरान्वीक्षिक्या य विधया ।
ममार्योपासनाभिर्वा नान्यैर्योग्यं स्मरेन्मनः ॥ २४ ॥
यद्दि कुर्यात्प्रमादेन योगी कर्म विगर्हितम् ।
योगेनैव दडेदंढो नान्यत्तत्र कदाचन ॥ २५ ॥
स्वे स्वेऽधिकारे या निष्ठा स गुणः परिकीर्तितः ।
कर्मणां जात्यशुद्धानामनेन नियमः कृतः ।
गुणदोषविधानेन सङ्गानां त्याजनेच्छया ॥ २६ ॥
जातश्रद्धो मत्कथासु निर्विण्णः सर्वकर्मसु ।
वेददुःभात्मकान् कामान् परित्यागेऽप्यनीश्वरः ॥ २७ ॥
ततो भजेत मां प्रीतः श्रद्धालुर्दृढनिश्चयः ।
शुषमाशुश्च तान् कामान् दुःखोदकांश्च गर्हयन् ॥ २८ ॥
प्रोक्तेन भक्तियोगेन भजतो मासङ्गमुनेः ।
कामा दृढय्या नश्यन्ति सर्वे मयि दृढि स्थिते ॥ २९ ॥
भिद्यते दृढयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

ક્ષીયન્તે ચાસ્ય કર્માણિ મયિ દૃષ્ટેડપ્પિલાત્મનિ ॥ ૩૦ ॥

તસ્માન્મદ્ભક્તિયુક્તસ્ય યોગિનો વૈ મદાત્મનઃ ।

ન જ્ઞાનં ન ચ વૈરાગ્યં પ્રાયઃ શ્રેયો ભવેદિહ ॥ ૩૧ ॥

યત્કર્માભિર્યત્તપસા જ્ઞાનવૈરાગ્યતશ્ચ યત્ ।

યોગેન દાનધર્મેણ શ્રેયોભિરિતરૈરપિ ॥ ૩૨ ॥

સર્વં મદ્ભક્તિયોગેન મદ્ભક્તો લભતેડગ્જસા ।

સ્વર્ગાપવર્ગં મધ્દામ કથય્ચિદાદિ વાગ્છતિ ॥ ૩૩ ॥

ન કિચ્ચિત્સાધવો ધીરા ભક્તા હ્યેકાન્તિનો મમ ।

વાગ્છન્ત્યપિ મયા દત્તં કૈવલ્યમપુનર્ભવમ્ ॥ ૩૪ ॥

નૈરપેક્ષ્યં પરં પ્રાહુર્નિઃશ્રેયસમનલ્પકમ્ ।

તસ્માન્નિરાશિષો ભક્તિર્નિરપેક્ષસ્ય મે ભવેત્ ॥ ૩૫ ॥

ન મય્યેકાન્તભક્તાનાં ગુણદોષોદ્ભવા ગુણાઃ ।

સાધૂનાં સમચિત્તાનાં બુદ્ધેઃ પરમુપેયુષામ્ ॥ ૩૬ ॥

એવમેતાન્ મયાડડદિષ્ટાનનુતિષ્ઠન્તિ મે પથઃ ।

ક્ષેમં વિન્દન્તિ મત્સ્થાનં યદ્બ્રહ્મ પરમં વિદુઃ ॥ ૩૭ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્થાં

સંહિતાયાં એકાદશસ્કન્ધે વિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૨૦ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકવિંશોડધ્યાયઃ - ૨૧ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ

ય એતાન્ મત્પથો હિત્વા ભક્તિજ્ઞાનક્રિયાત્મકાન્ ।

ક્ષુદ્રાન્ કામાંશ્ચલૈઃ પ્રાણૈર્જુષન્તઃ સંસરન્તિ તે ॥ ૧ ॥

સ્વે સ્વેડધિકારે યા નિષ્ઠા સ ગુણઃ પરિકીર્તિતઃ ।

વિપર્યયસ્તુ દોષઃ સ્યાદુભયોરેષ નિશ્ચયઃ ॥ ૨ ॥

शुद्ध्यशुद्धी विधीयेते समानेष्वपि वस्तुषु ।
 द्रव्यस्य विचिकित्सार्थं गुणदोषौ शुभाशुभौ ॥ ३ ॥
 धर्मार्थं व्यवहारार्थं यात्रार्थमिति यानघ ।
 दर्शितोऽयं मयाऽऽचारो धर्ममुद्भूतं धुम् ॥ ४ ॥
 भूम्यम्बुवज्ज्यनिलाकाशा भूतानां पञ्चधातवः ।
 आब्रह्मस्थावरादीनां शारीरा आत्मसंयुताः ॥ ५ ॥
 वेदेन नाम रूपाणि विषमाणि समेष्वपि ।
 धातुषूद्धव कलयन्त अतेषां स्वार्थसिद्धये ॥ ६ ॥
 देशकालादिभावानां वस्तूनां मम सत्तम ।
 गुणदोषौ विधीयेते नियमार्थं हि कर्मणाम् ॥ ७ ॥
 अकृषणसारो देशानामब्रह्मण्योऽशुचिर्भवित् ।
 कृषणसारोऽप्यसौवीरकीकटासंस्कृतेरिणाम् ॥ ८ ॥
 कर्मण्यो गुणवान् कालो द्रव्यतः स्वत एव वा ।
 यतो निवर्तते कर्म स दोषोऽकर्मकः स्मृतः ॥ ९ ॥
 द्रव्यस्य शुद्ध्यशुद्धी य द्रव्येण वयनेन य ।
 संस्कारेणैव कालेन महत्वाल्पतयाथ वा ॥ १० ॥
 शक्त्याशक्त्याथ वा बुद्ध्या समृद्ध्या य यदात्मने ।
 अघं कुर्वन्ति हि यथा देशावस्थानुसारतः ॥ ११ ॥
 धान्यदार्वास्थितन्तूनां रसतैजस्यर्मणाम् ।
 कालवाय्वग्निमृत्तोर्यैः पार्थिवानां युतायुतैः ॥ १२ ॥
 अमेध्यलिप्तं यद्येन गन्धलेपं व्यपोहति ।
 भजते प्रकृतिं तस्य तच्छौचं तावद्विष्यते ॥ १३ ॥
 स्नानदानतपोऽवस्था वीर्यसंस्कारकर्मभिः ।
 मत्स्मृत्या यात्मनः शौचं शुद्धः कर्माचरेद्द्विजः ॥ १४ ॥
 मन्त्रस्य य परिज्ञानं कर्मशुद्धिर्मदर्पणाम् ।
 धर्मः सम्पद्यते षड्भिरधर्मस्तु विपर्ययः ॥ १५ ॥
 क्वचिद्गुणोऽपि दोषः स्याद्दोषोऽपि विधिना गुणः ।
 गुणदोषार्थनियमस्तद्भिदामेव बाधते ॥ १६ ॥

समानकर्माचरणं पतितानां न पातकम् ।
औत्पत्तिको गुणः सङ्गो न शयानः पतत्यधः ॥ १७ ॥
यतो यतो निवर्तेत विमुच्येत ततस्ततः ।
अेष धर्मो नृणां क्षेमः शोकमोहभयापहः ॥ १८ ॥
विषयेषु गुणाध्यासात्पुंसः सङ्गस्ततो भवेत् ।
सङ्गात्तत्र भवेत्कामः कामादेव कविर्नृणाम् ॥ १९ ॥
कलेर्दुर्विषयः क्रोधस्तमस्तमनुवर्तते ।
तमसा ग्रस्यते पुंसश्चेतना व्यापिनी द्रुतम् ॥ २० ॥
तथा विरहितः साधो जन्तुः शून्याय कल्पते ।
ततोऽस्य स्वार्थविभ्रंशो मूर्च्छितस्य मृतस्य च ॥ २१ ॥
विषयाभिनिवेशेन नात्मानं वेद नापरम् ।
वृक्षज्विकया ज्वन् व्यर्थं भस्त्रेव यः श्वसन् ॥ २२ ॥
इलश्रुतिरियं नृणां न श्रेयो रोयनं परम् ।
श्रेयो विवक्षया प्रोक्तं यथा भैषज्यरोयनम् ॥ २३ ॥
उत्पत्त्यैव हि कामेषु प्राणेषु स्वजनेषु च ।
आसक्तमनसो मर्त्या आत्मनोऽनर्थहेतुषु ॥ २४ ॥
न तानविदुषः स्वार्थं भ्राम्यतो वृजिनाध्वनि ।
कथं युञ्ज्यात्पुनस्तेषु तांस्तमो विशतो बुधः ॥ २५ ॥
अेवं व्यवसितं केचिदविज्ञाय कुबुद्धयः ।
इलश्रुतिं कुसुमितां न वेदज्ञा वदन्ति हि ॥ २६ ॥
कामिनः कृपणा लुब्धाः पुष्पेषु इलबुद्धयः ।
अग्निमुग्धा धूमतान्ताः स्वं लोकं न विदन्ति ते ॥ २७ ॥
न ते मामङ्ग जानन्ति हृदिस्थं य षट् यतः ।
उक्थशस्त्रा ङ्यसुतृपो यथा नीलारयक्षुषः ॥ २८ ॥
ते मे मतमविज्ञाय परोक्षं विषयात्मकाः ।
हिसायां यद्वि रागः स्याद्यज्ञ अेव न योदना ॥ २९ ॥
हिसाविडारा ङ्यालब्धैः पशुभिः स्वसुप्नेच्छया ।

यजन्ते देवता यज्ञैः पितृभूतपतीन् षलाः ॥ ३० ॥
 स्वप्नोपमममुं लोकमसन्तं श्रवणप्रियम् ।
 आशिषो ष्टुद सङ्गुल्य त्यजन्त्यर्थांन् यथा वशिष्ठ ॥ ३१ ॥
 रजःसत्त्वतमोनिष्ठा रजःसत्त्वतमोजुषः ।
 उपासत ष्ण्ड्रमुष्यान् देवादीन् यथैव माम् ॥ ३२ ॥
 षष्ठ्येऽ देवता यज्ञैर्गत्वा रंस्यामडे द्विवि ।
 तस्यान्त ष्ण्ड भूयास्म मलाशाला मलाङ्गुलाः ॥ ३३ ॥
 अेवं पुष्पितया वाया व्याक्षिप्तमनसां नृणांम् ।
 मानिनां यातिस्तब्धानां मद्रार्तापि न रोयते ॥ ३४ ॥
 वेदा ब्रह्मात्मविषयास्त्रिकाण्डविषया षमे ।
 परोक्षवादा ऋषयः परोक्षं मम य प्रियम् ॥ ३५ ॥
 शब्दब्रह्म सुदुर्बोधं प्राणैन्द्रियमनोभयम् ।
 अनन्तपारं गभीरं दुर्विगाढ्यं समुद्रवत् ॥ ३६ ॥
 मयोपबृडितं भूम्ना ब्रह्मणानन्तशक्तिना ।
 भूतेषु षोषरूपेण बिशेषूर्णैव लक्ष्यते ॥ ३७ ॥
 यथोर्णानाभिर्दृष्टयादूर्णामुद्रमते मुपात् ।
 आकाशाद्दोषवान् प्राणो मनसा स्पर्शरूपिणा ॥ ३८ ॥
 ष्ण्डोमयोऽमृतमयः सलस्रपदवीं प्रभुः ।
 ओङ्काराद्व्यञ्जितस्पर्शस्वरोष्मान्तस्थभूषिताम् ॥ ३९ ॥
 विचित्रभाषापिततां ष्ण्डोभिश्चतुरन्तरैः ।
 अनन्तपारां बृलतीं सृजत्याक्षिपते स्वयम् ॥ ४० ॥
 गायत्र्युष्णिगनुष्टुप् य बृलती पङ्क्तिरेव य ।
 त्रिष्टुब्जगत्यतिष्ण्डो ष्यत्यष्ट्यतिजगद्विराट् ॥ ४१ ॥
 किं विधत्ते किमायष्टे किमनूद्य विकल्पयेत् ।
 षत्यस्या ष्टयं लोके नान्यो मद्देव कश्चन ॥ ४२ ॥
 मां विधत्तेऽभिधत्ते मां विकल्प्यापोष्यते त्वलम् ।
 अेतावान् सर्ववेदार्थः शब्द आस्थाय मां भिदाम् ।
 मायामात्रमनूधान्ते प्रतिषिध्य प्रसीदति ॥ ४३ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
સંહિતાયાં એકાદશસ્કન્ધે એકવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૧ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ દ્વાવિંશોઽધ્યાયઃ - ૨૨ ॥

ઉદ્ધવ ઉવાચ

કતિ તત્ત્વાનિ વિશ્વેશ સડ્ધ્યાતાન્યૃષિભિઃ પ્રભો ।
નવૈકાદશ પગ્ચ ત્રીણ્યાત્ય ત્વમિહ શુશ્રુમ ॥ ૧ ॥

કેચિત્ષડ્વિંશતિં પ્રાહુરપરે પગ્ચવિંશતિમ્ ।
સમૈકે નવ ષટ્કેચિચ્ચત્વાર્યૈકાદશાપરે ।
કેચિત્સામદશ પ્રાહુઃ ષોડશૈકે ત્રયોદશ ॥ ૨ ॥

એતાવત્ત્વં હિ સડ્ધ્યાનામૃષયો ચદ્ધિવક્ષયા ।
ગાયન્તિ પૃથગાયુષ્મન્નિદં નો વક્તુમર્હસિ ॥ ૩ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ

યુક્તં ચ સન્તિ સર્વત્ર ભાષન્તે બ્રાહ્મણા યથા ।
માયાં મદીયામુદ્ગૃહ્ય વદતાં હિં નુ દુર્ઘટમ્ ॥ ૪ ॥

નૈતદેવં યથાત્ય ત્વં યદહં વચ્મિ તત્તથા ।
એવં વિવદતાં હેતું શક્તયો મે દુરત્યયાઃ ॥ ૫ ॥

યાસાં વ્યતિકરાદાસીદ્ધિકલ્પો વદતાં પદમ્ ।
પ્રાપ્તે શમદમેઽપ્યેતિ વાદસ્તમનુશામ્યતિ ॥ ૬ ॥

પરસ્પરાનુપ્રવેશાત્તત્ત્વાનાં પુરુષર્ષભ ।
પૌર્વાપર્યપ્રસડ્ધ્યાનં યથા વક્તુર્વિવક્ષિતમ્ ॥ ૭ ॥

એકસ્મિન્નપિ દૃશ્યન્તે પ્રવિષ્ટાનીતરાણિ ચ ।
પૂર્વસ્મિન્ વા પરસ્મિન્ વા તત્ત્વે તત્ત્વાનિ સર્વશઃ ॥ ૮ ॥

પૌર્વાપર્યમતોઽમીષાં પ્રસડ્ધ્યાનમભીષ્સતામ્ ।

यथा विविक्तं यद्भङ्गं गृहीमो युक्तिसम्भवात् ॥ ८ ॥
 अनाद्यविधायुक्तस्य पुरुषस्यात्मवेदनम् ।
 स्वतो न सम्भवादन्यस्तत्त्वज्ञो ज्ञानदो भवेत् ॥ १० ॥
 पुरुषेश्वरयोस्त्र न वैलक्षण्यमाएवपि ।
 तदन्यकल्पनापार्था ज्ञानं च प्रकृतेर्गुणः ॥ ११ ॥
 प्रकृतिर्गुणसाम्यं वै प्रकृतेर्नात्मनो गुणाः ।
 सत्त्वं रजस्तम इति स्थित्युत्पत्त्यन्तछेतवः ॥ १२ ॥
 सत्त्वं ज्ञानं रजः कर्म तमोऽज्ञानमिहोच्यते ।
 गुणव्यतिकरः कालः स्वभावः सूत्रमेव च ॥ १३ ॥
 पुरुषः प्रकृतिर्व्यक्तमलङ्कारो नभोऽनिलः ।
 ज्योतिरापः क्षितिरिति तत्त्वान्युक्तानि मे नव ॥ १४ ॥
 श्रोत्रं त्वग्दर्शनं घ्राणो जिह्वेति ज्ञानशक्तयः ।
 वाक्पाण्युपस्थपाय्वङ्घ्रिः कर्माण्यङ्गोभयं मनः ॥ १५ ॥
 शब्दः स्पर्शो रसो गन्धो रूपं येत्यर्थजातयः ।
 गत्युक्त्युत्सर्गाशिल्पानि कर्मायतनसिद्धयः ॥ १६ ॥
 सर्गादौ प्रकृतिर्ह्यस्य कार्यकारणरूपिणी ।
 सत्त्वादिभिर्गुणैर्धत्ते पुरुषोऽव्यक्त ईक्षते ॥ १७ ॥
 व्यक्ताद्यो विकुर्वाणा धातवः पुरुषेक्षया ।
 लब्धवीर्याः सृजन्याण्डं संडताः प्रकृतेर्भलात् ॥ १८ ॥
 समैव धातव इति तत्रार्थाः पञ्च भादयः ।
 ज्ञानमात्मोभयाधारस्ततो दृढेन्द्रियासवः ॥ १९ ॥
 षडित्यत्रापि भूतानि पञ्च षष्ठः परः पुमान् ।
 तैर्युक्त आत्मसम्भूतैः सृष्ट्वेदं समुपाविशत् ॥ २० ॥
 यत्वार्येवेति तत्रापि तेज आपोऽन्नमात्मनः ।
 जातानि तैरिदं जातं जन्मावयविनः भुवु ॥ २१ ॥
 सङ्ख्याने समदशके भूतमात्रेन्द्रियाणि च ।
 पञ्च पञ्चैकमनसा आत्मा समदशः स्मृतः ॥ २२ ॥

तद्भ्रष्टोऽशसङ्ख्याने आत्मैव मन उच्यते ।
भूतेन्द्रियाणि पञ्चैव मन आत्मा त्रयोदश ॥ २३ ॥

अकादशत्व आत्मासौ मडाभूतेन्द्रियाणि य ।
अष्टौ प्रकृतयश्चैव पुरुषश्च नवेत्यथ ॥ २४ ॥

एति नानाप्रसङ्ख्यानं तत्त्वानामृषिभिः कृतम् ।
सर्वं न्याय्यं युक्तिमत्वाद्भिदृष्ट्वा किमशोभनम् ॥ २५ ॥

उद्धव उवाच

प्रकृतिः पुरुषश्चोभौ यद्यथात्मविलक्षणौ ।
अन्योन्यापाश्रयात्कृषण दृश्यते न भिदा तयोः ।
प्रकृतौ लक्ष्यते ज्यात्मा प्रकृतिश्च तथाऽऽत्मनि ॥ २६ ॥

अेवं मे पुण्डरीकाक्ष मडान्तं संशयं हृदि ।
छेत्तुमर्हसि सर्वज्ञा वयोभिर्नयनैपुणैः ॥ २७ ॥

त्वत्तो ज्ञानं छि ज्ञानानां प्रमोषस्तेऽत्र शक्तितः ।
त्वमेव ज्यात्ममायाया गति वेत्य न यापरः ॥ २८ ॥

श्रीभगवानुवाच

प्रकृतिः पुरुषश्चेति विकल्पः पुरुषर्षभ ।
अेष वैकारिकः सर्गो गुणव्यतिकरात्मकः ॥ २९ ॥

ममाङ्ग मायागुणमय्यनेकधा
विकल्पबुद्धीश्च गुणैर्विधत्ते ।
वैकारिकस्त्रिविधोऽध्यात्ममेक-
मथाधिदैवमधिभूतमन्यत् ॥ ३० ॥

दृग् रूपमार्कं वपुरत्र रन्ध्रे
परस्परं सिध्यति यः स्वतः भे ।
आत्मा यदेषामपरो य आद्यः
स्वयानुभूत्याभिलसिद्धसिद्धिः ।
अेवं त्वगादि श्रवणादि यक्षु-
र्जिह्वादि नासादि य चित्तयुक्तम् ॥ ३१ ॥

योऽसौ गुणक्षोभकृतो विकारः
प्रधानमूलाभूतः प्रसूतः ।

अडं त्रिवृन्भोडविकल्पडेतु-

वैकारिकस्तामस औन्द्रियश्च ॥ ३२ ॥

आत्मा परिज्ञानमथो विवादो

उद्यस्तीति नास्तीति बिदार्थनिष्ठः ।

व्यर्थोऽपि नैवोपरमेत पुंसां

मत्तः परावृत्तधियां स्वलोकात् ॥ ३३ ॥

उद्धव उवाच

त्वत्तः परावृत्तधियः स्वकृतैः कर्मभिः प्रभो ।

उभ्यावयान् यथा देडान् गृह्णन्ति विसृजन्ति च ॥ ३४ ॥

तन्ममाभ्याडि गोविन्द दृर्विभाव्यमनात्मभिः ।

न ह्येतत्प्रायशो लोके विद्वांसः सन्ति वञ्चिताः ॥ ३५ ॥

श्रीभगवानुवाच

मनः कर्ममयं नृषामिन्द्रियैः पञ्चभिर्युतम् ।

लोकाल्लोकं प्रयात्यन्य आत्मा तदनुवर्तते ॥ ३६ ॥

ध्यायन् मनोऽनु विषयान् दृष्टान् वानुश्रुतानथ ।

उद्यत्सीदत्कर्मतन्त्रं स्मृतिस्तदनु शाम्यति ॥ ३७ ॥

विषयाभिनिवेशेन नात्मानं यत्स्मरेत्पुनः ।

जन्तोर्वै कस्यचिद्धेतोर्मृत्युरत्यन्तविस्मृतिः ॥ ३८ ॥

जन्म त्वात्मतया पुंसः सर्वभावेन भूरिदं ।

विषयस्वीकृतिं प्राडुर्यथा स्वप्नमनोरथः ॥ ३९ ॥

स्वप्नं मनोरथं येत्थं प्राकृतं न स्मरत्यसौ ।

तत्र पूर्वमिवात्मानमपूर्वं यानुपश्यति ॥ ४० ॥

छन्द्रियायनसृष्टयेदं त्रैविध्यं भाति वस्तुनि ।

अडिरन्तर्बिदा डेतुर्जनोऽसज्जनकृथथा ॥ ४१ ॥

नित्यदा ह्यङ्ग भूतानि भवन्ति न भवन्ति च ।

कालेनालक्ष्यवेगेन सूक्ष्मत्वात्तत्र दृश्यते ॥ ४२ ॥

यथार्थिषां स्रोतसां च कृलानां वा वनस्पतेः ।

तथैव सर्वभूतानां वयोऽवस्थादयः कृताः ॥ ४३ ॥

सोऽयं दीपोऽर्षिषां यद्भ्रतस्रोतसां तद्विदं जलम् ।
सोऽयं पुमानिति नृणां मृषा गीर्धीर्भृषायुषाम् ॥ ४४ ॥
मा स्वस्य कर्मबीजेन जायते सोऽप्ययं पुमान् ।
म्रियते वामरो भ्रान्त्या यथाग्निर्दारुसंयुतः ॥ ४५ ॥
निषेकगर्भजन्मानि बाल्यकौमारयौवनम् ।
यथोमध्यं जरामृत्युरित्यवस्थास्तनोर्नव ॥ ४६ ॥
येता मनोरथमयीर्ह्यन्यस्योख्यावचास्तनूः ।
गुणसङ्गाद्गुणादते क्वचिद्विश्रिज्जडाति य ॥ ४७ ॥
आत्मनः पितृपुत्राभ्यामनुमेयौ भवाध्ययौ ।
न भवाध्ययवस्तूनामभिज्ञौ द्वयलक्षणः ॥ ४८ ॥
तरोर्बीजविपाकाभ्यां यो विद्वाञ्जन्मसंयमौ ।
तरोर्विलक्षणो द्रष्टा अेवं द्रष्टा तनोः पृथक् ॥ ४९ ॥
प्रकृतेरेवमात्मानमविविख्याबुधः पुमान् ।
तत्त्वेन स्पर्शसम्मूढः संसारं प्रतिपद्यते ॥ ५० ॥
सत्त्वसङ्गाद्दृषीन् देवान् रजसासुरमानुषान् ।
तमसा भूततिर्यक्त्वं भ्रामितो याति कर्मभिः ॥ ५१ ॥
नृत्यतो गायतः पश्यन् यथैवानुकरोति तान् ।
अेवं बुद्धिगुणान् पश्यन्ननीलोऽप्यनुकार्यते ॥ ५२ ॥
यथाभ्रमसा प्रचलता तरवोऽपि यत्ना एव ।
यक्षुषा भ्राम्यमाणेन दृश्यते भ्रमतीव भूः ॥ ५३ ॥
यथा मनोरथधियो विषयानुभवो मृषा ।
स्वप्नदृष्टाश्च दाशार्ह तथा संसार आत्मनः ॥ ५४ ॥
अर्थे ह्यविद्यमानेऽपि संसृतिर्न निवर्तते ।
ध्यायतो विषयानस्य स्वप्नेऽनर्थागमो यथा ॥ ५५ ॥
तस्माद्दुःखं मा भुङ्क्ष्व विषयानसद्विन्द्रियैः ।
आत्माग्रलणनिर्भातं पश्य वैकल्पिकं भ्रमम् ॥ ५६ ॥
क्षिप्तोऽवमानितोऽसद्भिः प्रलब्धोऽसूयितोऽथ वा ।
ताडितः सन्निरुद्धो वा वृत्त्या वा परिहापितः ॥ ५७ ॥

निष्ठितो भूत्रितो वाङ्मैर्बुधैवं प्रकम्पितः ।
 श्रेयस्काभः कृष्णगत आत्मनाऽऽत्मानमुद्धरेत् ॥ ५८ ॥
 उद्धव उवाच
 यथैवमनुबुध्येयं वद नो वदतां वर ।
 सुदुःसखमिमं मन्य आत्मन्यसदतिक्रमम् ॥ ५९ ॥
 विदुषामपि विश्वात्मन् प्रकृतिर्हि बलीयसी ।
 ऋते त्वद्धर्मनिरतान् शान्तांस्ते यरणावयान् ॥ ६० ॥
 षति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायां अेकादशस्कन्धे द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रयोविंशोऽध्यायः - २३ ॥

बादरायणिरुवाच
 स अेवमाशंसित उद्धवेन
 भागवतमुष्येन दाशार्द्धमुष्यः ।
 सभाजयन् भृत्यवयो मुकुन्द-
 स्तमाभभाषे श्रवणीयवीर्यः ॥ १ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 भार्दस्यत्य स वै नात्र साधुर्वे दृर्जनैरितैः ।
 दुरुक्तैर्भिन्नमात्मानं यः समाधातुमीश्वरः ॥ २ ॥
 न तथा तप्यते विद्धः पुमान् बाणैस्तु मर्मगैः ।
 यथा तुदन्ति मर्मस्था ङ्यसतां परुषेषवः ॥ ३ ॥
 कथयन्ति मलत्पुण्यमितिहासमिहोद्धव ।
 तमहं वर्णयिष्यामि निबोध सुसमाहितः ॥ ४ ॥
 डेनयिद्भिक्षुणा गीतं परिभूतेन दृर्जनैः ।

स्मरता धृतियुक्तेन विपाकं निजकर्मणाम् ॥ ५ ॥
 अवन्तिषु द्विजः कश्चिदासीदाढ्यतमः श्रिया ।
 वार्तावृत्तिः कर्तव्यस्तु कामी लुब्धोऽतिकीपनः ॥ ६ ॥
 ज्ञातयोऽतिथयस्तस्य वाङ्मात्रेणापि नार्थिताः ।
 शून्यावसथ आत्मापि काले कामैरनर्थितः ॥ ७ ॥
 दुःशीलस्य कर्तव्यस्य द्रुष्यन्ते पुत्रबान्धवाः ।
 दारा द्रुहितरो भृत्या विषण्णानायस्न् प्रियम् ॥ ८ ॥
 तस्यैवं यक्षवित्तस्य व्युत्सयोभयलोकतः ।
 धर्मकामविहीनस्य युक्तुधुः पञ्चभागिनः ॥ ९ ॥
 तदवध्यानविभ्रस्तपुण्यस्कन्धस्य भूरिद ।
 अर्थोऽप्यगच्छन्निधनं बह्वायासपरिश्रमः ॥ १० ॥
 ज्ञातयो जगुर्बुः किञ्चित्किञ्चिद्दस्यव उद्धव ।
 दैवतः कालतः किञ्चिद्ब्रह्मबन्धोर्नृपार्थिवात् ॥ ११ ॥
 स अवेवं द्रविणो नष्टे धर्मकामविवर्जितः ।
 उपेक्षितश्च स्वजनैश्चिन्ताभाप दुरत्ययाम् ॥ १२ ॥
 तस्यैवं ध्यायतो दीर्घं नष्टरायस्तपस्विनः ।
 षिद्यतो बाष्पकण्ठस्य निर्वेदः सुमहान्भूत् ॥ १३ ॥
 स थाडेदमहो कष्टं वृथाऽऽत्मा मेऽनुतापितः ।
 न धर्माय न कामाय यस्वार्थायास ईदृशः ॥ १४ ॥
 प्रायेणार्थाः कर्तव्याणां न सुभाय कदायन ।
 एतं यात्प्रोपतापाय मृतस्य नरकाय च ॥ १५ ॥
 यशो यशस्विनां शुद्धं श्लाघ्या ये गुणिनां गुणाः ।
 लोभः स्वल्पोऽपि तान् उन्ति शत्रो रुपमिवेप्सितम् ॥ १६ ॥
 अर्थस्य साधने सिद्धे उत्कर्षे रक्षणे व्यये ।
 नाशोपभोग आयाससत्रासश्चिन्ता भ्रमो नृणाम् ॥ १७ ॥
 स्तेयं छिंसानृतं दम्भः कामः क्रोधः स्मयो मदः ।
 भेदो वैरमविश्वासः संस्पर्धा व्यसनानि च ॥ १८ ॥

अते पञ्चदशानर्था ल्यर्थमूला मता नृणाम् ।
 तस्मादनर्थमर्थाभ्यं श्रेयोऽर्था दूरतस्त्यजेत् ॥ १९ ॥
 भिद्यन्ते भ्रातरौ दारः पितरः सुलुदस्तथा ।
 अेकास्निग्धाः काकिणिना सद्यः सर्वेऽरयः कृताः ॥ २० ॥
 अर्थेनालपीयसा ल्येते संरब्धा दीप्तमन्यवः ।
 त्यजन्त्याशु स्पृधो घ्नन्ति सडसोत्सृज्य सौलुदम् ॥ २१ ॥
 लब्ध्वा जन्मामरप्रार्थ्य मानुष्यं तद्विजात्रयताम् ।
 तदनादृत्य ये स्वार्थं घ्नन्ति यान्त्यशुभां गतिम् ॥ २२ ॥
 स्वर्गापवर्गयोर्द्वादि प्राप्य लोकमिमं पुमान् ।
 द्रविणो कोऽनुषज्जेत मर्त्योऽनर्थस्य धामनि ॥ २३ ॥
 देवर्षिपितृभूतानि ज्ञातीन् बन्धूंश्च भागिनः ।
 असंविभज्य यात्मानं यक्षवित्तः पतत्यधः ॥ २४ ॥
 व्यर्थयार्थेऽथा वित्तं प्रमत्तस्य वयोबलम् ।
 कुशला येन सिध्यन्ति जरठः किं नु साधये ॥ २५ ॥
 कस्मात्सङ्किलश्यते विद्वान् व्यर्थयार्थेऽयासङ्कत् ।
 कस्यचिन्मायया नूनं लोकोऽयं सुविमोहितः ॥ २६ ॥
 किं धनेर्धनदैर्वा किं कामैर्वा कामदैरुत ।
 मृत्युना ग्रस्यमानस्य कर्मभिर्वीत जन्मदैः ॥ २७ ॥
 नूनं मे भगवांस्तुष्टः सर्वदेवमयो हरिः ।
 येन नीतो दशामेतां निर्वेदश्चात्मनः प्लवः ॥ २८ ॥
 सोऽहं कालावशेषेण शोषयिष्येऽङ्गमात्मनः ।
 अप्रमत्तोऽपिलस्वार्थं यद्वि स्यात्सिद्ध आत्मनि ॥ २९ ॥
 तत्र मामनुमोदेरन् देवास्त्रिभुवनेश्वराः ।
 मुदूर्तेन ब्रह्मलोकं षड्वाङ्गः समसाधयत् ॥ ३० ॥
 श्रीभगवानुवाच
 एत्यभिप्रेत्य मनसा ल्यावन्त्यो द्विजसत्तमः ।
 उन्मुच्य लृदयग्रन्थीन् शान्तो भिक्षुरभून्मुनिः ॥ ३१ ॥
 स यथार मडीमेतां संयतात्मेन्द्रियानिलः ।

भिक्षार्थं नगरग्रामानसङ्गोऽलक्षितोऽविशत् ॥ ३२ ॥

तं वै प्रवयसं भिक्षुमवधूतमसञ्जनाः ।

दृष्ट्वा पर्यभवन् भद्र बह्विभिः परिभूतिभिः ॥ ३३ ॥

केचित्त्रिवेषुं जगुर्दुरेके पात्रं कमाङ्गुलम् ।

पीठं यैकेऽक्षसूत्रं च कन्थां यीराणि केचन ॥ ३४ ॥

प्रदाय च पुनस्तानि दर्शितान्याददुर्मुनेः ।

अन्नं च भैक्ष्यसम्पन्नं भुञ्जानस्य सरित्पटे ॥ ३५ ॥

मूत्रयन्ति च पापिष्ठाः षीवन्त्यस्य च मूर्धनि ।

यतवायं वाययन्ति ताऽयन्ति न वक्ति येत् ॥ ३६ ॥

तर्जयन्त्यपरे वाग्भिः स्तेनोऽयमिति वादिनः ।

अप्नन्ति रञ्जया तं केचिद्ध्व्यतां अध्यतामिति ॥ ३७ ॥

क्षिपन्त्येकेऽवजानन्त अेष धर्मध्वजः शठः ।

क्षीणवित्तं धमां वृत्तिमग्रडीत्स्वजनोंऽजितः ॥ ३८ ॥

अहो अेष मडासारो धृतिमान् गिरिराडिव ।

मौनेन साधयत्यर्थं अकवदृढनिश्चयः ॥ ३९ ॥

एत्येके विडसन्त्येनमेके दुर्वातयन्ति च ।

तं अबन्धुर्निरुधुर्यथा कीडनकं द्विजम् ॥ ४० ॥

अेवं स भौतिकं दुःखं दैविकं दैडिकं च यत् ।

भोक्तव्यमात्मनो द्दिष्टं प्राप्तं प्राप्तमबुध्यत ॥ ४१ ॥

परिभूतं धमां गाथामगायत नराधमैः ।

पातयद्भिः स्वधर्मस्थो धृतिमास्थाय सात्त्विकीम् ॥ ४२ ॥

द्विज उवाच

नायं जनो मे सुभङ्गुः प्र उतेः

न देवताऽऽत्मा अडकर्मकावाः ।

मनः परं कारणमामनन्ति

संसारयकं परिवर्तयेद्यत् ॥ ४३ ॥

मनो गुणान् वै सृजते बलीय-

स्ततश्च कर्माणि विलक्षणानि ।

शुक्लानि कृष्णान्यथ लोहितानि
तेभ्यः सवर्णाः सृतयो भवन्ति ॥ ४४ ॥

अनील आत्मा मनसा समीडता
छिरण्मयो मत्स्यो उद्विथष्टे ।
मनः स्वलिङ्गं परिगृह्य कामान्
जुषन् निबद्धो गुणसङ्गतोऽसौ ॥ ४५ ॥

दानं स्वधर्मो नियमो यमश्च
श्रुतं च कर्माणि च सद्व्रतानि ।
सर्वे मनोनिग्रहलक्षणान्ताः
परो हि योगो मनसः समाधिः ॥ ४६ ॥

समाहितं यस्य मनः प्रशान्तं
दानादिभिः किं वद तस्य कृत्यम् ।
असंयतं यस्य मनो विनश्य-
दानादिभिश्चेदपरं किमेभिः ॥ ४७ ॥

मनो वशेऽन्ये ह्यभवन् स्म देवा
मनश्च नान्यस्य वशं समेति ।
भीष्मो हि देवः सडसः सडीयान्
युञ्ज्याद्भ्रशे तं स हि देवदेवः ॥ ४८ ॥

तं दूर्जयं शत्रुमसह्यवेग-
मरुन्तुदं तन्न विजित्य केचित् ।
कुर्वन्त्यसद्विग्रहमत्र मर्त्यै-
र्मित्राण्युदासीनस्त्रिपून् विभूढाः ॥ ४९ ॥

देलं मनोमात्रमिमं गृहीत्वा
ममाहमित्यन्धधियो मनुष्याः ।
अेषोऽहमन्योऽयमिति भ्रमेण
दुरन्तपारे तमसि भ्रमन्ति ॥ ५० ॥

जनस्तु उेतुः सुभङ्गभयोश्चे-
त्किमात्मनश्चात्र हि भौमयोस्तत् ।
जिह्वां क्वचित्सन्दिशति स्वदद्वि-
स्तद्वेदनायां कतमाय कुप्येत् ॥ ५१ ॥

દુઃખસ્ય હેતુર્યદિ દેવતાસ્તુ
 કિમાત્મનસ્તત્ર વિકારયોસ્તત્ ।
 યદ્દુઃખમ્દુઃખેન નિહન્યતે ક્વચિત્
 કુદ્યેત કસ્મૈ પુરુષઃ સ્વદેહે ॥ ૫૨ ॥
 આત્મા યદિ સ્યાત્સુખદુઃખહેતુઃ
 કિમન્યતસ્તત્ર નિજસ્વભાવઃ ।
 ન હ્યાત્મનોડન્યદાદિ તન્મૃષા સ્યાત્
 કુદ્યેત કસ્માન્ન સુખં ન દુઃખમ્ ॥ ૫૩ ॥
 ગ્રહા નિમિત્તં સુખદુઃખયોશ્ચે-
 ત્કિમાત્મનોડજસ્ય જનસ્ય તે વૈ ।
 ગ્રહેર્ગ્રહસ્યૈવ વદન્તિ પીડાં
 કુદ્યેત કસ્મૈ પુરુષસ્તતોડન્યઃ ॥ ૫૪ ॥
 કર્માસ્તુ હેતુઃ સુખદુઃખયોશ્ચે-
 ત્કિમાત્મનસ્તદ્દિ જડાજડત્વે ।
 દેહસ્ત્વચિત્પુરુષોડયં સુપાર્ણઃ
 કુદ્યેત કસ્મૈ ન હિ કર્મમૂલમ્ ॥ ૫૫ ॥
 કાલસ્તુ હેતુઃ સુખદુઃખયોશ્ચે-
 ત્કિમાત્મનસ્તત્ર તદાત્મકોડસૌ ।
 નાગ્નેર્હિ તાપો ન હિમસ્ય તત્સ્યાત્
 કુદ્યેત કસ્મૈ ન પરસ્ય દ્વન્દ્વમ્ ॥ ૫૬ ॥
 ન કેનચિત્કવાપિ કથગ્ચનાસ્ય
 દ્વન્દ્વોપરાગઃ પરતઃ પરસ્ય ।
 યથાહમઃ સંસૃતિરૂપિણઃ સ્યાત્
 એવં પ્રબુદ્ધો ન બિભ્રેતિ ભૂતૈઃ ॥ ૫૭ ॥
 એતાં સ આસ્થાય પરાત્મનિષ્ઠા-
 મધ્યાસિતાં પૂર્વતમૈર્મહર્ષિભિઃ ।
 અહં તરિષ્યામિ દુરન્તપારં
 તમો મુકુન્દાડ્ઘિનિષેવયૈવ ॥ ૫૮ ॥
 શ્રીભગવાનુવાચ

निर्विधे नष्टद्रविणो गतकलमः
 प्रम्रज्य गां पर्यटमान् एत्वम् ।
 निराकृतोऽसदृभिरपि स्वधर्मा-
 दकम्पितोऽमूं मुनिराड गाथाम् ॥ ५८ ॥

सुभट्टुःप्रप्रदो नान्यः पुरुषस्यात्मविभ्रमः ।
 मित्रोदासीनरिपवः संसारस्तमसः कृतः ॥ ६० ॥

तस्मात्सर्वात्मना तात निगृडाण मन्वो धिया ।
 मथ्यावेशितया युक्त अेतावान् योगसङ्ग्रहः ॥ ६१ ॥

य अेतां भिक्षुणा गीतां ब्रह्मनिष्ठां समाहितः ।
 धारयञ्छ्रावयञ्छ्रावन् द्वैर्नैवाभिभूयते ॥ ६२ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संछितायामेकादशस्कन्धे त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्विंशोऽध्यायः - २४ ॥

श्रीभगवानुवाच
 अथ ते सम्प्रवक्ष्यामि साङ्ख्यं पूर्वैर्विनिश्चितम् ।
 यद्विज्ञाय पुमान् सधो जल्यद्भैकल्पिकं भ्रमम् ॥ १ ॥

आसीज्ज्ञानमथो ज्यर्थं अेकमेवाविकल्पितम् ।
 यदा विवेकनिपुणा आदौ कृतयुगेऽयुगे ॥ २ ॥

तन्मायाकृलरूपेण केवलं निर्विकल्पितम् ।
 वाज्मनोगोचरं सत्यं द्विधा समभवद्भूत् ॥ ३ ॥

तयोरेकतरो ज्यर्थः प्रकृतिः सोभयात्मिका ।
 ज्ञानं त्वन्यतमो भावः पुरुषः सोऽभिधीयते ॥ ४ ॥

तमो रजः सत्त्वमिति प्रकृतेरभवन् गुणाः ।
 मथा प्रक्षोभ्यमाणायाः पुरुषानुमतेन च ॥ ५ ॥

तेभ्यः समभवत्सूत्रं मडान् सूत्रेण संयुतः ।
 ततो विकुर्वतो जातोऽलङ्कारो यो विभोडनः ॥ ६ ॥
 वैकारिकस्तैजसश्च तामसश्चेत्यलं त्रिवृत् ।
 तन्मात्रेन्द्रियमनसां काराणं विद्ययिन्मयः ॥ ७ ॥
 अर्थस्तन्मात्रिकाज्जज्ञे तामसादिन्द्रियाणि य ।
 तैजसाद्देवता आसन्नेकादश य वैकृतात् ॥ ८ ॥
 मया सञ्चोदिता भावाः सर्वे संलत्यकारिणः ।
 अण्डमुत्पादयामासुर्भूमायतनमुत्तमम् ॥ ९ ॥
 तस्मिन्नलं समभवमण्डे सलिलसंस्थितौ ।
 मम नाभ्यामभूत्पद्मं विश्वाप्यं तत्र यात्मभूः ॥ १० ॥
 सोऽसृजत्तपसा युक्तो रजसा मदनुग्रहात् ।
 लोकान् सपालान् विश्वात्मा भूर्भुवःस्वशिति त्रिधा ॥ ११ ॥
 देवानामोक आसीत्स्वर्भूतानां य भुवः पदम् ।
 मर्त्यादीनां य भूर्लोकः सिद्धानां त्रितयात्परम् ॥ १२ ॥
 अधोऽसुराणां नागानां भूमेरोकोऽसृजत्प्रभुः ।
 त्रिलोक्यां गतयः सर्वाः कर्मणां त्रिगुणात्मनाम् ॥ १३ ॥
 योगस्य तपसश्चैव न्यासस्य गतयोऽमलाः ।
 मलर्जनस्तपः सत्यं भक्तिर्योगस्य मद्रतिः ॥ १४ ॥
 मया कालात्मना धात्रा कर्मयुक्तमिदं जगत् ।
 गुणप्रवालं अेतस्मिन्नुन्मज्जति निमज्जति ॥ १५ ॥
 अणुर्भृल्लक्षः स्थूलो यो यो भावः प्रसिध्यति ।
 सर्वोऽप्युभयसंयुक्तः प्रकृत्या पुरुषेण य ॥ १६ ॥
 यस्तु यस्यादिरन्तश्च स वै मध्यं य तस्य सन् ।
 विकारो व्यवहारार्थो यथा तैजसपार्थिवाः ॥ १७ ॥
 यद्गुपादाय पूर्वस्तु भावो विकुरुतेऽपरम् ।
 आदिरन्तो यदा यस्य तत्सत्यमभिधीयते ॥ १८ ॥
 प्रकृतिर्यस्योपादानमाधारः पुरुषः परः ।
 सतोऽभिव्यञ्जकः कालो ब्रह्म तत्रितयं त्वलम् ॥ १९ ॥

सर्गः प्रवर्तते तावत्पौर्वापर्येण नित्यशः ।
मडान् गुणविसर्गार्थः स्थित्यन्तो यावदीक्षणम् ॥ २० ॥
विराण्मयासाधमानो लोककल्पविकल्पकः ।
पञ्चत्वाय विशेषाय कल्पते भुवनैः सः ॥ २१ ॥
अत्रे प्रलीयते मर्त्यमन्नं धानासु लीयते ।
धाना भूमौ प्रलीयन्ते भूमिर्गन्धे प्रलीयते ॥ २२ ॥
अप्सु प्रलीयते गन्ध आपश्च स्वगुणे रसे ।
लीयते ज्योतिषि रसो ज्योती रुपे प्रलीयते ॥ २३ ॥
रुपं वायौ स च स्पर्शं लीयते सोऽपि याम्बरे ।
अम्बरं शब्दतन्मात्रं छन्द्रियाणि स्वयोनिषु ॥ २४ ॥
योनिर्वैकारिके सौम्य लीयते मनसीश्वरे ।
शब्दो भूतादिमप्येति भूतादिर्भडति प्रभुः ॥ २५ ॥
स लीयते मडान् स्वेषु गुणेषु गुणवत्तमः ।
तेऽव्यक्ते सम्प्रलीयन्ते तत्काले लीयतेऽव्यये ॥ २६ ॥
कालो मायामये जुवे जुव आत्मनि मय्यजे ।
आत्मा केवल आत्मस्थो विकल्पापायलक्षणः ॥ २७ ॥
अेवमन्वीक्षमाणस्य कथं वैकल्पिको भ्रमः ।
मनसो हृदि तिष्ठेत व्योम्नीवार्कान्तये तमः ॥ २८ ॥
अेष साङ्ख्यविधिः प्रोक्तः संशयग्रन्थिभेदनः ।
प्रतिलोमानुलोमाभ्यां परावरदृशा मया ॥ २९ ॥
छति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्थां
संछितायामेकादशस्कन्धे यतुर्विशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चविंशोऽध्यायः - २५ ॥

श्रीभगवानुवाच

गुणानामसमिश्राणां पुमान् येन यथा भवेत् ।

तन्मे पुरुषवर्येदमुपधारय शंसतः ॥ १ ॥

शमो धमस्तितिक्षेक्षा तपः सत्यं दया स्मृतिः ।

तुष्टिस्त्यागोऽस्पृहा श्रद्धा ह्रीर्दयादिः स्वनिर्वृतिः ॥ २ ॥

काम षडा मद्यस्तृष्णा स्तम्भ आशीर्भिदा सुभम् ।

मदोत्साहो यशः प्रीतिर्डास्यं वीर्यं बलोधमः ॥ ३ ॥

क्रोधो लोभोऽनृतं खिसा याव्या धम्भः क्लमः कलिः ।

शोकमोहौ विषादातीं निद्राऽऽशा भीरुनुधमः ॥ ४ ॥

सत्त्वस्य रजसश्चैतास्तमसश्चानुपूर्वशः ।

वृत्तयो वर्णितप्रायाः सन्निपातमथो शृणु ॥ ५ ॥

सन्निपातस्त्वलमिति ममेत्युद्धव या मतिः ।

व्यवहारः सन्निपातो मनो मात्रेन्द्रियासुभिः ॥ ६ ॥

धर्मे यार्थे च कामे च यदासौ परिनिष्ठितः ।

गुणानां सन्निकर्षोऽयं श्रद्धारतिधनावलः ॥ ७ ॥

प्रवृत्तिलक्षणो निष्ठा पुमान् यर्हि गृह्यश्रमे ।

स्वधर्मे यानुतिष्ठेत गुणानां समितिर्हि सा ॥ ८ ॥

पुरुषं सत्त्वसंयुक्तमनुमीयाच्छमादिभिः ।

कामादिभी रजोयुक्तं क्रोधाद्यैस्तमसा युतम् ॥ ९ ॥

यदा भजति मां भक्त्या निरपेक्षः स्वकर्मभिः ।

तं सत्त्वप्रकृतिं विद्यात्पुरुषं स्त्रियमेव वा ॥ १० ॥

यदा आशिष आशास्य मां भजेत स्वकर्मभिः ।

तं रजःप्रकृतिं विद्याद्धिसामाशास्य तामसम् ॥ ११ ॥

सत्त्वं रजस्तम इति गुणा ज्ञवस्य नैव मे ।

चित्तज्ञा यैस्तु भूतानां सज्जमानो निबध्यते ॥ १२ ॥

यदेतसौ जयेत्सत्त्वं भास्वरं विशदं शिवम् ।

तदा सुप्तेन युज्येत धर्मज्ञानादिभिः पुमान् ॥ १३ ॥

यदा जयेत्तमः सत्त्वं रजः सङ्गं भिदा यलम् ।
 तदा दुःखेन युज्येत कर्मणा यशसा श्रिया ॥ १४ ॥
 यदा जयेद्रजः सत्त्वं तमो मूढं लयं जडम् ।
 युज्येत शोकमोडाभ्यां निद्रया खिसयाऽऽशया ॥ १५ ॥
 यदा चित्तं प्रसीदितं छन्द्रियाणां य निर्वृतिः ।
 देहेऽभयं मनोऽसङ्गं तत्सत्त्वं विद्धि मत्पदम् ॥ १६ ॥
 विदुर्वन् द्वियथा याधीरनिवृत्तिश्च येतसाम् ।
 गात्रास्वास्थ्यं मनोभ्रान्तं रज अेतैर्निशामय ॥ १७ ॥
 सीदञ्चित्तं विलीयेत येतसो ग्रहणेऽक्षमम् ।
 मनो नष्टं तमो ग्लानिस्तमस्तदुपधारय ॥ १८ ॥
 अेधमाने गुणे सत्त्वे देवानां बलमेधते ।
 असुराणां य रजसि तमस्युद्धव रक्षसाम् ॥ १९ ॥
 सत्त्वाज्जागरणं विधाद्रजसा स्वप्नमादिशेत् ।
 प्रस्वापं तमसा जन्तोस्तुरीयं त्रिषु सन्ततम् ॥ २० ॥
 उपर्युपरि गच्छन्ति सत्त्वेन ब्राह्मणा जनाः ।
 तमसाधोऽध आमुष्याद्रजसान्तरथारिणः ॥ २१ ॥
 सत्त्वे प्रलीनाः स्वर्यान्ति नरलोकं रजोलयाः ।
 तमोलयास्तु निरयं यान्ति मामेव निर्गुणाः ॥ २२ ॥
 मधर्षणं निष्कलं वा सात्त्विकं निजकर्म तत् ।
 राजसं क्लसङ्कल्पं खिसाप्रायादि तामसम् ॥ २३ ॥
 कैवल्यं सात्त्विकं ज्ञानं रजो वैकल्पिकं य यत् ।
 प्राकृतं तामसं ज्ञानं मन्निष्ठे निर्गुणं स्मृतम् ॥ २४ ॥
 वनं तु सात्त्विको वासो ग्रामो राजस उच्यते ।
 तामसं धूतसदनं मन्निष्ठे तं तु निर्गुणम् ॥ २५ ॥
 सात्त्विकः कारकोऽसङ्गी रागान्धो राजसः स्मृतः ।
 तामसः स्मृतिविल्लष्टो निर्गुणो मधपाश्रयः ॥ २६ ॥
 सात्त्विक्याध्यात्मिकी श्रद्धा कर्मश्रद्धा तु राजसी ।

तामस्यधर्मे या श्रद्धा मत्सेवायां तु निर्गुणा ॥ २७ ॥

पथं पूतमनायस्तमाडार्यं सात्त्विकं स्मृतम् ।

राजसं येन्द्रियप्रेष्ठे तामसं चार्तिदा शुचि ॥ २८ ॥

सात्त्विकं सुप्रमात्मोत्थं विषयोत्थं तु राजसम् ।

तामसं मोडटैन्योत्थं निर्गुणं मदपाश्रयम् ॥ २९ ॥

द्रव्यं देशः क्वलं कालो ज्ञानं कर्म च कारकः ।

श्रद्धावस्थाकृतिर्निष्ठा त्रैगुण्यः सर्व एव हि ॥ ३० ॥

सर्वे गुणमया भावाः पुरुषाव्यक्तधिष्ठिताः ।

दृष्टं श्रुतमनुध्यातं बुद्ध्या वा पुरुषर्षभ ॥ ३१ ॥

येताः संसृतयः पुंसो गुणकर्मनिबन्धनाः ।

येनेमे निर्जिताः सौम्य गुणा ज्वेन चित्तजः ।

भक्तियोगेन मन्निष्ठो मद्भावाय प्रपद्यते ॥ ३२ ॥

तस्माद्दुःखमिमं लब्ध्वा ज्ञानविज्ञानसम्भवम् ।

गुणसङ्गं विनिर्धूय मां भजन्तु विचक्षणाः ॥ ३३ ॥

निःसङ्गो मां भजेद्विद्वानप्रमत्तो जितेन्द्रियः ।

रजस्तमश्चाभिजयेत्सत्त्वसंसेवया मुनिः ॥ ३४ ॥

सत्त्वं चाभिजयेद्युक्तो नैरपेक्ष्येण शान्तधीः ।

सम्पद्यते गुणैर्मुक्तो ज्वो ज्वं विहाय माम् ॥ ३५ ॥

ज्वो ज्वविनिर्मुक्तो गुणैश्चाशयसम्भवैः ।

मयैव ब्रह्मणा पूर्णो न बहिनर्नान्तरश्चरेत् ॥ ३६ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां अेकादशस्कन्धे पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षड्विंशोऽध्यायः - २६ ॥

श्रीभगवानुवाच

मल्लक्ष्णमिमं कायं लब्ध्वा मद्दर्म आस्थितः ।

आनन्दं परमात्मानमात्मस्थं समुपैति माम् ॥ १ ॥

गुणामथ्या श्रुवयोन्था विमुक्तो ज्ञाननिष्ठया ।

गुणेषु मायामात्रेषु दृश्यमानेष्ववस्तुतः ।

वर्तमानोऽपि न पुमान् युज्यतेऽवस्तुभिर्गुणैः ॥ २ ॥

सङ्गं न कुर्यादसतां शिश्रोदरतृपां क्वचित् ।

तस्थानुगस्तमस्थन्धे पतत्यन्धानुगान्धवत् ॥ ३ ॥

अैलः सम्राडिमां गाथामगायत बृहच्छ्रवाः ।

उर्वशीविरलान्मुष्यन् निर्विण्णः शोकसंयमे ॥ ४ ॥

त्यक्त्वाऽऽत्मानं प्रजन्तीं तां नञ् उन्मत्तवन्नृपः ।

विलपन्नवगाज्जाये घोरे तिष्ठेति विकलवः ॥ ५ ॥

कामानतृभोऽनुशुषन् क्षुल्लकान् वर्षयामिनीः ।

न वेद यान्तीर्नायान्तीरुर्वश्याकृष्टयेतनः ॥ ६ ॥

अैल उवाच

अढो मे मोहविस्तारः कामकश्मलयेतसः ।

द्रेव्या गृहीतकण्ठस्य नायुः भण्डा एमे स्मृताः ॥ ७ ॥

नाडं वेदाभिनिर्मुक्तः सूर्यो वाभ्युदितोऽमुया ।

मुषितो वर्षपूगानां भताडानि गतान्युत ॥ ८ ॥

अढो मे आत्मसम्भोडो येनात्मा योषितां कृतः ।

डीडामृगश्चकवतीं नरदेवशिषामणिः ॥ ९ ॥

सपश्चिच्छदमात्मानं छित्वा तृणमिवेश्वरम् ।

यान्तीं स्त्रियं यान्वगमं नञ् उन्मत्तवद्गुदन् ॥ १० ॥

कुतस्तस्थानुभाषः स्यात्तेज इशत्यमेव वा ।

योऽन्वगच्छं स्त्रियं यान्तीं भरवत्पादताडितः ॥ ११ ॥

किं विधया किं तपसा किं त्यागेन श्रुतेन वा ।

किं विविक्तेन मौनेन स्त्रीभिर्यस्य मनो हृतम् ॥ १२ ॥

स्वार्थस्याकोविदं धिष्णां मूर्ध्नि पण्डितमानिनम् ।
 योऽलमीश्वरतां प्राप्य स्त्रीभिर्गोभरवज्जितः ॥ १३ ॥
 सेवतो वर्षपूगान् मे उर्वश्या अधरासवम् ।
 न तृप्यत्यात्मभूः कामो वह्निराहुतिभिर्वथा ॥ १४ ॥
 पुंश्चल्यापहृतं चित्तं को न्वन्यो मोचितुं प्रभुः ।
 आत्मारामेश्वरमृते भगवन्तमधोक्षजम् ॥ १५ ॥
 बोधितस्यापि देव्या मे सूक्तवाङ्मयेन दुर्मतेः ।
 मनो गतो मलाभोऽहो नापयात्यजितात्मनः ॥ १६ ॥
 डिमेतया नोपकृतं रज्ज्वा वा सर्पयेतसः ।
 रज्जुस्वयुपाविदुषो योऽलं यदजितेन्द्रियः ॥ १७ ॥
 क्वायं मलीमसः कायो दौर्गन्ध्याधात्मकोऽशुचिः ।
 क्व गुणाः सौमनस्याधा ङ्यध्यासोऽविधया कृतः ॥ १८ ॥
 पित्रोः किं स्वं नु भार्यायाः स्वामिनोऽग्नेः श्वगृध्रयोः ।
 डिमात्मनः किं सुलुदामिति यो नावसीयते ॥ १९ ॥
 तस्मिन् कलेवरेऽमध्ये तुच्छनिष्ठे विषज्जते ।
 अहो सुभद्रं सुनसं सुस्मितं य मुषं स्त्रियाः ॥ २० ॥
 त्वज्मांसरुधिरस्नायुमेदोमज्जास्थिसंलतौ ।
 विदुमूत्रपूये रमतां कुमीलां कियदन्तरम् ॥ २१ ॥
 अथापि नोपसज्जते स्त्रीषु स्त्रैशेषु यार्थवित् ।
 विषयेन्द्रियसंयोगान्मनः क्षुब्धति नान्यथा ॥ २२ ॥
 अदृष्टादश्रुताद्भावात्र भाव उपजायते ।
 असम्प्रयुज्जतः प्राणान् शाम्यति स्तिमितं मनः ॥ २३ ॥
 तस्मात्सङ्गो न कर्तव्यः स्त्रीषु स्त्रैशेषु येन्द्रियैः ।
 विदुषां याप्यविस्रब्धः षडूर्गः डिमु मादृशाम् ॥ २४ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 अेवं प्रगायन् नृपदेवदेवः
 स उर्वशीलोकमथो विहाय ।
 आत्मानमात्मन्यवगम्य मां वै

उपारमज्ज्ञानविधूतमोडः ॥ २५ ॥

ततो दुःसङ्गमुत्सृज्य सत्सु सज्जितं बुद्धिमान् ।
सन्त अेतस्य छिन्दन्ति मनोव्यासङ्गमुक्तिभिः ॥ २६ ॥

सन्तोऽनपेक्षा मय्यिक्ताः प्रशान्ताः समदर्शिनः ।
निर्ममा निरलङ्कारा निर्द्भन्द्वा निष्परिग्रहाः ॥ २७ ॥

तेषु नित्यं मडाभाग मडाभागेषु मत्तथाः ।
सम्भवन्ति डि ता नृणां शुषतां प्रपुनन्त्यधम् ॥ २८ ॥

ता ये शृण्वन्ति गायन्ति ड्यनुमोदन्ति यादृताः ।
मत्पराः श्रद्धाानाश्च भक्तिं विन्दन्ति ते मयि ॥ २९ ॥

भक्तिं लब्धवतः साधोः किमन्यदवशिष्यते ।
मय्यनन्तगुणे ब्रह्मण्यानन्दानुभवात्मनि ॥ ३० ॥

यथोपश्रयमाश्रय भगवन्तं विभावसुम् ।
शीतं भयं तमोऽप्येति साधून् संसेवतस्तथा ॥ ३१ ॥

निमज्जयोनमज्जतां धोरे भवाभ्यौ परमायाशम् ।
सन्तो ब्रह्मविदः शान्ता नौर्दृढेवाप्सु मज्जताम् ॥ ३२ ॥

अन्नं डि प्राणिनां प्राण आर्तानां शरणं त्वडम् ।
धर्मो वित्तं नृणां प्रेत्य सन्तोऽर्वाग्बिभ्यतोऽरणम् ॥ ३३ ॥

सन्तो दिशन्ति यक्षूषि बडिरर्कः समुत्थितः ।
देवता बान्धवाः सन्तः सन्त आत्माडमेव य ॥ ३४ ॥

वैतसेनस्ततोऽप्येवमुर्वश्या लोकनिस्पृडः ।
मुक्तसङ्गो मडीमेतामात्मारामश्चयार ड ॥ ३५ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्थां
संखितायामेकादशस्कन्धे षड्विंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तविंशोऽध्यायः - २७ ॥

उद्धव उवाच

द्वियायोगं समाचक्ष्व भवदाराधनं प्रभो ।

यस्मात्त्वां ये यथार्थन्ति सात्वताः सात्वतर्षभ ॥ १ ॥

अेतद्भदन्ति मुनयो मुहुर्निःश्रेयसं नृणाम् ।

नारदो भगवान् व्यास आचार्योऽङ्गिरसः सुतः ॥ २ ॥

निःसृतं ते मुष्माभ्मोजाघेदाह भगवानजः ।

पुत्रेभ्यो भृगुभ्योभ्यो देव्यै य भगवान् भवः ॥ ३ ॥

अेतद्वै सर्ववर्णानामाश्रमाणां य सम्मतम् ।

श्रेयसामुत्तमं मन्ये स्त्रीशूद्राणां य मानद ॥ ४ ॥

अेतत्कमलपत्राक्ष कर्मबन्धविमोचनम् ।

भक्ताय यानुरक्ताय ब्रूहि विश्वेश्वरेश्वर ॥ ५ ॥

श्रीभगवानुवाच

न ह्यन्तोऽनन्तपारस्य कर्मकाण्डस्य योद्धव ।

सङ्क्षिप्तं वर्णयिष्यामि यथावदनुपूर्वशः ॥ ६ ॥

वैदिकस्तान्त्रिको मिश्र एति मे त्रिविधो मयः ।

त्रयाणामीप्सितेनैव विधिना मां समर्थयेत् ॥ ७ ॥

यदा स्वनिगमेनोक्तं द्विजत्वं प्राप्य पुरुषः ।

यथा यजेत मां भक्त्या श्रद्धया तन्निबोध मे ॥ ८ ॥

अर्थायां स्थाण्डिलेऽग्रौ वा सूर्ये वाप्सु हृदि द्विजे ।

द्रव्येण भक्तियुक्तोऽर्थैस्त्वगुरुं माममायया ॥ ९ ॥

पूर्वं स्नानं प्रकुर्वीत धौतदन्तोऽङ्गशुद्धये ।

उभयैरपि य स्नानं मन्यैर्भृद्ग्राहणानिना ॥ १० ॥

सन्ध्योपास्त्यादि कर्माणि वेदेनायोदितानि मे ।

पूजां तैः कल्पयेत्सम्यक् सङ्कल्पः कर्मपावनीम् ॥ ११ ॥

शैली दारुमयी लौडी लेप्या लेप्या य सैकती ।

मनोमयी मणिमयी प्रतिमाष्टविधा स्मृता ॥ १२ ॥

यलायवेति द्विविधा प्रतिष्ठा श्रवमन्दिरम् ।

उद्गासावाङ्मने न स्तः स्थिरायामुद्भवार्थने ॥ १३ ॥
 अस्थिरायां विकल्पः स्यात्स्थितिरेते तु भवेद्द्वयम् ।
 स्नपनं त्वविलेप्यायामन्यत्र परिमार्जनम् ॥ १४ ॥
 द्रव्यैः प्रसिद्धैर्मघागः प्रतिमादिष्वभायिनः ।
 भक्तस्य य यथा लब्धैर्दृष्टि भावेन यैव हि ॥ १५ ॥
 स्नानालङ्कारां प्रेष्ठमर्थायामेव तूद्भव ।
 स्थितिरेते तत्त्वविन्यासो वहावाज्यप्लुतं उच्यते ॥ १६ ॥
 सूर्यो यात्यर्द्धां प्रेष्ठं सलिले सलिलादिभिः ।
 श्रद्धयोपाहृतं प्रेष्ठं भक्तेन मम वार्यपि ॥ १७ ॥
 भूर्यप्यभक्तोपाहृतं न मे तोषाय कल्पते ।
 गन्धो धूपः सुमनसो दीपोऽन्नाद्यं य किं पुनः ॥ १८ ॥
 शुचिः सम्भृतसम्भारः प्राग्दर्भैः कल्पितासनः ।
 आसीनः प्राग्दुग्धार्यैर्द्वार्यामथ सम्भुभः ॥ १९ ॥
 कृतन्यासः कृतन्यासां मध्यां पाणिना मृजेत् ।
 कलशं प्रोक्षणीयं य यथावदुपसाधयेत् ॥ २० ॥
 तददृष्टिर्वयज्जनं द्रव्याद्यात्मानमेव य ।
 प्रोक्ष्य पात्राणि त्रीण्यदृष्टिस्तैस्तैर्द्रव्यैश्च साधयेत् ॥ २१ ॥
 पाधाध्यायमनीयार्थं त्रीणि पात्राणि दैशिकः ।
 उदा शीघ्रार्थं शिष्या गायत्र्या याभिमन्त्रयेत् ॥ २२ ॥
 पिण्डे वाय्वग्निशुद्धे लृत्पद्मस्थां परां मम ।
 अर्घ्वीं शुवकलां ध्यायेन्नादान्ते सिद्धभाविताम् ॥ २३ ॥
 तयाऽऽत्मभूतया पिण्डे व्याप्ते सम्भूज्य तन्मयः ।
 आवाङ्मयार्थादिषु स्थाप्य न्यस्ताऽङ्गं मां प्रपूजयेत् ॥ २४ ॥
 पादोपस्पृशार्द्धादीनुपचारान् प्रकल्पयेत् ।
 धर्मादिभिश्च नवभिः कल्पित्वाऽऽसनं मम ॥ २५ ॥
 पद्ममष्टदलं तत्र कर्णिकाकेसरोज्ज्वलम् ।
 उभाभ्यां वेदतन्त्राभ्यां मलयं तूभयसिद्धये ॥ २६ ॥

सुदर्शनं पाञ्चजन्यं गदासीषुधनुर्दलान् ।
मुसलं कौस्तुभं मालां श्रीवत्सं यानुपूजयेत् ॥ २७ ॥
नन्दं सुनन्दं गरुडं प्रयाण्डं यण्डमेव च ।
मडाभलं भलं यैव कुमुदं कुमुदेषाम् ॥ २८ ॥
दुर्गा विनायकं व्यासं विष्वक्सेनं गुरुन् सुरान् ।
स्वे स्वे स्थाने त्वत्सिन्धुपूजयेत्प्रोक्षाणादिभिः ॥ २९ ॥
यन्तृनोशीरकूर्पूरकुङ्कुमागुरुवासितैः ।
सलिलैः स्नापयेन्मन्त्रैर्नित्यदा विभवे सति ॥ ३० ॥
स्वर्णधर्मानुवाडेन मडापुरुषविधया ।
पौरुषेणापि सूक्तेन सामभी राजनादिभिः ॥ ३१ ॥
वस्त्रोपवीताभरणपत्रस्रग्गन्धलेपनैः ।
अलङ्कुर्वीत सप्रेम मद्भक्तो मां यथोचितम् ॥ ३२ ॥
पाद्यमायमनीयं च गन्धं सुमनसोऽक्षतान् ।
धूपदीपोपहार्याणि दधान्ने श्रद्धयार्यकः ॥ ३३ ॥
गुडपायससर्पिषि शङ्खुल्यापूपमोदकान् ।
संथावदधिसूपांश्च नैवेद्यं सति कल्पयेत् ॥ ३४ ॥
अभ्यङ्गोन्मर्दनादर्शदन्तधावाभिषेचनम् ।
अन्नाद्यगीतनृत्यादि पर्वणि स्थुरुतान्वयम् ॥ ३५ ॥
विधिना विहिते कुण्डे मेभलागर्तवेदिभिः ।
अग्निमाधाय परितः समूहेत्पाणिनोदितम् ॥ ३६ ॥
परिस्तीर्याथ पर्युक्षेदन्वाधाय यथाविधि ।
प्रोक्षय्यासाद्य द्रव्याणि प्रोक्ष्याग्रौ भावयेत् माम् ॥ ३७ ॥
तप्तजाम्बूनदप्रभ्यं शङ्खयङ्कगदाम्बुजैः ।
लसन्धतुर्भुजं शान्तं पद्मकिञ्चलवाससम् ॥ ३८ ॥
स्फुरत्किरीटकटकटिसूत्रवराङ्गदम् ।
श्रीवत्सवक्षसं भ्राजत्कौस्तुभं वनमालिनम् ॥ ३९ ॥
ध्यायन्नभ्यर्च्य दारुणि उविषामिधृतानि च ।
प्रास्थ्याजयभागावाघारौ दत्त्वा याज्यप्लुतं उविः ॥ ४० ॥

जुहुयान्मूलमन्त्रेण षोडशर्यावदानतः ।
 धर्मादित्यो यथा न्यायं मन्त्रैः स्विष्टिङ्कृतं बुधः ॥ ४१ ॥
 अब्यर्थ्याथ नमस्कृत्य पार्षदित्यो बलिं उरेत् ।
 मूलमन्त्रं जपेद्ब्रह्म स्मरन् नारायणात्मकम् ॥ ४२ ॥
 दत्त्वाऽऽयमनमुख्येषु विष्वक्सेनाय कल्पयेत् ।
 मुषवासं सुरभिमतम्बूलाद्यमथार्द्धयेत् ॥ ४३ ॥
 उपगायन् गृणन् नृत्यन् कर्माण्यभिनयन् मम ।
 मत्कथाः श्रावयन् शृण्वन् मुहूर्तं क्षणिको भवेत् ॥ ४४ ॥
 स्तवैरुभ्यावयैः स्तोत्रैः पौराणैः प्राकृतैरपि ।
 स्तुत्वा प्रसीद भगवन्निति वन्देत् दण्डवत् ॥ ४५ ॥
 शिरो मत्पादयोः कृत्वा बाहुभ्यां च परस्परम् ।
 प्रपन्नं पादौ मामीश भीतं मृत्युग्रहार्णवात् ॥ ४६ ॥
 षति शेषां मया दत्तां शिरस्याधाय सादरम् ।
 उद्गासयेद्येद्गुद्गास्यं ज्योतिर्ज्योतिषि तत्पुनः ॥ ४७ ॥
 अर्याद्विषु यदा यत्र श्रद्धा मां तत्र यार्ययेत् ।
 सर्वभूतोष्वात्मनि च सर्वात्माहमवस्थितः ॥ ४८ ॥
 अेवं क्रियायोगपथैः पुमान् वैदिकतान्त्रिकैः ।
 अर्यत्रुभयतः सिद्धिं मत्तो विन्दत्यभीप्सिताम् ॥ ४९ ॥
 मधर्यां सम्प्रतिष्ठाप्य मन्दिरं कारयेद्दृढम् ।
 पुष्पोद्यानानि रम्याणि पूजायात्रोत्सवाश्रितान् ॥ ५० ॥
 पूजादीनां प्रवादार्थं मडापर्वस्वथान्वहम् ।
 क्षेत्रापणपुरग्रामान् दत्त्वा मत्सार्वजितामियात् ॥ ५१ ॥
 प्रतिष्ठया सार्वभौमं सन्नना भुवनत्रयम् ।
 पूजादिना ब्रह्मलोकं त्रिभिर्मत्साम्यतामियात् ॥ ५२ ॥
 मामेव नैरपेक्ष्येण भक्तियोगेन विन्दति ।
 भक्तियोगं स लभत अेवं यः पूजयेत माम् ॥ ५३ ॥
 यः स्वदत्तां परैर्दत्तां उरेत् सुरविप्रयोः ।

વૃત્તિં સ જાયતે વિડ્ભુગ્ વર્ષાણામયુતાયુતમ્ ॥ ૫૪ ॥

કર્તુશ્ચ સારથેર્હેતોરનુમોદિતુરેવ ચ ।

કર્મણાં ભાગિનઃ પ્રેત્ય ભૂયો ભૂયસિ તદ્દલમ્ ॥ ૫૫ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે સમવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૭ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ અષ્ટાવિંશોઽધ્યાયઃ - ૨૮ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ

પરસ્વભાવકર્માણિ ન પ્રશંસેન્ન ગર્હયેત્ ।

વિશ્વમેકાત્મકં પશ્યન્ પ્રકૃત્યા પુરુષેણ ચ ॥ ૧ ॥

પરસ્વભાવકર્માણિ યઃ પ્રશંસતિ નિન્દતિ ।

સ આશુ ભ્રશ્યતે સ્વાર્થાદસત્યભિનિવેશતઃ ॥ ૨ ॥

તૈજસે નિદ્રયાઽઽપન્ને પિણ્ડસ્થો નષ્ટયેતનઃ ।

માયાં પ્રાપ્નોતિ મૃત્યુ વા તદ્વન્નાનાર્થદૃક્ પુમાન્ ॥ ૩ ॥

હિં ભદ્રં હિમભદ્રં વા દ્વૈતસ્થાવસ્તુનઃ કિયત્ ।

વાયોદિતં તદનૃતં મનસા ધ્યાતમેવ ચ ॥ ૪ ॥

છાયા પ્રત્યાહ્યાભાસા હ્યસન્તોઽપ્યર્થકારિણઃ ।

એવં દેહાદયો ભાવા ચચ્છન્ત્યામૃત્યુતો ભયમ્ ॥ ૫ ॥

આત્મૈવ તદિદં વિશ્વં સૃજ્યતે સૃજતિ પ્રભુઃ ।

ત્રાયતે ત્રાતિ વિશ્વાત્મા હ્ણિયતે હરતીશ્વરઃ ॥ ૬ ॥

તસ્માન્ન હ્યાત્મનોઽન્યસ્માદન્યો ભાવો નિરૂપિતઃ ।

નિરૂપિતેયં ત્રિવિધા નિર્મૂલા ભાતિશાત્મનિ ।

ઇદં ગુણમયં વિદ્ધિ ત્રિવિધં માયયા કૃતમ્ ॥ ૭ ॥

એતદ્દિદ્વાન્ મદુદિતં જ્ઞાનવિજ્ઞાનનૈપુણમ્ ।

ન નિન્દતિ ન ચ સ્તૌતિ લોકે ચરતિ સૂર્યવત્ ॥ ૮ ॥

प्रत्यक्षेणानुमानेन निगमेनात्मसंविदा ।
आधन्तवदसञ्ज्ञात्वा निःसङ्गो विचरेद्विद ॥ ८ ॥

उद्धव उवाच
नैवात्मनो न देवस्य संसृतिर्द्रष्टृदृश्ययोः ।
अनात्मस्वदृशोरीश कस्य स्यादुपलभ्यते ॥ १० ॥

आत्माव्ययोऽगुणः शुद्धः स्वयञ्ज्योतिरनावृतः ।
अग्निवद्धारुवदधिद्वैलः कस्येह संसृतिः ॥ ११ ॥

श्रीभगवानुवाच
यावदेहेन्द्रियप्राणैरात्मनः सन्निकर्षणम् ।
संसारः कृलवांस्तावदपार्थोऽप्यविवेकिनः ॥ १२ ॥

अर्थे ऽप्यविद्यमानेऽपि संसृतिर्न निवर्तते ।
ध्यायतो विषयानस्य स्वप्नेऽनर्थागमो यथा ॥ १३ ॥

यथा ऽप्यप्रतिबुद्धस्य प्रस्वापो बह्वनर्थभृत् ।
स एव प्रतिबुद्धस्य न वै मोहाय कल्पते ॥ १४ ॥

शोकदर्षभयक्रोधलोभमोहस्पृहादयः ।
अलङ्कारस्य दृश्यन्ते जन्ममृत्युश्च नात्मनः ॥ १५ ॥

देहेन्द्रियप्राणमनोऽभिमानो
जुवोऽन्तरात्मा गुणकर्मभूर्तिः ।
सूत्रं भडानित्युरुधेव गीतः
संसार आधावति कालतन्त्रः ॥ १६ ॥

अमूलमेतद्भ्रुवुत्पुत्रपितं
मनोवयःप्राणशरीरकर्म ।
ज्ञानासिनोपासनया शितेन-
स्थित्वा मुनिर्गा विचरत्यतृषणः ॥ १७ ॥

ज्ञानं विवेको निगमस्तपश्च
प्रत्यक्षमैतिह्यमथानुमानम् ।
आधन्तयोरस्य यदेव डेवलं
कालश्च डेतुश्च तदेव मध्ये ॥ १८ ॥

यथा छिरण्यं स्वकृतं पुरस्तात्
पश्चात् सर्वस्य छिरण्यमयस्य ।
तदेव मध्ये व्यवहार्यमाणं
नानापदेशैरुभयस्य तद्भूत् ॥ १८ ॥

विज्ञानमेतत्त्रियवस्थमङ्ग
गुणत्रयं कारणकार्यकर्तृ ।
समन्वयेन व्यतिरेकतश्च
येनैव तुर्येण तदेव सत्यम् ॥ २० ॥

न यत्पुरस्ताद्भूतं यत्र पश्चात्
मध्ये यत्त्रयपदेशमात्रम् ।
भूतं प्रसिद्धं यत्परेण यद्य-
त्तदेव तत्स्थितिमेतन्मनीषा ॥ २१ ॥

अविद्यमानोऽप्यवभासते यो
वैकारिको राजससर्गोऽपः ।
ब्रह्म स्वयञ्ज्योतिरतो विभाति
ब्रह्मेन्द्रियार्थात्मविकारचित्रम् ॥ २२ ॥

अवेद्यं स्फुटं ब्रह्मविवेकहेतुभिः
परापवादेन विशारदेन ।
छित्त्वाऽऽत्मसन्देहमुपारमेत
स्वानन्दतुष्टोऽपिलकामुकेत्यः ॥ २३ ॥

नात्मा वपुः पार्थिवमिन्द्रियाणि
देवा ल्यसुवार्थुर्जलं लुताशः ।
मनोऽन्नमात्रं विषण्णं यत्सत्त्व-
मलङ्कृतिः पंक्षितिरर्थसाम्यम् ॥ २४ ॥

समाहितैः कः करणैर्गुणात्मभि-
र्गुणो भवेन्मत्सुविक्रतधाम्नः ।
विक्षिप्यमाणैरुत किं नु दूषणं
धनैरुपेतैर्विगतैरवेः किम् ॥ २५ ॥

यथा नभो वाय्वनलाम्बुभूगुणै-
र्गतागतैर्वर्तुगुणैर्न सज्जते ।

तथाक्षरं सत्त्वरजस्तमोमलै-
रुडम्भतेः संसृतिभेदुभिः परम् ॥ २६ ॥

तथापि सङ्गः परिवर्जनीयो
गुणेषु मायारशितेषु तावत् ।
मद्भक्तियोगेन दृढेन यावद्-
रजो निरस्येत मनः कषायः ॥ २७ ॥

यथाऽऽभयोऽसाधुचिकित्सितो नृणां
पुनः पुनः सन्तुदति प्ररोडन् ।
अेवं मनोपकवकषायकर्म
कुयोगिनं विध्यति सर्वसङ्गम् ॥ २८ ॥

कुयोगिनो ये विडितान्तरायै-
र्मनुष्यभूतैस्त्रिदशोपसृष्टैः ।
ते प्राक्तनाभ्यासबलेन भूयो
युञ्जन्ति योगं न तु कर्मतन्त्रम् ॥ २९ ॥

करोति कर्म क्रियते य जन्तुः
केनाप्यसौ योदित आनिपतात् ।
न तत्र विद्वान् प्रकृतौ स्थितोऽपि
निवृत्ततृषणः स्वसुप्मानुभूत्या ॥ ३० ॥

तिष्ठन्तमासीनमुत्प्रजन्तं
शयानमुक्षन्तमदन्तमन्नम् ।
स्वभावमन्यत्किमपीडमान-
मात्मानमात्मस्थमतिर्न वेद ॥ ३१ ॥

यद्वि स्म पश्यत्यसद्विन्द्रियार्थं
नानानुमानेन विरुद्धमन्यत् ।
न मन्यते वस्तुतया मनीषी
स्वाप्नं यथोत्थाय तिरोदधानम् ॥ ३२ ॥

पूर्वं गृहीतं गुणकर्मचित्र-
मज्ञानमात्मन्यविकृतमङ्ग ।
निवर्तते तत्पुनरीक्षयैव
न गृह्यते नापि विसृज्य आत्मा ॥ ३३ ॥

यथा हि भानोरुदयो नृत्यक्षुषां
तमो निहन्यान्न तु सद्भिधते ।
अेवं समीक्षा निपुणा सती मे
हन्यात्तमिस्रं पुरुषस्य बुद्धेः ॥ ३४ ॥

अेष स्वयञ्ज्योतिरजोऽप्रमेयो
मडानुभूतिः सडलानुभूतिः ।
अेकोऽद्धितीयो वयसां विरामे
येनेषिता वागसवश्चरन्ति ॥ ३५ ॥

अेतावानात्मसम्भोडो यद्धिकल्पस्तु डेवले ।
आत्मन्त्रते स्वमात्मानमवलम्बो न यस्य हि ॥ ३६ ॥

यन्नामाकृतिभिर्ग्राह्यं पञ्चवर्णमभाषितम् ।
व्यर्थेनाप्यर्थवाद्योऽयं द्वयं पण्डितमानिनाम् ॥ ३७ ॥

योगिनोऽपडवयोगस्य युञ्जतः काय उत्थितैः ।
उपसर्गैर्विहन्येत तत्रायं विहितो विधिः ॥ ३८ ॥

योगधारणया कांश्चिदासनैर्धारणान्वितैः ।
तपोमन्त्रौषधैः कांश्चिदुपसर्गान् विनिर्दलेत् ॥ ३९ ॥

कांश्चिन्ममानुध्यानेन नामसङ्घूर्तनादिभिः ।
योगेश्वरानुवृत्त्या वा हन्यादशुभदान् शनैः ॥ ४० ॥

डेचिद्देलमिमं धीराः सुकल्पं वयसि स्थिरम् ।
विधाय विविधोपायैरथ युञ्जन्ति सिद्धये ॥ ४१ ॥

न हि तत्कुशलादृत्यं तदायासो ङ्यपार्थकः ।
अन्तवत्त्वाच्छरीरस्य क्लस्येव वनस्पतेः ॥ ४२ ॥

योगं निषेवतो नित्यं कायश्चेत्कल्पतामियात् ।
तच्छ्रद्ध्यान्न मतिमान् योगमुत्सृज्य मत्परः ॥ ४३ ॥

योगयथामिमां योगी विरन् मडपाश्रयः ।
नान्तरायैर्विहन्येत निःस्पृहः स्वसुषानुभूः ॥ ४४ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायामेकादशस्कन्धे अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकोनत्रिंशोऽध्यायः - २९ ॥

उद्धव उवाच

सुदुश्चरामिमां मन्ये योगयर्थाभनात्मनः ।

यथाञ्जसा पुमान् सिद्ध्येत्तन्मे ब्रूय्यञ्जसाय्युत ॥ १ ॥

प्रायशः पुण्डरीकाक्ष युञ्जन्तो योगिनो मनः ।

विषीदन्त्यसमाधानान्मनोनिग्रहकशीताः ॥ २ ॥

अथात आनन्ददुग्धं पदाम्बुजं

लंसाः श्रयेरन्नरविन्दलोचन ।

सुभं नु विश्वेश्वर योगकर्मभि-

स्त्वन्माययामी विहता न मानिनः ॥ ३ ॥

किं चित्रमय्युत तवैतदशेषबन्धो

दासोष्वनन्यशरणेषु यदात्मसात्वम् ।

योऽरोययत्सलु भृगैः स्वयमीश्वराणां

श्रीमत्किरीटतटपीडितपादपीठः ॥ ४ ॥

तं त्वाप्पिलात्मदयितेश्वरमाश्रितानां

सर्वार्थदं स्वकृतविद्विसृजेत को नु ।

को वा भजेत्किमपि विस्मृतयेऽनुभूयै

किं वा भवेन्न तव पादरजोशुभां नः ॥ ५ ॥

नैवोपयन्त्यपथितिं क्वयस्तवेश

ब्रह्मायुषापि कृतमृद्भुदः स्मरन्तः ।

योऽन्तर्भुविस्तनुभृतामशुभं विधु-व-

न्नाचार्यैत्यवपुषा स्वगतिं व्यनक्ति ॥ ६ ॥

श्रीशुक उवाच

धृत्युद्धवेनात्यनुरक्तयेतसा

पृष्टो जगत्कीडनकः स्वशक्तिभिः ।

गृहीतमूर्तित्रयं ईश्वरेश्वरो

जगाद संप्रेममनोडरस्मितः ॥ ७ ॥

श्रीभगवानुवाच

उन्त ते कथयिष्यामि मम धर्मान् सुमद्गुलान् ।

यान् श्रद्धयाऽऽयस्वन् मर्त्यो मृत्युं जयति दुर्जयम् ॥ ८ ॥

कुर्यात्सर्वाणि कर्माणि मर्दर्थं शनैः स्मरन् ।

मथ्यर्पितमनश्चित्तो भद्भर्मात्ममनोरतिः ॥ ९ ॥

देशान् पुण्यानाम्रयेत मद्भक्तैः साधुभिः श्रितान् ।

देवासुरमनुष्येषु मद्भक्तायशितानि च ॥ १० ॥

पृथक् सत्रेण वा मज्यं पर्ययात्रामडोत्सवान् ।

कारयेद्गीतनुत्याधैर्मडाराजविभूतिभिः ॥ ११ ॥

मामेव सर्वभूतेषु बडिरन्तरपावृतम् ।

ईक्षेतात्मनि यात्मानं यथा षममलाशयः ॥ १२ ॥

ईति सर्वाणि भूतानि मद्भावेन मडाधुते ।

सभाजयन् मन्यमानो ज्ञानं डेवलमाश्रितः ॥ १३ ॥

ब्राह्मणो पुल्कसे स्तेने ब्रह्मण्येडके स्कुलिङ्गके ।

अङ्कुरे कुरडे यैव समदृक् पण्डितो मतः ॥ १४ ॥

नरेष्वभीक्ष्णं मद्भावं पुंसो भावयतोऽचिरात् ।

स्यर्थासूयातिरस्काराः सालङ्कारा वियन्ति डि ॥ १५ ॥

विसृज्य स्मयमानान् स्वान् दृशं प्रीडां य दैडिकीम् ।

प्रणमेद्दण्डवद्भूमावाश्रयाण्डालगोभरम् ॥ १६ ॥

यावत्सर्वेषु भूतेषु मद्भावो नोपजायते ।

तावदेवमुपासीत वाऽमनःकायवृत्तिभिः ॥ १७ ॥

सर्वं ब्रह्मात्मकं तस्य विधयाऽऽत्ममनीषया ।

परिपश्यन्नुपरमेत्सर्वतो मुक्तसंशयः ॥ १८ ॥

अयं डि सर्वकल्याणां संप्रीयीनो मतो मम ।

मद्भावः सर्वभूतेषु मनोवाक्कायवृत्तिभिः ॥ १९ ॥

न ह्यङ्गोपक्रमे ध्वंसो मद्भर्मस्योद्भवाएवपि ।
 मया व्यवसितः सम्यङ्निर्गुणत्वाद्नाशिषः ॥ २० ॥
 यो यो मयि परे धर्मः कल्पते निष्कलाय येत् ।
 तदायासो निरर्थः स्याद्भयादेरिव सत्तम ॥ २१ ॥
 अेषा बुद्धिमतां बुद्धिर्मनीषा य मनीषिणाम् ।
 यत्सत्यमनृतेनेह मर्त्येनाप्नोति मामृतम् ॥ २२ ॥
 अेष तेऽभिलितः कृत्स्नो ब्रह्मवाद्स्य सङ्ग्रहः ।
 समासव्यासविधिना देवानामपि दुर्गमः ॥ २३ ॥
 अभीक्ष्णशस्ते गदितं ज्ञानं विस्पष्टयुक्तिमत् ।
 अेतद्विज्ञाय मुख्येत पुरुषो नष्टसंशयः ॥ २४ ॥
 सुविविक्तं तव प्रश्नं मयैतदपि धारयेत् ।
 सनातनं ब्रह्मगुह्यं परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ २५ ॥
 य अेतन्मम भक्त्येषु सम्प्रदधात्सुपुष्कलम् ।
 तस्याहं ब्रह्मदायस्य दद्याम्यात्मानमात्मना ॥ २६ ॥
 य अेतत्समधीयीत पवित्रं परमं शुचि ।
 स पूयेताडरुहर्मा ज्ञानदीपेन दर्शयन् ॥ २७ ॥
 य अेतच्छ्रद्धया नित्यमव्यग्रः शृणुयान्नरः ।
 मयि भक्तिं परां कुर्वन् कर्मभिर्न स बध्यते ॥ २८ ॥
 अप्युद्धव त्वया ब्रह्म सभे समवधारितम् ।
 अपि ते विगतो मोहः शोकश्चासौ मनोभवः ॥ २९ ॥
 नैतत्त्वया दाम्बिकाय नास्तिकाय शठाय य ।
 अशुश्रूषोरभक्ताय दुर्विनीताय दीयताम् ॥ ३० ॥
 अेतैर्दोषैर्विहीनाय ब्रह्मण्याय प्रियाय य ।
 साधवे शुचये ब्रूयाद्भक्तिः स्यात्सूद्रयोषिताम् ॥ ३१ ॥
 नैतद्विज्ञाय जिज्ञासोर्ज्ञातव्यमवशिष्यते ।
 पीत्वा पीयूषममृतं पातव्यं नावशिष्यते ॥ ३२ ॥
 ज्ञाने कर्मणि योगे य वार्तायां दण्डधारणे ।
 यावानर्थां नृणां तात तावांस्तेऽहं यतुर्विधः ॥ ३३ ॥

मर्त्यो यदा त्यक्तसमस्तकर्मा
निवेदितात्मा विचिकीर्षितो मे ।
तदामृतत्वं प्रतिपद्यमानो
मयाऽऽत्मभूयाय च कल्पते वै ॥ ३४ ॥

श्रीशुक उवाच
स अेवमादर्शितयोगमार्ग-
स्तदोत्तमश्लोकवचो निशम्य ।
अद्भुतशक्तिः प्रीत्युपरुद्धकण्ठो
न किञ्चिद्दूरेऽश्रुपरिप्लुताक्षः ॥ ३५ ॥

विष्टभ्य चित्तं प्राणयावधूर्णं
घैर्योषा राजन् अद्भुतमन्यमानः ।
कृताञ्जलिः प्राड यद्गुप्रवीरं
शीघ्रार्णो स्मृशंस्तथ्यरणारविन्दम् ॥ ३६ ॥

उद्धव उवाच
विद्रावितो मोडमडान्धकारो
य आश्रितो मे तव सन्निधानात् ।
विभावसोः किं नु समीपगस्थ
शीतं तमो भीः प्रभवन्त्यज्जघ ॥ ३७ ॥

प्रत्यर्पितो मे भवतानुकम्पिना
भृत्याय विज्ञानमयः प्रदीपः ।
छित्वा कृतज्ञस्तव पादमूलं
कोऽन्यं समीयाञ्छरणं त्वदीयम् ॥ ३८ ॥

वृक्षश्रु मे सुदृढः स्नेहपाशो
दाशार्ढवृष्यन्धकसात्वतेषु ।
प्रसारितः सृष्टिविवृद्धये त्वया
स्वमायया ज्यात्मसुबोधलेतिना ॥ ३९ ॥

नमोऽस्तु ते मडायोगिन् प्रपन्नमनुशाधि माम् ।
यथा त्वथ्यरणाभ्भोजे रतिः स्यादनपायिनी ॥ ४० ॥

श्रीभगवानुवाच

गच्छोद्भव मयाऽऽदृष्टो बधर्याप्यं ममाश्रमम् ।
 तत्र मत्पादतीर्थोदं स्नानोपस्पर्शनैः शुचिः ॥ ४१ ॥
 षडक्षयालकनन्दाया विधूताशेषकल्मषः ।
 वसानो वल्कलान्यङ्ग वन्यभुङ्क् सुष्मनिःस्पृहः ॥ ४२ ॥
 तितिक्षुर्द्धमात्राणां सुशीलः संयतेन्द्रियः ।
 शान्तः समाहितधिया ज्ञानविज्ञानसंयुतः ॥ ४३ ॥
 भक्तोऽनुशिक्षितं यत्ते विविक्तमनुभावयन् ।
 मय्यावेशितवाङ् यित्तो मद्भर्मनिरतो भव ।
 अतिप्रजय गतीस्तिस्त्रो मामेष्यसि ततः परम् ॥ ४४ ॥

श्रीशुक उवाच

स अेवमुक्तो हरिमेघसोद्भवः
 प्रदक्षिणं तं परिसृत्य पादयोः ।
 शिरो निधायाम्बुकलाभिरार्द्धधी-
 र्यषिञ्चदद्भ्रपरोऽप्यपकमे ॥ ४५ ॥

सुदुस्त्यजस्नेहवियोगकातरौ
 न शक्नुवंस्तं परिहातुमातुरः ।
 कृच्छ्रं ययौ मूर्धनि भर्तृपादुके
 भिभ्रन्नमस्कृत्य ययौ पुनः पुनः ॥ ४६ ॥

ततस्तमन्तर्द्धृष्टि सन्निवेश्य
 गतो मलाभागवतो विशालाम् ।
 यथोपदिष्टां जगद्रेकबन्धुना
 तपः समास्थाय हरेरगाद्गतिम् ॥ ४७ ॥

य अेतदानन्दसमुद्रसम्भृतं
 ज्ञानामृतं भागवताय भाषितम् ।
 कृष्णेन योगेश्वरसेविताङ्घ्रिणा
 सञ्छ्रद्धयाऽऽसेव्य जगद्धिमुच्यते ॥ ४८ ॥

भवभयमपहन्तुं ज्ञानविज्ञानसारे
 निगमकृदुपजले भृङ्गवद्वेदसारम् ।
 अमृतमुदधितश्चापाययद्भृत्यवर्गान्

पुरुषमृषभमाद्यं कृष्णसंज्ञं नतोऽस्मि ॥ ४९ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संखितायामेकादशस्कन्धे ऐकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रिंशोऽध्यायः - ३० ॥

राजोवाय

ततो मडाभागवते उद्धवे निर्गते वनम् ।
द्वास्वत्यां डिमकरोद्भगवान् भूतभावनः ॥ १ ॥

ब्रह्मशापोपसंसृष्टे स्वकुले यादवर्षभः ।
प्रेयसीं सर्वनेत्राणां तनुं स कथमत्यजत् ॥ २ ॥

प्रत्याकष्टं नयनमभवा यत्र लग्नं न शेकुः
कर्णापिष्टं न सरति ततो यत्सतामात्मवज्रम् ।
यच्छ्रीर्वायां जनयति रतिं किं नु मानं कवीनां
दृष्ट्वा जिष्णोर्युधि रथगतं यथ्य तत्साम्यमीयुः ॥ ३ ॥

ऋषिरुवाय

दिवि भुव्यन्तरिक्षे य मडोत्पातान् समुत्थितान् ।
दृष्ट्वाऽऽसीनान् सुधर्मायां कृष्णः प्राड यदूनिदम् ॥ ४ ॥

अते घोरा मडोत्पाता द्वार्वत्यां यमकेतवः ।
मुडूर्तमपि न स्थेयमत्र नो यदुपुङ्गवाः ॥ ५ ॥

स्त्रियो भालाश्च वृद्धाश्च शङ्भोद्धारं प्रजन्वितः ।
वयं प्रभासं यास्यामो यत्र प्रत्यक्सरस्वती ॥ ६ ॥

तत्रामिषिय्य शुयय उपोष्य सुसमाहिताः ।
देवताः पूजयिष्यामः स्नपनालेपनार्दणैः ॥ ७ ॥

ब्राह्मणांस्तु मडाभागान् कृतस्वस्त्ययना वयम् ।
गोभूडिरण्यवासोभिर्गजश्चरथवेश्मभिः ॥ ८ ॥

विधिरेष ऽयरिष्टघ्नो मङ्गलायनमुत्तमम् ।
 देवद्विजगवां पूजा भूतेषु परमो भवः ॥ ८ ॥
 एति सर्वे समाकर्ण्य यद्वृद्धा मधुद्विषः ।
 तथेति नौभिरुत्तीर्य प्रभासं प्रययू रथैः ॥ १० ॥
 तस्मिन् भगवताऽऽदिष्टे यदुदेवेन यादवाः ।
 यङ्कुः परमया भक्त्या सर्वश्रेयोपबृडितम् ॥ ११ ॥
 ततस्तस्मिन् मडापानं पपुर्मैरथकं मधु ।
 दिष्टविभ्रंशितधियो यद्द्रवैर्भ्रश्यते मतिः ॥ १२ ॥
 मडापानान्भिमत्तानां वीराणां दृमथेतसाम् ।
 कृष्णमायाविमूढानां सङ्घर्षः सुमडानभूत् ॥ १३ ॥
 युयुधुः क्रोधसंरब्धा वेलायामाततायिनः ।
 धनुर्भिरसिभिर्भल्लैर्गदाभिस्तोमश्चिभिः ॥ १४ ॥
 पतत्पताडै रथकुञ्जरादिभिः
 भरोष्ट्रगोभिर्महिषैर्नरैरपि ।
 मिथः समेत्याश्रतरैः सुदुर्मदा
 न्यङ्न् शरैर्दद्विस्विव द्विपा वने ॥ १५ ॥
 प्रधुम्नसाम्भौ युधि रुढमत्सरा-
 वङ्कुरभोजवनिरुद्धसात्यकी ।
 सुभद्रसङ्ग्रामजितौ सुदारुणौ
 गदौ सुमित्रासुरथौ समीयतुः ॥ १६ ॥
 अन्ये य ये वै निशठोल्मुकादयः
 सडस्रजिञ्छतजिद्भानुमुष्याः ।
 अन्योन्यमासाधे मदान्धकारिता
 जघ्मुर्मुकुन्देन विमोडिता भृशम् ॥ १७ ॥
 दाशार्द्धवृष्यन्धकभोजसात्वता
 मध्वर्भुदा मायुरशूरसेनाः ।
 विसर्जनाः कुकुराः कुन्तयश्च
 मिथस्ततस्तेऽथ विसृज्य सौलुढम् ॥ १८ ॥
 पुत्रा अयुध्यन् पितृभिर्भ्रातृभिश्च

સ્વસ્રીયદૌહિત્રપિતૃવ્યમાતૃલૈઃ ।

મિત્રાણિ મિત્રૈઃ સુહૃદઃ સુહૃદ્ભિ-

હાર્તાસ્ત્વહન્ જ્ઞાતય એવ મૂઢાઃ ॥ ૧૯ ॥

શરેષુ હીયમાનેષુ ભજ્યમાનેષુ ધન્યસુ ।

શસ્ત્રેષુ ક્ષીયમાણેષુ મુષ્ટિભિર્જહુરેરકાઃ ॥ ૨૦ ॥

તા વજકલ્પા હ્યભવન્ પરિઘા મુષ્ટિના ભૃતાઃ ।

જઘૃદ્ધિષસ્તૈઃ કૃષ્ણેન વાર્યમાણાસ્તુ તં ચ તે ॥ ૨૧ ॥

પ્રત્યનીકં મન્યમાના બલભદ્રં ચ મોહિતાઃ ।

હન્તું કૃતધિયો રાજન્નાપન્ના આતતાયિનઃ ॥ ૨૨ ॥

અથ તાવપિ સડ્કુહ્ધાવુદ્યમ્ય કુરુનન્દન ।

એરકામુષ્ટિપરિઘૌ ચરન્તૌ જઘ્નતુર્યુધિ ॥ ૨૩ ॥

બ્રહ્મશાપોપસૃષ્ટાનાં કૃષ્ણમાયાડડવૃતાત્મનામ્ ।

સ્પર્ધા ક્રોધઃ ક્ષયં નિન્યૈ વૈણવોડગ્નિર્યથા વનમ્ ॥ ૨૪ ॥

એવં નષ્ટેષુ સર્વેષુ કુલેષુ સ્વેષુ કેશવઃ ।

અવતારિતો ભુવો ભાર ઇતિ મેનેડવશેષિતઃ ॥ ૨૫ ॥

રામઃ સમુદ્રવેલાયાં યોગમાસ્થાય પૌરુષમ્ ।

તત્યાજ લોકં માનુષ્યં સંયોજ્યાત્માનમાત્મનિ ॥ ૨૬ ॥

રામનિર્યાણમાલોક્ય ભગવાન્ દેવકીસુતઃ ।

નિષસાદ ધરોપસ્યે તૂષ્ણીમાસાદ્ય પિષ્પલમ્ ॥ ૨૭ ॥

બિભ્રચ્ચતુર્ભુજં રૂપં ભ્રાજિષ્ણુ પ્રભયા સ્વયા ।

દિશો વિતિમિરાઃ કુર્વન્ વિઘ્નમ્ ઇવ પાવકઃ ॥ ૨૮ ॥

શ્રીવત્સાહું ધનશ્યામં તમહાટકવર્ચસમ્ ।

કૌશેયામ્બરયુગ્મેન પરિવીતં સુમડ્ગલમ્ ॥ ૨૯ ॥

સુન્દરસ્મિતવક્રત્રાબ્જં નીલકુન્તલમણ્ડિતમ્ ।

પુણ્ડરીકાભિરામાક્ષં સ્ફુરન્મકરકુણ્ડલમ્ ॥ ૩૦ ॥

કટિસૂત્રબ્રહ્મસૂત્રકિરીટકટકાડ્ગટૈઃ ।

હારન્પૂરમુદ્રાભિઃ કૌસ્તુભેન વિરાજિતમ્ ॥ ૩૧ ॥

વનમાલાપરીતાડ્ગં મૂર્તિમદ્ભિર્નિજાયુઘૈઃ ।

कृत्वोरौ दक्षिणे पादमासीनं पङ्कजारुणाम् ॥ ३२ ॥

मुसलावशेषायः भ्रातृकृतपुर्बुध्यको जरा ।

मृगास्याकारं तत्र्यरणां विव्याध मृगशङ्कया ॥ ३३ ॥

यतुर्भुजं तं पुरुषं दृष्ट्वा स कृतकिम्बिषः ।

भीतः पपात शिरसा पादयोरसुरद्विषः ॥ ३४ ॥

अजानता कृतमिदं पापेन मधुसूदन ।

क्षन्तुमर्हसि पापस्य उत्तमश्लोक मेऽनघ ॥ ३५ ॥

यस्यानुस्मरणं नृणामज्ञानध्वान्तनाशनम् ।

वदन्ति तस्य ते विष्णो मयासाधु कृतं प्रभो ॥ ३६ ॥

तन्माऽऽशु जहि वैकुण्ठ पाप्मानं मृगलुब्धकम् ।

यथा पुनरहं त्वेवं न कुर्यां सद्यतिक्रमम् ॥ ३७ ॥

यस्यात्मयोगरथितं न विदुर्विरिञ्च्यो

रुद्राद्योऽस्य तनयाः पतयो गिरां ये ।

त्वन्मायया पिहितदृष्टय एतदञ्जः

किं तस्य ते वयमसद्गतयो गृणीमः ॥ ३८ ॥

श्रीभगवानुवाच

मा भैर्जरे त्वमुत्तिष्ठ काम अेष कृतो हि मे ।

याहि त्वं मधनुज्ञातः स्वर्गं सुकृतिनां पदम् ॥ ३९ ॥

धृत्यादिष्टो भगवता कृषणेनेच्छाशरीरिणा ।

त्रिः परिक्रम्य तं नत्वा विमानेन दिवं ययौ ॥ ४० ॥

दारुकः कृष्णपदवीमन्विच्छन्नधिगम्य ताम् ।

वायुं तुलसिकामोदमाझायाभिमुभं ययौ ॥ ४१ ॥

तं तत्र तिग्मद्युभिरायुधैर्वृतं

ड्यश्चत्यमूले कृतकेतनं पतिम् ।

स्नेहप्लुतात्मा निपपात पादयो

रथादवप्लुत्य सबाष्पलोचनः ॥ ४२ ॥

अपश्यतस्त्वय्यरणांभुजं प्रभो

दृष्टिः प्रणष्टा तमसि प्रविष्टा ।

દિશો ન જાને ન લભે ચ શાન્તિં
 યથા નિશાયામુડુપે પ્રણથે ॥ ૪૩ ॥

ઇતિ બ્રુવતિ સૂતે વૈ રથો ગરુડલાઞ્ચનઃ ।
 ખમુત્પપાત રાજેન્દ્ર સાશ્વધ્વજ ઉદીક્ષતઃ ॥ ૪૪ ॥

તમન્વગચ્છન્ દિવ્યાનિ વિષ્ણુપ્રહરણાનિ ચ ।
 તેનાતિવિસ્મિતાત્માનં સૂતમાહ જનાર્દનઃ ॥ ૪૫ ॥

ગચ્છ દ્વારવતીં સૂત જ્ઞાતીનાં નિધનં મિથઃ ।
 સકુર્ષણસ્ય નિર્યાણં બન્ધુભ્યો બ્રૂહિ મદ્દશામ્ ॥ ૪૬ ॥

દ્વારકાયાં ચ ન સ્થેયં ભવદ્ભિશ્ચ સ્વબન્ધુભિઃ ।
 મયા ત્યક્તાં યદુપુરીં સમુદ્રઃ પ્લાવયિષ્યતિ ॥ ૪૭ ॥

સ્વં સ્વં પરિગ્રહં સર્વે આદાય પિતરૌ ચ નઃ ।
 અર્જુનેનાવિતાઃ સર્વે ઇન્દ્રપ્રસ્થં ગમિષ્યથ ॥ ૪૮ ॥

ત્વં તુ મદ્દર્મમાસ્થાય જ્ઞાનનિષ્ઠ ઉપેક્ષકઃ ।
 મન્માચારયનામેતાં વિજ્ઞાયોપશમં વ્રજ ॥ ૪૯ ॥

ઇત્યુક્તસ્તં પરિક્રમ્ય નમસ્કૃત્ય પુનઃ પુનઃ ।
 તત્પાદૌ શીષ્ણ્યુપાધાય દુર્મનાઃ પ્રયયૌ પુરીમ્ ॥ ૫૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે ત્રિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૩૦ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકત્રિંશોડધ્યાયઃ - ૩૧ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
 અથ તન્નાગમદ્બ્રહ્મા ભવાન્યા ચ સમં ભવઃ ।
 મહેન્દ્રપ્રમુખા દેવા મુનયઃ સપ્રજેશ્વરાઃ ॥ ૧ ॥

પિતરઃ સિદ્ધગન્ધર્વા વિદ્યાધરમહોરગાઃ ।
 ચારણા ચક્ષરક્ષાંસિ કિન્નરાપ્સરસો દ્વિજાઃ ॥ ૨ ॥

द्रष्टुकामा भगवतो निर्याणं परमोत्सुकाः ।
 गायन्तश्च गुणान्तश्च शौरैः कर्माणि जन्म य ॥ ३ ॥
 ववृषुः पुष्पवर्षाणि विमानावलिभिर्नभः ।
 कुर्वन्तः सङ्कुलं राजन् भक्त्या परमया युताः ॥ ४ ॥
 भगवान् पितामहं वीक्ष्य विभूतीरात्मनो विभुः ।
 संयोज्यात्मनि यात्मानं पद्मनेत्रे न्यमीलयत् ॥ ५ ॥
 लोकाभिरामां स्वतनुं धारणाध्यानमङ्गलम् ।
 योगधारणयाऽऽग्नेय्यादग्ध्वा धामाविशत्स्वकम् ॥ ६ ॥
 द्विवि द्दुन्दुभयो नेदुः पेतुः सुमनसश्च भात् ।
 सत्यं धर्मो धृतिर्भूमेः कीर्तिः श्रीश्चानु तं ययुः ॥ ७ ॥
 देवादयो ब्रह्ममुष्या न विशन्तं स्वधामनि ।
 अविज्ञातगतिं कृषणं ददृशुश्चातिविस्मिताः ॥ ८ ॥
 सौदामन्या यथाऽऽकाशे यान्त्या डित्वाभ्रमण्डलम् ।
 गतिर्न लक्ष्यते मर्त्यैस्तथा कृषणस्य देवतैः ॥ ९ ॥
 ब्रह्मरुद्रादयस्ते तु दृष्ट्वा योगगतिं उरैः ।
 विस्मितास्तां प्रशंसन्तः स्वं स्वं लोकं ययुस्तदा ॥ १० ॥
 राजन् परस्य तनुभृज्जननाप्ययेडा
 माया विडम्बनमवेडि यथा नटस्य ।
 सृष्ट्वाऽऽत्मनेदमनुविश्य विदृत्य यान्ते
 संदृत्य यात्ममडिमोपरतः स आस्ते ॥ ११ ॥
 मर्त्येन यो गुरुसुतं यमलोकनीतं
 त्वां यानयच्छरणादः परमास्त्रदग्धम् ।
 जिग्येऽन्तकान्तकमपीशमसावनीशः
 किं स्वावने स्वरनयन्मृगायुं सदेडम् ॥ १२ ॥
 तथाप्यशेषस्थितिसम्भवाप्यये-
 ध्वनन्यडेतुर्त्यदशेषशक्तिधृक् ।
 नैश्छत्राणेतुं वपुस्त्र शेषितं
 मर्त्येन किं स्वस्थगतिं प्रदर्शयन् ॥ १३ ॥

य अेतां प्रातरुत्थाय कृषणस्य पदवीं पराम् ।
 प्रयतः कीर्तयेद्भक्त्या तामेवाप्रोत्यनुत्तमाम् ॥ १४ ॥
 दारुको द्वारकामेत्य वसुदेवोऽग्रसेनयोः ।
 पतित्वा यरणावसैर्न्यषिञ्च्यकृषणविश्रुतः ॥ १५ ॥
 कथयामास निधनं वृषणीनां कृत्स्नशो नृप ।
 तश्छुत्वोद्विग्नलृप्तया जनाः शोकविमूर्च्छिताः ॥ १६ ॥
 तत्र स्म त्वरिता जग्मुः कृषणविश्लेषविह्वलाः ।
 व्यसवः शेरते यत्र ज्ञातयो घ्नन्त आननम् ॥ १७ ॥
 देवकी रोडिणी यैव वसुदेवस्तथा सुतौ ।
 कृषणरामावपश्यन्तः शोकार्ता विजडुः स्मृतिम् ॥ १८ ॥
 प्राणांश्च विजडुस्तत्र भगवद्विरडातुराः ।
 उपगुड्य पतीस्तात यितामारुरुडुः स्त्रियः ॥ १९ ॥
 रामपत्न्यश्च तद्देहमुपगुड्याग्निमाविशन् ।
 वसुदेवपत्न्यस्तद्गात्रं प्रधुम्नादीन् उरेः स्नुषाः ।
 कृषणपत्न्योऽविशन्नग्निं रुक्मिण्यथाधास्तदात्मिकाः ॥ २० ॥
 अर्जुनः प्रेयसः सभ्युः कृषणस्य विरडातुरः ।
 आत्मानं सान्त्वयामास कृषणगीतैः सद्भुक्तिभिः ॥ २१ ॥
 बन्धूनां नष्टगोत्राणामर्जुनः साम्प्रयायिकम् ।
 उतानां कारयामास यथावदनुपूर्वशः ॥ २२ ॥
 द्वारकां उरिणा त्यक्तां समुद्रोऽप्लावयत्क्षणात् ।
 वर्जयित्वा मडाराज श्रीमद्भगवदालयम् ॥ २३ ॥
 नित्यं सन्निहितस्तत्र भगवान् मधुसूदनः ।
 स्मृत्याशेषाशुभहरं सर्वमङ्गलमङ्गलम् ॥ २४ ॥
 स्त्रीभालवृद्धानादाय उतशेषान् धनञ्जयः ।
 छन्द्रप्रस्थं समावेश्य वञ्चं तत्राभ्यषेययत् ॥ २५ ॥
 श्रुत्वा सुदुर्द्धं राजन्नर्जुनात्ते पितामहाः ।
 त्वां तु वंशधरं कृत्वा जग्मुः सर्वे मडापथम् ॥ २६ ॥

य अतद्देवदेवस्य विष्णोः कर्माणि जन्म य ।
कीर्तयेच्छ्रद्धया मर्त्यः सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ २७ ॥

एत्थं हरेर्भगवतो रुचिरावतार-
वीर्याणि बालचरितानि य शन्तमानि ।
अन्यत्र येऽपि य श्रुतानि गृणन् मनुष्यो
भक्तिं परां परमहंसगतौ लभेत ॥ २८ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे वैयासक्यामष्टादशसाहस्र्यां
पारमहंस्यां संहितायामेकादशस्कन्धे अेकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

॥ समाप्तोऽयमेकादशस्कन्धः ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

Proofread by PSA Easwaran

—
shrImadbhAgavataM - ekAdashaskandhaH
pdf was typeset on May 15, 2025
—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

